

Từ Kế Tường

Kiều Mơ

Chương 1

Chủ nhật thông thường là một ngày đẹp nhất cho tất cả mọi người. Vì đó là một ngày cuối tuần lễ với đủ mọi sự dễ thương của nó. Ngày này mọi người đều nghỉ ngơi, đi chơi, đi dạo, đi ciné, bát phố, hẹn hò... Nhất là cái mục hẹn hò, chỉ hai tiếng ấy thôi cũng đủ gọi lên trong trí thôi nhiều hình ảnh rực rỡ, nhiều sự tưởng tượng xa vời. Đã nhiều lần tôi được trông thấy một anh con trai hẹn hò với người yêu ngay trước cửa quán nước, dưới một gốc me to bụi nhất trên con đường có rất nhiều lũ me già cổ thụ nối nhau chạy dài, đan ngọn, tạo nên những bóng mát tuyệt vời cho công đường rộng lớn của thành phố, vốn đã càng ngày càng chật hẹp co ro, như một anh nhạc sĩ bất đắc dĩ kéo đàn hơi khi thời tiết thay đổi, ném một chút giá lạnh từ đâu vào cái nóng âm ỉ miên man bất cần thiên hạ này. Có thể được lắm chứ, khi thôi đã ví thành phố này như một anh bị bệnh suyễn khinh niên, co ro cúm rúm khi trời lạnh ? Tại sao không? Khi người ta đã vung vít ví thành phố này với những cái tên kêu rồn rảng, và bằng những hình ảnh huy hoàng nhất như là... hòn ngọc viễn đông, thiên đàng hạnh phúc về đêm, tổ ấm của những đôi uyên ương... thì tôi cũng có thể ví

von theo sự nhận xét của mình lắm chứ. Mỗi người có một cái nhìn riêng, một khối óc thẩm mỹ riêng, và tự do suy diễn ý nghi riêng tư thẳm kín của mình, miễn những điều đó không làm mất an ninh trật tự công cộng, vi phạm điều... mà thôi, hình như chính tôi đã suy diễn hơi nhiều về hai chữ hẹn hò rồi đó. Bây giờ trở lại với anh chàng hẹn hò với người yêu trước cửa quán nước có tôi và lũ bạn đang ngồi nhâm nhi cà phê buổi sáng của một ngày chủ nhật. Phải thú thật rằng, tôi đã theo dõi khá kỹ càng anh chàng hào hoa anh hùng này. Anh ta đã vô tình là một tài tử đóng trọn vẹn cuốn phim tình yêu trước ống kính của tôi. Chàng tài tử này đóng thật xuất sắc, khiến tôi quên mất ly cà phê sữa đậm đà và lũ bạn đang ngồi đực mặt, chòng mắt hướng cả ra con đường phía trước nhìn ngắm một cách say sưa những màu áo thoáng hiện qua cửa kính của ngôi quán. Chàng tài tử của tôi đi đi lại lại quanh góc me, tay thọc sâu vào túi quần, tay kia rí rả một điếu thuốc và, chắc chàng tài tử cũng đang đọc thơ làm bèm, hoặc đang cầu hồn niệm chú gọi người yêu mau tới. Chàng tài tử càng sốt ruột bao nhiêu tôi lại càng sung sướng bấy nhiêu. Và khi người ta sốt ruột lên đến cực độ, người ta dễ dàng cáu giận vì một chuyện nhỏ nhoi. Người huỳnh hào hoa này cũng thế, chàng đã gây lộn kịch liệt với một bà già bán vé số, khi bà này chìa vào mũi chàng một cọc giấy số và mời chàng mua. Bà già bán vé số cũng gân cổ gây lại, hai người vừa phát biểu ý tưởng bằng lời nói, vừa phụ diễn bằng những cái múa tay, đúng là một cuốn phim đang đến hồi sôi động. Rất tiếc tôi không nghe được gì cả vì cửa kiếng của quán nước đóng kín mít, nhưng tôi cũng tán thưởng bằng cái vỗ dẹt vào đùi và phát ra mấy tiếng cười khoái trá. Tên bạn bên cạnh tỏ ý hỏi, tôi bèn chỉ tay ra ngoài. Trận chiến bây giờ đã kết thúc với phần thắng

lợi, dĩ nhiên nghiêng về bà già bán vé số. Chàng tài tử của tôi đỏ mặt tía tai và có lẽ bơ phờ mệt mỏi vì thua trận bất đắc dĩ nên đứng dựa lưng vào gốc me thở những hơi dài đầy khói thuốc uất hận.

Lẽ dĩ nhiên tôi cũng thắc mắc và sốt ruột như chàng. Và tôi cũng đang tưởng tượng ra người yêu bé nhỏ của chàng sắp tới, đó là một người con gái dễ thương, có răng khềnh, tóc dài đen óng ả như một dòng suối, đôi mắt nhung êm, dáng đi ngập ngừng trong màu áo tím, áo trắng, áo vàng hay áo xanh? Nhưng tại sao nàng lại bắt chàng đợi mãi thế? Hôm nay nàng bận đi chợ nấu cơm thế cho mẹ phải đi khai hội. Hay nàng đau bụng nhức đầu bất tỉnh lịnh nên không tới được? Tôi nhìn bóng nắng đã lên cao bên ngoài đâm ra ái ngại. Đồng hồ của tên bạn cho tôi biết chàng đã đợi người yêu hơn một tiếng rưỡi rồi. Chúa ơi, một tiếng rưỡi đã trôi qua như một ngàn năm trăm thế kỷ đối với người đang mong đợi. Khi nào người tình đến? Chàng tài tử của tôi đi quanh gốc me, đi dài theo lề đường đếm lá rụng chưa có nhat chổi nào của người phu quét. Chàng trở lại, đứng nhìn xem những cuốn sách treo tòn ten của một bà già bán sách. Và rồi chàng ghé lại hàng thuốc là trước cửa quán mua một bao thuốc là khác để... dự trữ lương khô cầm hơi trong khi chờ đợi. Nhưng rồi trời xanh cũng có mắt không nở đầy đoạ người kiên nhẫn thêm nữa. Người yêu của chàng đã đến. Nàng vừa bước xuống xe xích lô và mỉm cười với chàng từ lúc còn ở bên kia đường. Dĩ nhiên, cuốn phim tình yêu chấm dứt nơi đây khi chàng giả đồ hờn giận chút chút, rồi cũng rui vẻ nắm tay ngàn dung dăng dung dễ lượn qua trước cửa quán rồi mát hut bỏ lại cho tôi và đám bạn những cái chắc lưỡi, hít hà khen lầy khen để người yêu của chàng quả thật là dễ thương xinh đẹp và dĩ nhiên... cũng khá hấp dẫn, với chiếc áo dài màu vàng

tương rói xẻ eo thật cao, ngắn ngắn phát phơ bay trên hai ống quần xì gà rộng ít nhất là năm mươi phân. Nhưng tôi vẫn không ngớt hình dung và không ngớt tưởng tượng tiếp cuốn phim khạc Bây giờ chàng và nàng đi đâu? Có cãi nhau dọc đường hay đã giãng hoà xí xoá xong rồi. Chàng dắt nàng đi ăn kem, bún ốc, bò bía, bánh cuốn, bò viên, uống nước mía hay đã vào trong một rạp chiếu bóng. Và đó là những hình ảnh tươi đẹp của một ngày chủ nhật. Đó là hình ảnh của những cuộc hẹn hò làm tôi tha hồ thắc mắc, hồi hộp lao vun vút theo trí tưởng tượng phong phú của mình. Bởi một lý do rất giản dị là cho tới ngày này, tháng này, năm này từng tuổi này trên đầu, tôi vẫn chưa có một cuộc hẹn hò nào trong đời để mà giải toả hết những ước muốn, những thắc mắc tưởng tượng khiếp đảm kia.

0o0o0

- Anh Hưởng.

Nhỏ em gái chọt bán tới như một mũi tên. Nó vừa kêu tên tôi âm ỉ, vừa cười, vừa nhảy nhảy trước cửa sổ phòng, như một con chơi chơi.

tôi nổi cáu nạt cái rằm:

- Nhỏ trở thành con chơi chơi từ hồi nào vậy ?

Nhỏ em nghiêng đầu, giả vờ ngây thơ:

- Hử ? Anh vừa nói gì em nghe chưa kịp ?

Tôi lừ mắt:

- Ta bảo mi thành con chơi chơi từ hồi nào vậy ? Nói rõ thế mà không chịu nghe.

- Con chơi chơi là con gì anh? Nó có... dễ thương không?

- Dễ thương nhất con giao chỉ.

- Nó là con giáp thứ mấy trong mười hai con giáp hả anh?

Tôi đề cao cảnh giác ngay trước những câu hỏi giả vờ ngây thơ, nhưng lại là một cái bẫy khổng lồ giương ra cho tôi nhảy vào của con nhỏ em lẻo mép này. Tôi lắng chuyện :

- Mi kêu la ầm ĩ như vậy có chuyện gì ?

- Tưởng đâu anh còn ngủ.

Chúa ơi, quả là một sự vụ khổng lồ trắng trợn. Bởi vì trong gia đình tôi vốn được tiến glà thức khuya dậy sớm. Một cây gạo bài chú bộ. Đêm nào cũng thế, hai giờ khuya tôi mới rời máy quyền sách dày cộm. Sáng năm giờ tôi đã thức, theo với tiếng mõ gõ đều và lời tụng kinh đậm đà dịu dàng của một bà già phía sau nha `.

- Đừng đùa dai nhỏ.

- Thật đó. Em đâu có đùa. Biết tại sao không ? Vì sáng nay là chủ nhật. Một ngày chủ nhật để thưởng để nghỉ ngơi vui đùa. Dù là con một sách như anh cũng phải có trường hợp ngoại lệ trong ngày hôm nay chứ.

- Bỏ. Nói chuyện khác đi.

- Chuyện gì nhỉ ?

- Chuyện mi réo tên ta nãy giờ đó.

- À. Quên ta. Tại vì anh làm em cụt hứng nên quên luôn. Sáng nay anh có bận gì không ?

- Ta có lúc nào rảnh đâu.

- Xời ơi.

Tôi cười, hát hàm ra lệnh:

- Cửa mở sẵn. Vào đi, nói chuyện sau.

- Em đứng ngoài này.

- Kệ mi. Nhưng tốp cái trò nhảy nhót loi chơi ấy đi. Đâu phải mới đi học một được vài ba vũ điệu rồi bị ám. Nói chuyện với ta phải nghiêm

trang đằng hoàng, không ta đánh à.

Nhỏ em lườm tôi một cái dài, cười nheo nheo mắt:

- Xời ơi, ngon lành chưa. Anh đùa hay... giỡn.

- Không đùa cũng không giỡn, ta nói thật.

- Bao nhiêu phần trăm ?

Tôi nhào người thò cánh tay khá dài của tôi ra cửa sổ định cốc lên đầu con nhỏ một cái thiệt đau, nhưng nó khôn quá, đã vội nhảy ra xa tránh né. Tôi lỡ trớn, trán chạm mạnh vào thành cửa sổ đánh cộp một tiếng đau điếng. Một tay xoa trán, tay kia tôi chuyển thành nắm đấm hà hơi rồi dọa:

- Khá lắm. Mi coi chừng ta. Có ngày...

- Còn khuya anh mới cốc được nhỏ này. Cha mẹ sinh em ra đâu phải để cái đầu cho anh muốn cốc lúc nào thì cốc.

- Mi vào đây.

- Không.

- Ta không đánh đâu. Đừng sợ.

- Xí. Ai sợ anh đánh.

- Cớ sao không chịu vào nói chuyện. Ai đời một người đứng trong song cửa, một người đứng ngoài bao lơn.

- Thôi em không có báo đâu mà đăng truyện dài buổi sáng chủ nhật của anh.

A, vô ý nên bị con nhỏ em kê một cái tủ đứng vào hòng, nghẹn cứng.

Tôi đành cười.

Nhỏ em vừa đu đu người với thành lan can vừa phê bình:

- Phòng anh dơ dể sợ. Bước vào đã phải quay lại trở ra vì mùi hôi.

Nào là khói thuốc, nào là rác, nào là quần áo ủ cả tháng không chịu giặt, nào là...

- Thôi nghe. Phòng của mi sạch dữ.

- Không sạch sao anh cứ lền vào nằm chình ình trên nệm phẳng phiu của người ta, còn vặn nhạc nghe lai rai, hút thuốc phì phà, cà phê nhâm nhi. Khói thuốc làm hôi cả gối em, tàn thuốc rơi vãi trên nệm, cà phê nhều tùm lum.

Tôi thua nó một keo nữa. Sáng ra đường gặp gái quả là xui, nhưng ở trong nhà gặp gái còn xui hơn nữa. Tôi đành nhịn.

- Ờ, chuyện đó cũng có thật. Nhưng đôi khi thôi. Mai mốt ta cho tiền bỏ tiệm giặt.

- Thôi đi. Anh nói láo không sợ vẹo mũi, Trời hành Chúa phạt gì hết. Tháng trước anh mượn em năm trăm nữa là tổng cộng bao nhiêu rồi. Em đâu phải... Tín Nghĩa ngân hàng.

Ba ván không gỡ. Quả thật tôi đã chuyển bại... thành xui rồi. Thật là một ngày chủ nhật xui xẻo. Chẳng phải là chủ nhật yên ương hay chủ nhật tươi hồng gì hết. Tôi im.

Nhưng nhỏ em đâu tha. Nó hỏi:

- Bao giờ trả tiền nợ báo tin cho em mừng coi ?

- Ờ, thùng thỉnh ta trả.

- Tết Ma Rốc chắc ?

- Thành thật.

- Điệp khúc.

- Chúa ơi, không lẽ ta mất lòng tin tưởng nhờ đến thế lận sao ?

- Không biết. Tất cả là năm ngàn chẵn chòi. Tuần tới trả cho em, đừng em mua vải may áo dài.

Tôi thấy có bốn phận đã kích chiếc áo dài thuần túy Việt Nam để làm quảng cáo không công cho các kiểu áo Tây, Tàu, Mỹ, Anh loạn cào cào:

- Nhỏ chơi thể thao, người nầy nở có da thịt mặc Tây đẹp hơn, áo dài là của mấy đứa con gái khô mắt.

Nhỏ em trợn mắt:

- Sao bữa anh khen nhỏ Phúc bạn em mặc áo dài đẹp "hết sảy", nhỏ Phúc cũng gầy vậy ?

Tôi choáng váng:

- Ờ... nhỏ Phúc không gầy lắm. Nhỏ ấy thuộc loại khô cá thiều chứ không phải khô mắm đâu.

- Nói đi nói lại gì cũng anh hét. Con trai sao nhiều tài quá. Anh cãi hay thế sao hồi đó không học Luật đi, theo Sư Phạm làm gì ?

- Ê, đừng đụng chạm đến nghề nghiệp nhỏ. Ta kiện ra toà án Lao Động à.

- Xời.

Nhỏ em hình mũi thật dễ ghét. Nhưng tôi, tôi cũng không cần thừa kiện nó làm gì mất công. Tôi chỉ nên lo tìm cách khát nợ là thượng sách.

Tôi vè cằm, vè tư lự khi mấy ngón tay đụng phải vài sợi râu cứng vừa mọc:

- Tuần tới là bao nhiêu nhỉ ?

- Đầu tháng.

- A, đầu tháng. May thì ta còn tiền để trả nhỏ.

- Không còn chuyện may rủi nữa. Anh phải trả. Mấy nhỏ bạn em nó mua vải hết rồi. Chỉ có em là còn chờ anh trả tiền để mua mà thôi.

- Ta hứa mà. Nhỏ cự nự quá xá.

- Sở anh làm phát lương vào ngày mấy ?

- Trời đất. Hỏi làm chi vậy ?

- Để em tới cửa chờ anh ngày đó cho chắc ăn.

- Ta lãnh lương âm thầm lắm. Không ai biết được đâu. Ta lãnh lương bằng máy IBM. Chỉ có máy mới biết ngày nào ta lãnh lương thôi.

Chính ta cũng không thể biết được.

Tưởng đem máy IBM ra dọa được nhỏ em. Không ngờ, nó làm dữ:

- Không máy móc gì hết. Tuần tới là phải trả em. Không em mách mẹ... rồi em loan báo tùm lum với mấy nhỏ bạn là anh mượn tiền em không chịu trả.

Chúa ơi, con nhỏ vừa có sáng kiến đòi nợ thật là rùng rợn. Trường hợp mách mẹ cũng còn dễ chịu, đỡ được, chứ loan báo với những đứa bạn kinh khiếp của nó thì quả thật là hết thuốc chữa. Dù có là tay hảo hớn tới đâu tôi cũng đành chịu thua trước lũ bạn của nó. Cứ tưởng tượng ra vài hậu quả sơ sơ thôi khiến tôi cũng đủ lạnh tóc gáy.

Tôi đành xuống nước:

- Thôi mà nhỏ. Nợ hay mòn, con hay lớn. Chuyện đâu còn có đó. Ta hứa trả là ta trả. Yên chí đi. Hôm nay ta rảnh rồi. Nhỏ muốn nhờ ta chở đi đâu cứ nói. Ta vui lòng làm tài xế không công. Miễn nhỏ bao ta châu bánh cuốn Thanh Trì là được.

- Bánh cuốn Thanh Trì với thật nhiều chả và vài giọt cà cuống nữa.

Chao ôi, nghe mà sang trọng chưa.

Tôi cười thật ngon miệng:

- Gu ta đó.

- Khuya. Bạn ơi.

- Ít ra thì cũng được một tô phở với tách cà phê chứ nhỏ.

- Không có gì hết.

Tôi cố vớt vát:

- Bún bò cũng ngon ra phết, giá lại bình dân, cam đoan ta chỉ ăn một

tô thôi. Sau đó tha hồ chở nhỏ đi ngao du sơn thủy.

Nhỏ em cười cười:

- Báo tin buồn với anh, hôm nay em hết tiền.

Tôi nghe như có ai vừa chơi ác, khoét vào bao tử tôi một nhát dao sâu hoắm. Tôi thờ nhẹ vì đuối sức:

- Gì mà ai bi thống thiết quá vậy nhỏ.

- Thiệt mà. Hôm qua còn ít tiền em mua cái gương hết rồi. Hoàn toàn.

- Hôm qua cũng tình cờ ta xem được quyển sổ trương mục tiết kiệm của nhỏ, ta thấy còn những mười ngàn lận.

Con nhỏ nhảy hoảng lên:

- Ha. Anh kéo ngăn tử em ra lục lạo hả. Có thấy miếng giấy người ta ghi dẫn trên bàn không ?

- Cầm lục soạn trong lúc đi vắng.

- Đúng. Sao anh còn dám lục soạn ?

- Nhưng nhỏ có đi vắng đâu ? Nhỏ ở nhà mà. Lúc đó nhỏ đang tắm.

- Em không có mặt trong phòng là đi vắng rồi.

- Không có ở nhà mới đi vắng.

- Tức ghê.

- Rút ra hai ngàn đi chơi, ăn bún bò thì hết tức.

- Tiền em để dành chứ bộ. Nhưng dù có muốn rút cũng không được. Hôm nay chủ nhật.

- Ờ há.

Như vậy là xong, chương trình coi như kết thúc. Tôi nín im để nghe bao tử của mình xuống đường phản đối. Người tôi tự nhiên nhẹ tênh, hệt hẫng như không còn miếng thịt nào. Chúa ơi, nếu ngài sáng tác ra được truyện dài Kinh Thánh, Tân Ước, Cựu Ước mà người đời

cho là những tác phẩm tuyệt vời. Con, ở trong trường hợp này cũng sáng tác ra nhiều câu na ná như Kinh Thánh, và cũng thuộc vào loại bất hủ, đại khái như: có nhiều người chỉ mơ ước ăn được một tô bún bò buổi sáng, con hãy cố gắng giúp họ. Hoặc: khi con no đủ trong suốt tuần lễ, hãy nghĩ tới những người không tiền ăn sáng trong ngày chủ nhật. Hay là: Con hãy đại diện Chúa cho người đói, khổ, mọi điều ước trở thành sự thật, kể cả điều ước có được một tô bún bò.

- Sao anh cú rũ như con cò vậy ?

- Tại anh chưa ăn sáng.

- Hôm nay mẹ có để dành riêng cho anh mấy miếng bánh mì trét bơ nướng ở dưới nhà.

Tôi lật đật hỏi:

- Có phết tí đường cát. Còn sữa, hay cà phê gì không ?

- Còn sữa, nhưng hết cà phê rồi. Chiều nay ba mới mua về.

Như một người sắp chết đuối thấy được cái phao ở đằng xa từ từ trôi lại. Tôi ném quyển sách đánh rầm một tiếng, mặc cho nó lăn trên bàn rồi rơi vào kẹt tường. Tôi vừa chạy vừa la:

- Lát nhỏ đi đâu hãy tính. Bây giờ ta đi lo bồn phận bao tử trước.

Tạm biệt và hẹn gặp.

Tiếng cười ròn rã như một miếng bánh tráng được đập vỡ trong lòng bàn tay rồi xúc với gỏi lươn của nhỏ em vang từ phía sau. Tôi chạy một mạch xuống phòng ăn. Quả nhiên trên bàn đã đặt sẵn một đĩa bánh mì nướng vàng lươm. Tôi hồi hả tìm hộp sữa bò. Tôi cẩn thận lấy một cái ly cối cho chắc ăn, rồi nghiêng hộp sữa đổ vào, định khuấy một ly đầy. Nhưng nhỏ em đã la lên từ phía sau:

- Ê, ít thôi, hết sữa. Ba uống cà phê thì bị la à.

- Hết mẹ mua hộp khác. Lo gì.

- Lúc này phải tiết kiệm. Bữa trước ba đã loan báo thế rồi.

- Mai... rồi hãy tiết kiệm. Hôm nay ta đói thật.

- Anh uống gì tới một ly sữa bột vậy ?

- Ờ. Ta cảm thấy cần một số lượng như thế.

Nhỏ em cười bỏ vào túi áo tôi hộp kem đánh răng và cái bàn chải. Nó xỏ ngọt lịm:

- Nhưng hãy nhớ kỹ là anh đã quên súc miệng đánh răng khi ngủ dậy.

Tôi tê tái cả người vì bỗng nhớ ra rằng mình mãi chúm đầu vào quyển sách mà quên khuấy chuyện đánh răng súc miệng. Nhìn những giọt sữa trắng đục đang chảy ngon lành xuống đáy ly, nâng tổng số lượng sữa lên cao dần mà tôi như thấy được cả gương mặt đờ đẫn u ám của mình trong ấy. Rồi từ một khối óc tưởng tượng siêu việt, tôi còn trông thấy được cả đứa bé Nhật Bản mập phính hai gò má đỏ rừ tung chần ngồi dậy ụt ịt đi vào phòng rửa mặt, lấy bàn chải trét kem đánh răng một cách say sưa trong đoạn phim quảng cáo kem đánh răng vẫn thường chiếu trên màn ảnh, trong các rạp chiếu bóng.

Nhỏ em biến mất khỏi cửa phòng ăn với một câu dễ sùng:

- Anh uống sữa nhiều thế mà sao vẫn không mập được chút nào.

Mai một em nói với mẹ đổi sữa bò lấy sữa SMA cho anh nhé.

Hôm nay tôi thua đậm. Nhỏ em thật là một kẻ chiến thắng. Nó quyết hạ tôi sát ván, nốc ao nằm sàn và không ngóc đầu dậy nổi. Tôi chỉ còn một cách an ủi là nói theo người xưa: thôi, thua keo này ta bày keo khác. Và tôi lặng lẽ đi vào phòng rửa mặt.

oOo

Đang nhai bánh mì rau rầu, nhỏ em lại dẫn xác vào nữa. Nó ngồi ngay chiếc ghế đối diện với tôi, cười:

- Đánh răng rồi ăn ngon chứ ?

Tôi nuốt ực miếng bánh, tợp một ngụm sữa. Ngon tuyệt và trong khi được thống khoái vì cái sự ăn ngon, ta không dại gì tức giận để phượng hại đến nền an ninh của bao tử. Thế nên, như một người thoát tục, tôi cười rất hiền hòa cởi mở:

- Ờ, có đôi khi ta đãng trí như thế. Cám ơn nhỏ đã nhắc nhở ?

- Không biết cái phim quảng cáo kem đánh răng có cần tài tử mới để đóng thế vai thằng nhỏ Nhật Bản không nhỉ ?

- Thôi nhỏ. Hôm nay mi hạ ta đo ván.

Nhỏ em khoái chí cười tươi rói. Nụ cười bây giờ mới thật sự là nụ cười cởi mở, dẹp tan mọi oán hờn chất chứa. Nó nhìn tôi một lúc rồi bất ngờ nói:

- Lúc nãy em kêu anh vì hai lý do. Thứ nhất, anh có người bạn nào đó đến tìm, đang chờ ngoài cổng. Thứ hai chiều nay bốn giờ anh chờ em tới nhà nhỏ bạn ăn sinh nhật. Nó mời cả anh nữa. Diện một chút. Vì đây là bữa sinh nhật lớn, có rất đông bọn con gái.

Chúa ơi, con nhỏ này kiếp trước chắc là một loại rắn độc. Bạn tôi tới tìm mà nó cho đứng ngoài cổng ngấm cảnh hơn cả tiếng đồng hồ rồi mới chịu nói. Tôi định đấm cho con nhỏ một phát cho đỡ tức nhưng sực nhớ lại lý do thứ hai của nó quả thật hấp dẫn. Nên vừa định nổi khùng tôi đành hoà dịu ngay:

- Sao nhỏ không đợi chiều rồi hãy nói luôn. Thằng bạn của ta còn chờ ngoài cổng không ?

- Đã bảo còn mà. Mới có hơn tiếng, chứ đừng đợi đào cả hai tiếng có sao đâu.

Nhỏ em tôi quả thật là hết thuốc chữa. Tôi không hiểu nổi ông Lê Trạch Lưu cảm hứng từ một nhỏ em gái nào mà sáng tác ra bài hát

bất hủ "Em tôi" hết sức dễ thương, chứ quả thật nhỏ em tôi chỉ được tặng cho một cây đàn thuộc loại đại hồ cầm cho nát người mới hết được tức giận.

Tôi vừa đứng lên vừa hỏi:

- Diện rồi. Đồng ý, ta diện cũng có nét lắm chứ bọn. Nhưng điều quan trọng là có nhiều bánh không ?
- Xời, chưa chi đã lo ăn. Nhà nó giàu tiệc phải lớn, và tiệc lớn dĩ nhiên là phải có rất nhiều bánh. Nhiều qua nữa là khác.
- Như vậy là quả có hấp dẫn thật. Xong rồi. Chiều bốn giờ ta đưa nhỏ đi. Bây giờ nhỏ phải chịu khó biến đi cho ta tiếp bạn ta một chút. Có nhỏ nó khớp.

Nhỏ em cười:

- Khớp từ khuya rồi anh ơi. Nhưng mà bạn của anh lạ hoắc à. Một ông Babilác thì đúng hơn. Em chưa gặp lần nào.

Tôi ngạc nhiên đi thẳng ra sân. Qua vòm cổng đầy hoa giấy đỏ hồng buông rủ xuống, quả thật có một người lính với bộ đồng phục quân trường màu xanh cỏ úa đang đứng lóng ngóng nhìn vào.

Tôi kêu ở một tiếng và mừng rỡ gọi:

- Trời ơi Viễn, tao cứ tưởng thằng nào chứ. Mới được về phép hả ? Viễn vẫy tay cười. Tôi chạy ra mở cổng. Viễn bước vào, nó thật khác lạ, thảo nào em tôi nhìn không ra. Bây giờ trông Viễn chừng chạc hẳn ra trong bộ đồ nhà binh. Mắt. Viễn đen bóng, tóc cắt cụt ngắn.

Nó đâm vào vai tôi:

- Bạn khoẻ nhĩ, ở nhà ăn no ngủ kỹ bắt anh em chờ cả tiếng mới chịu cho vào.

Tôi cáu sừng:

- Khỉ. Tại con nhỏ em nó mới vừa chịu há miệng cho biết là có mày

chờ ngoài này. Nó lại còn bảo ông nào lạ hoắc.

- Trời đất, mới nói ?

- Cố nhiên.

- Nãy giờ cả tiếng đồng hồ mới chịu nói ?

- Con nhỏ kiếp trước là rắn độc mà. Nó mát nặng. Mà cũng biết rồi từ khi chưa đi bộ đội.

Viễn cười cười:

- Ngày xưa rồi nhỉ.

- Xưa khi gì. Mà mới đi có mấy tháng.

- Bạn không hiểu thời gian là nước sao. Nó tàn phá ghê gớm.

- Chúa ơi, mà say nắng hả Viễn ?

Viễn khoát tay tôi cười xòa. Hai đũa lưỡng thũng đi vào nhà. Tiếng giày của Viễn nện mạnh trên nền gạch hoa trước thềm, làm con mèo của Phó đang say sưa với mộng đẹp trong bóng nắng ấm đầu ngày vội vàng tỉnh thức. Con mèo cong người, vươn mình khoan khoái rồi ngược đôi mắt màu xanh biếc nhìn Viễn.

Tôi cười:

- Mà lạ, con mèo cũng không nhận ra. Ngày trước mà tới nó hay nhảy vào lòng mà.

Viễn đưa tay ra định bắt lấy, con mèo sợ hãi nhảy mấy cái rồi biến vào nhà với một tràng tiếng kêu meo meo vọng lại. Trong nhà có tiếng Phó gọi rối rít:

- Cam Thảo ơi, cứng thức dậy rồi hả, vào đây, vào đây.

Tôi vẫn chưa hết câu sườn:

- Miệng lưỡi như rắn độc.

Viễn cười:

- Phó không nhớ tao à ?

- Cái chắc, nếu nhớ nó đã không bỏ mày đứng ngoài cổng cả giờ để ngắm cảnh.

- Lạ nhỉ.

- Khỉ gió. Lạ gì. Mày đen như cột nhà cháy nó nhận không ra là phải. Hai đứa vào phòng khách. Viễn ngồi một ghế, tôi một ghế. Viễn rút thuốc nhìn quanh căn phòng rộng như tìm vẻ quen thuộc ngày xưa. Trong đôi mắt nó tôi hiểu như vậy. Tôi cười cười, cái thằng lạ. Mới đi bộ đội có mấy tháng, chưa ra trường, nó đã có vẻ như một nhà hiền triết. Cái nhìn ẩn chứa xa xăm.

Tôi thúc Viễn:

- Để tao cho con nhỏ Phở một mẻ ngạc nhiên chơi. Mày im nhé.

Tôi quay vào gọi lớn:

- Phở ơi, rót anh một tách nước.

Một lúc, Phở bưng ra hai tách nước. Đợi Phở đặt nước xuống bàn xong. Tôi nói:

- Ông "lính" này có chuyện muốn nhờ Phở, hãy tiếp chuyện với ông một lúc.

Tôi làm như thật, đứng dậy biến vào trong. Một thoáng sau, Phở chạy vào đám thùm thụp lên lưng tôi la àm ỉ.

- Đáng tội anh, phá người ta. Tức ghê.

Con nhỏ ngượng thật, mặt mày đỏ bừng. Tôi cười hỏi:

- Vậy mà bảo ông nào lạ hoắc.

- Lạ thật chứ bộ. Ai mà nhận ra.

Tôi trở ra cùng với Phở. Con nhỏ bẽn lễn ngó Viễn:

- Tại anh Viễn không nói. Cho đứng ngoài đó mỗi chân luôn.

- Chưa kịp nói cô bé đã quay vào.

- Mà anh Viễn lạ thật đấy chứ.

Viễn vuốt mái tóc cụt ngắn:

- Có lẽ tại tóc cắt ngắn ngắn ?
- Gương mặt nữa. Đen và lạ hẳn ra.
- Vậy mà còn phê bình người ta là lính Babilắc.

Phố cong môi:

- Bộ không phải sao ?
- Người ta phong trần sương gió đầy hai vai rồi cô bé ơi.
- Anh Viễn có cần em pha cho một ly sữa bự như anh Hưởng không ?

Nhắc tới sữa tôi mới nhớ bữa ăn sáng bị bỏ dở. Tôi ngó Viễn:

- Bạn ăn sáng chưa ?
- Chưa. Vừa bước xuống xe là tới đây ngay. Chỉ đứng đợi bạn sơ sơ mắt có tiếng đồng hồ thôi.

Tôi cười:

- Vào ăn sáng với ta đi, có vài miếng bánh mì hẩm hiu thôi. Lát nữa muốn ăn sang sẽ có người đài thọ.

Tôi nhìn Phố, con nhỏ ném trả lại tôi hai đuôi mắt thậ tdài.

- Anh Viễn đừng nghe lời phát ngôn viên này nhé. Ông ấy chuyên loan tin thất thiệt.

Viễn nheo mắt:

- Yên chí, "lính" có nhiều tiền đây. Ai đi ăn cái gì đây cũng sẵn sàng.

Tôi thoi Viễn:

- Hào hoa dữ. Tao đang mơ ước một tô bún bò đây mà dụ khi nhỏ Phố từ sáng giờ chưa xong.
- Vậy chút nữa ta đi ăn bún bò.
- Mà đi chơi được cả ngày chứ ?
- Coi như gần một ngày.

- Tốt, từ đây tới bốn giờ tao dành cho mày.

- Viễn ngồi xuống ăn bánh mì với tôi.

Phó cười, nheo mắt:

- Nhà hết cà phê rồi. Bây giờ hỏi thật, anh Viễn có cần một ly sữa như anh Hưởng không ?

Viễn cười:

- Nếu Phó sẵn lòng.

Phó đi pha sữa. Nhưng Viễn đã la trước.

- Một ly nhỏ thôi, ly bự như ông Hưởng là tôi thành... trẻ em ngay đó.

Phó nói:

- Anh Viễn đi bộ đội mập ra. Anh Hưởng uống sữa nhiều như em bé mà vẫn còn còm nhom.

- Mập tón vải lấm. Thời bây giờ vải vóc mắc mỏ.

- Bạn em chê anh Hưởng qua cầu gió bay đấy.

- Bạn của mi khiếp đảm nhất Giao Chỉ.

- Anh dám nói thế hả ?

Tôi cười nuốt gọn miếng bánh mì. Chả dại mà gây gổ với con nhỏ này nữa, nhất là trong sáng hôm nay, cả ngày nay. Tôi đang mơ một buổi chiều huy hoàng với những cánh hoa hồng, với những ánh nến, và màu sắc rực rỡ của chiếc bánh sinh nhật to khỏe ngự trị trên bàn tiệc. Sau đó là một lô những bánh ngọt mặn khác, và có thể, cả thịt gà quay nữa. Chúa ơi, từ một tô bún bò mơ ước tới hàng hà sa số bánh và thịt rượu, nước ngọt và trái cây thơm ngon béo bở quả thật là một chuyện đi xa trong tương lai. Cứ tưởng tượng ra thôi tôi cũng muốn vỡ tung bao tử.

Có lẽ còn tức giận tôi nên con nhỏ chêm cho một câu:

- Uống nhiều, ăn nhiều. Anh Hưởng vẫn không chịu lên cân.

Tôi tăng hăng:

- Thôi nhỏ.

Phố mang ly sữa tới đặt trước mặt Viễn. Đồng hồ treo tường thong thả gõ chín tiếng.

Viễn hỏi:

- Hai bác đi vắng hả bạn ?

- Vắng rồi. Chắc ông bà đưa nhau đi ciné.

Phố lườm:

- Anh xuyên tạc. Bố mẹ đi ăn tiệc ở nhà bác Lê đó.

- Ai biết, nhỏ không chịu nói.

- Vậy làm sao đi chơi nhỉ ?

Tôi cười:

- Có gì trở ngại đâu. Nhỏ Phố lãnh nhiệm vụ giữ nhà. Hai ta "bai".

Viễn cười:

- Sẽ mang về cho Phố hai cốc kem ngon nhất.

Tôi thay đồ trong vòng hai phút. Xong dắt xe ra sân. Viễn ngồi phía sau giục giả :

- Nhanh lên bạn, thời giờ ta có ít, rất ít. Ta muốn nhìn thành phố sau mấy tháng nằm vùi trong quân trường. Nó có thay đổi như ta không.

Tôi cười cười. Phố một tay ôm con Cam Thảo, tay kia đẩy rộng cánh cửa sắt. Viễn vẫn nhắc:

- Sẽ mang về cho cô bé hai cốc kem.

Phố cười. Nụ cười con nhỏ khó mà đoán nổi. Trái lại hôm nay, một ngày chủ nhật, tôi hiểu rõ là một ngày vui đối với tôi vì có Viễn, một tên bạn cũ về bất ngờ. Tiền hung hậu kiệt. Tôi mỉm cười. Và dĩ nhiên, Viễn cũng không tài nào hiểu nổi khi tôi chạy xe như bay giữa đường

phố đông đảo của một ngày chủ nhật.

Kiều Mơ

Chương 2

Tôi giật nảy mình vì có một luồng hơi lạnh lan trong cổ áo. Mở choàng mắt, tôi gặp ngay gương mặt dễ ghét của nhỏ em. Nó đang đứng cười ra cái điều quái dị. Tôi thò tay vào cổ lấy cục nước đá ném đánh cốp vào tường cốp nự:

- Diễn trò gì vậy nhỏ ? Phá giấc ngủ của người ta tội đáng đưa ra tòa án nghe chưa ?

Nhỏ em tỉnh bơ:

- Chỉ có cách bỏ nước đá vào áo anh mới đánh thức anh dậy nổi.

Ngủ gì người ta khiêng đi cũng không hay.

Tôi cười cười:

- Ta hay nhỏ vào chứ, nhưng giả vờ nhắm mắt ngủ xem nhỏ giở trò gì.

- Anh còn say không ?

Say. Chúa ơi, khôn lẽ hỏi trưa tôi đã vác mặt đồ rừ về nhà và con bé đã nhận thấy ? Sau khi cao hứng uống với Viễn vài chai bia tôi đã kéo nó vào trong rạp ciné vừa xem vừa chờ cho hết đồ mặt mới dám

về nhà. Trước khi về nhà tôi đã cẩn thận soi gương năm lần bảy lượt trong một quán nước rồi mới yên chí ca bài trở về mái nhà xưa. Tôi đã cẩn thận đến thế, lẽ nào...

Nhỏ em cười ruồi:

- Bữa naay bày đặt uống bia nữa há ?

Tôi hơi chột dạ:

- Ba có biết không ?

- Chưa, nhưng rồi sẽ biết.

_ Sao lạ vậy ?

- Bởi vì em sẽ nói.

- Nhỏ chỉ được cái tài dọa con nít. Ta lớn rồi. Đàng nào cũng sắp ra trường làm một nhà gỗ đầu trẻ hách ra gì. Ta cũng là một người hiện đang ra đời có công ăn sở làm đàng hoàng. Không lẽ ta chưa tới cái tuổi vui với bạn vài chai bia cho quên sầu đời.

- Nhưng anh chưa có gia đình, ba đã từng nói con cái chưa có gia đình chưa phải là người lớn. Dù anh là con trai cao một thước bảy mươi lăm chẳng nữa. Nghe rõ chứ ?

- Ờ, đó chỉ là nguyên tắc.

- Không có nguyên tắc với nguyên lý gì hết. Em có nhiệm vụ theo dõi anh và báo cáo lại những gì anh làm hằng ngày với ba má.

Chúa ơi. Có chuyện kinh hoàng này nữa hay sao ? Tôi nghe nhỏ em phát ngôn hùng hồn mà nghe muốn nổ hai lỗ tai. Ba má tôi nếu quả thật đã giao nhiệm vụ này cho nhỏ Phở thì cuộc đời tươi đẹp của tôi kể từ giờ phút này giống như chiếc xe gắn m ay lao vun vút xuống đèo Bảo Lộc mà lại đứt thắng.

Tuy nhiên tôi cũng vớt vát một chút hy vọng bằng cách cười hoà giải.

- Nhỏ vui tánh quá nhỉ. Bữa nay lại vui đùa cùng ta.

Nhỏ em nghiêm mặt:

- Xời, em mà thèm đùa à. Em nói thật một trăm phần trăm đó nghe. Tôi nhắm ngay mắt lại. Vì nếu không nhắm chắc tôi cũng đang thấy trời đất tương lai đang tối sầm lại. Tôi muốn cầu nguyện cả Chúa cả Phật, và muốn than một câu ai oán: Trời đã sinh ra Hưởng sao lại còn sinh thêm ra con nhỏ Phở. Cha mẹ đã vui lòng sinh ra tôi thì vui lòng sinh một mình tôi thôi, sao lại đèo thêm cái con nhỏ ác độc đó nữa.

- Anh nguyên rửa em hờ ?

Tôi giật nảy mình chối phăng:

- Đâu có.

- Sao anh làm bầm trong miệng. A, anh gọi bùa niệm chú trừ ếm em hả ?

- Nào dám. Nhỏ chuyên vu oan cho người ta không.

- Em nghi ngờ anh quá.

- Tại tánh nhỏ hay đa nghi.

- Bây giờ anh đã hết say chưa ?

- Hết từ khuya rồi. Nhưng nhỏ đừng có nói lại với ba nhé. Lâu gặp Viễn một lần. A, anh quên Viễn nó bảo tuần tới nó về sẽ mang cho nhỏ một món quà tuyệt vời từ quân trường. Bảo đảm món quà đó không có bán ở khắp thành phố Sài Gòn này.

- Quà trong quân trường thì có gì mà hay. Em có mấy nhỏ bạn cũng có anh đi bộ đội, cũng lò mò vác về ba cái thứ linh kinh ấy, chẳng hạn như vài chiếc lá bã đậu ép khô, mấy hòn sỏi trên đường ra bãi tập, hoặc là mấy tráiia bã đậu đen sì có ghi ngày tháng kỷ niệm vui buồn hờn giận lung tung xoè.

Tôi cụt hứng:

- Ờ, quà của thằng Viễn chắc chắn phải khác.
- Em không cần quà.
- Chứ nhỏ cần gì ?
- Cần anh thức dậy ngay sửa soạn để chở em đi ăn sinh nhật nhỏ bạn, gần bốn giờ rồi.

Chúa ơi, chuyện vĩ đại vậy mà tôi đã quên. Tôi ngồi phất dậy nhảy một cái thật nhanh nhẹn khỏi giường, lên giọng trách móc:

- Vậy mà nhỏ không nói ngay. Cứ giới vòng vo tam quốc. Chờ ta tắm một chút.

- Nhanh lên không em đi một mình.

Nhỏ em phang ngay một câu ác liệt rồi quày quả bỏ đi. Tôi luynes quýnh hết tim cục xà bông đến tìm cái khăn tắm. Tôi cũng hồi hải hình dung ra một bữa tiệc sinh nhật với bao nhiêu là nến hồng lung linh, bánh trái đầy tràn rực rỡ đẹp mắt. Tôi sẽ được sắp xếp ngồi kế bên một đứa con gái đẹp nhất, xinh nhất. Nhất, nhất... tôi vừa chắc lưỡi, huýt sáo miệng và hăng hái dội nước ào ào.

Ba phút sau tôi đã tắm xong. Quần áo sạch sẽ thơm tạt, giầy vớ đàng hoàng. Đầu tóc chải go.n ghẽ một cách khác thường. Tôi nhìn mình trong gương, hài lòng và tự thưởng một nụ cười rạng rỡ.

Giọng nhỏ em ở phía sau lưng cất lên, lẫn với tiếng cười:

- Ói giờ ui.

Tôi quay lại hát hàm:

- Ta được chứ nhỏ ?
- Năm điểm.
- Có năm điểm thôi sao ?

_ Vì không thể cho thêm được.

- Thêm đi chứ. Ta cảm thấy mình hôm nay cũng "bô trai" lắm lắm.

- Đồng ý. Như sắp đi lấy vợ không bằng.
- Cho ta mười điểm nhé ?
- Em sẽ không khó tánh hơn nữa nếu anh chịu khó thắt một đường cravate vào cái cổ cò của anh cho thêm long trọng, lịch sự.

Tôi nhăn mặt:

- Có chuyện đó nữa sao ?
- Dĩ nhiên. Chiều nay con trai ai cũng ăn mặc lịch sự và phải vậy hết. Anh cũng là con trai nên anh cũng phải như vậy.

Tôi nhìn nhỏ em. Chúa ơi, vậy mà này giờ tôi làm như không thấy nó đứng trước mặt. Có phải tại lỗi tôi sơ ý một chút xíu mà tự dưng mất điểm ngang xương. Nhỏ Phở bữa nay diệc ác, một chiếc áo pull màu rêu non với quần ống xòe màu tím huế, tóc dài thả xuống chiếc cổ trắng. Mặt đánh hồng lên với môi son màu nho tươi. Tôi xuýt xoa:

- Mươi chín rưỡi nhỏ ơi.

Nó cong môi:

- Sao không hai mươi hờ, anh ?
- Ta cũng phải khó tánh với nhỏ một chút, vì nhỏ đã khó tánh với ta.
- Con gái mới cần được khen, chứ con trai ai cần.
- Ta cần. Cần lắm nữa chứ.
- Vậy cho anh ba mươi lăm điểm luôn tiện.
- Vừa thôi. Ta chỉ cần hai mươi là cuộc đời trở nên tươi đẹp rồi. Ba mươi lăm, dễ bị hiểu lầm lắm.

Nhỏ em xồng xộc tới mở cửa tủ đảo mắt một vòng. Nó lôi ra một chiếc cà vạt màu rộn ràng hoa lá, ném vạt trên vai tôi, ra lệnh:

- Cột cái cà vạt vào cổ nhanh lên ông. Trễ giờ hết. Ông làm như con gái không bằng.

Tôi sầm soi chiếc cà vạt, phải nói là tôi không vừa ý lắm với chiếc cà

vật này. Nó nhiều hoa quá, lại màu tươi. Đoán biết ý tôi, con nhỏ nhún nhẩy cười:

- Rồi anh sẽ thấy, tụi con trai bây giờ chúng thất cà vật sắc sỡ như mấy anh đi xe Dream 100 vậy.

- Ta lớn tuổi rồi, diện quá cũng không nên.

- Dễ lắm. Anh cứ tìm chiếc cà vật nào tối um đeo vào, chắc chắn sẽ được bạn em khen là người... tiền sử ngay.

Tôi hơi chột dạ:

- Bữa nay có nhiều bạn nhỏ lắm sao ?

- Nhiều. Nhiều kinh khủng.

Tôi thất cà vật vào với một tâm trạng hoang mang. Đời đã bắt đầu khó khăn rồi đây. Tôi than thầm. Nhỏ em vẫn không ngớt phân tích tình hình chiến sự.

- Chiều nay, theo em đoán. Nếu đũa nào không có bồ ruột dư ruột già, chắc chắn sẽ vác theo một ông anh... trình làng. Vậy anh cũng nên can đảm lên và rán làm sao lọt vào mắt xanh một nàng nào đó cho vui với đời. Nhé, nhưng cầu mong nàng con gái đó không phải là một trong những đũa bạn của em.

Tôi thở ra một hơi dài, lấy thêm can đảm:

- Ta can đảm có thừa. Ta sẽ đánh gục tất cả tụi đực rựa chiều nay để chiếm lấy một nữ hoàng.

Nhỏ em la:

- Ê, nữ hoàng chiều nay là nhỏ Kim Ngâu. Nó có hàng tá vệ sĩ rồi.

Coi chừng anh ốm đòn.

- Ta cóc sợ.

Tôi nhìn lại mình một lần cuối trong gương, xoay vài vòng, cười ít kiêu mới lạ. Tạm vừa ý. Tôi hát hàm bảo nhỏ em:

- Xuống bơm bánh xe cho ta.
- Công việc của anh mà.
- Thương nhỏ lắm ta mới nhường cho đó.
- Em mắc ôm món quà cho nhỏ bạn.

Nói xong nó bỏ chạy xuống nhà. Tôi đành phải bỏ túi xâu chìa khóa rồi xuống theo. Lúc tôi hí hục bơm bánh xe, nhỏ em khệ nệ ôm gói quà thật to khỏe đã bao giấy hoa và cột nơ cẩn thận. Tôi ngược mắt gạ:

- Cho ta ké tí tên, nhé.
- Không. Cái này của bạn bè con gái người ta, cho anh đừng tên chung vào kỳ chết.
- Ăn nhằm gì.
- Nhưng không được. Anh có sang trọng và muốn khoe tí tên để kỷ niệm với nhỏ Ngâu thì hãy ghé chợ Bến Thành mua món quà khác. Tôi đành chịu. Bơm xong hai bánh xe tôi đứng thờ đốc một hồi mới có thể dắt xe ra cổng được. Nhỏ em leo lên ngồi phía sau. Tôi vẫn chưa yên tâm nên quay lại hỏi:
  - Nhỏ đừng quên cái thiệp mời đấy nhé.
  - Khỏi.
  - Lỡ người lạ gác cửa không cho vào thì sao ?
  - Anh sợ mất bữa tiệc à ?

Tôi cười:

- Đi ăn tiệc phải lo xa chứ.
- Yên tâm đi ông.
- Nhỏ tặng cái gì mà to quá vậy ?
- Thì một món quà.
- Ta thấy có vẻ nặng. Chắc là khá đắt tiền.

- Sơ sơ thôi. Nhưng anh thắc mắc làm gì vậy ?
- Ta rất muốn biết cái gì ở trong ?
- Bí mật. Chỉ có bạn bè con gái mới được xem thôi. Anh tưởng tượng đi.
- Đầu óc ta rất ít khi chịu khó làm một việc mất nhiều tuổi thọ như vậy.
- Anh vẫn sợ già hả ?
- Con người ai mà không sợ già, nhất là ta lại còn đang độ thân vui tính.

Nhỏ em giục:

- Thôi, trễ mất rồi. Chạy đi.

Tôi lập tu + c rồ mạnh ga, chiếc xe lao ra cửa như một làn gió. Tôi muốn thử trái tim nhỏ em xem lớn hay nhỏ máu nóng hay máu lạnh nên biểu diễn vài đường lạng qua lạng lại trước đầu một. chiếc xe buýt đồ sộ cùng chạy một chiều trên đường. Nhỏ em mới đầu còn làm bộ tỉnh nhưng sau đó đã níu lấy lưng tôi năn nỉ:

- Bộ anh sợ tới trễ người ta ăn hết hay sao mà chạy nhanh vậy, không sợ cảnh sát giao thông phạt hay sao ?
- Ủa. Như vậy là nhanh đó sao nhỏ ?
- Không thấy mấy người kia la oai oái đó sao ?
- Không. Ta vẫn chạy bình thường mà.

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn cho xe chạy chậm lại và quẹo vào con đường có nhiều bóng cây. Đến bên giờ tôi mới nhớ là tôi vẫn chưa được biết nhà nhỏ Kim Ngâu, bạn của Phó ở hướng nào. Và tôi cũng ngạc nhiên hết sức khi lục lại trong trí nhớ của mình mà cũng không tìm ra được một gương mặt con gái nào có vẻ quen thuộc, khả dĩ xứng đáng được gán ghép cho cái tên Kim Ngâu hay ho mới nghe

nhỏ em nhắc tới lần đầu kia. Con nhỏ có cái tên đẹp và dễ thương ghê, chẳng hiểu mặt mày tính tình nhỏ ấy ra sao. Tôi hình dung đó là một cô bé nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, nhưng không đến độ như nhỏ em và mấy đứa bạn của nó mà tôi đã từng quen biết. Kim Ngâu, cũng có thể là một cô bé hiền dịu, ngoan ngoãn, dễ thương, hay giận dỗi mà cũng hay khóc vắn vờ. Kim Ngâu...

- Quẹo đường này đi. Anh đang mơ tưởng gì thế ?

Tôi giật mình quẹo vào con đường khác, do tay nhỏ em chỉ. Tiện thể tôi hỏi nó luôn:

- Nhà của Kim Ngâu chắc là một ngôi biệt thự ?

- Dĩ nhiên.

- Đó là một khu phố yên tĩnh ?

- Dĩ nhiên.

- Nhà có vườn cây, hoa kiểng, lối đi trải sỏi ?

- Và có hàng chục con chó dữ chờ sẵn.

Tôi cười:

- Nhỏ ấy hiền không ?

- Hiền khô à. Trong danh sách của nó chỉ mới sơ sơ có khoảng bốn mươi một anh chàng trồng cây si theo chọc ghẹo bị nó quật ngã lăn cu lơ trên đường.

- Chúa ơi.

- Anh kêu la gì vậy ?

Tôi phải giả vờ cho xe chạy nhanh hơn một chút để khỏi trả lời câu hỏi của con nhỏ em. Và cũng từ lúc đó, hình ảnh của Kim Ngâu, một cô bé dễ thương nhỏ nhắn đã tắt phụt trong trí tưởng tượng của tôi như một ngọn đèn néon đang sáng choang giữa nhà bóng bị cảnh cúp điện. Nhà của Kim Ngâu đúng như tôi đoán, là một ngôi biệt thự

sang trọng nằm trên đường Tú Xương. Nhà ở trong xa, cách với mặt đường bởi một khoảng sân rộng, xinh đẹp, toàn hoa kiểng được trồng tỉa vun quén khéo léo cẩn thận. Nền cỏ xanh um, hồ nước nuôi cá vàng, hòn non bộ. Những thứ hoa đỏ ắm cúng chen vào những thứ hoa màu vàng tươi êm ả. Rào sắt cao, song thưa, trồng hoa giấy leo kín mít và được cắt tỉa bằng phẳng. Một ngôi biệt thự rộng lớn và xinh đẹp như những ngôi biệt thự trên cùng một con đường này. Từ ngoài nhìn vào, tôi cứ ngỡ đây là một ngôi nhà ở thành phố Đà Lạt. Kim Ngâu đón khách từ ngoài cổng. Và tôi được nhỏ em giới thiệu ngay. Thật là treó căng ngổng. Trong khi tôi định ninh nhỏ Kim Ngâu là một đứa con gái dữ tợn, tay chân to khỏe như đàn ông và nói năng oang oang như ễnh ương gặp mùa mưa dựa theo lời của nó kể. Nào ngờ giờ đây trước mắt. tôi, Kim Ngâu bằng xương bằng thịt, lại là một cô gái hoàn toàn xinh đẹp, nụ cười và đuôi mắt có hơi tinh nghịch một chút, nhưng đó là thứ nhí nhảnh đáng yêu của cô thiếu nữ. Kim Ngâu có gương mặt trắng hồng, cũng có đánh chút son phấn, nhưng là một chút trang điểm nhẹ nhàng của con gái. Gương mặt Kim Ngâu tròn đầy, nụ cười cho thấy một đồng tiền mua đứt cả hồn người trên gò má phải. Chúa ơi, còn chiếc răng khểnh nữa. Tôi ngây ngất như một người say nắng giữa trưa trong sa mạc. Tôi lao đao dựng chiếc xe, tưởng chừng nó và tôi cả hai đều đứng không vững. Trong khi nhỏ em tinh nghịch cười, nắm tay bạn xầm xì riú rít thật là nhột da lưng. Cầu mong nó đừng tổ khổ tôi giữa hoàn cảnh này.

Tôi quay lại, làm dáng bằng cách thong thả rút một. điều thuốc, thong thả quẹt diêm châm lửa, và thong thả ngửa cổ thả từng ngụm khói vào không khí. Buổi chiều đã bớt nắng, để chỉ thấy màu xanh của

cây lá, màu rực rỡ của hoa và màu râm râm của bóng mát đổ xuống từng khoảng trong sân. Lối đi trải sỏi, rộng như một con đường. Rìa cỏ xanh mềm tươi mát, mát. nước hồ trong veo nhõn nhõ vài chú cá vàng ngo ngoác bơi lội. Và Kim Ngâu đứng đó trong chiếc áo dài màu vàng, một phần tà áo được trang điểm bằng những nhánh thông khô vươn lên. Quần sa teng trắng muốt láng bóng. Một đôi giày có quai gót cao, màu vàng, cùng với màu áo làm tăng làn da trắng nõn của hai bàn chân. Và, chúa ơi, cổ chân bên trái của Kim Ngâu có đeo một sợi chuyền vàng nhỏ xíu với trái tim cũng nhỏ xíu. Tôi đang thắc mắt tại sao trái tim lại bị đeo dưới cổ chân mà không mang trước ngực. Trái tim của ai vậy ? Cầu mong không phải là trái tim của tôi... sau này. Tóc Kim Ngâu thả dài, những sợi đen óng mượt phát phơ bay theo gió chiều đùa xao xác trong vườn. Con nhỏ thỉnh thoảng đưa bàn tay trắng muốt có đeo chiếc vòng cẩm thạch màu xanh biếc lên vuốt hờ mái tóc. Lúc đó tôi nhắm mắt, tưởng chừng không có gì êm nhẹ hơn, như một cử động khe khẽ của bước chân loài nai con đang rụt rè bước trên đệm lá dày mùa thu rụng kín mặt đất.

Giọng nói của Kim Ngâu trong và nhẹ, ngọt ngào như mật:

- Anh Hưởng vào nhà chơi hay đứng ngoài này cho mát ạ ?

Tôi khẽ liếc vào nhà. Trên thềm, trong các khoảng mát, hay những chiếc ghế đá rải rác đây đó cũng đã có nhiều anh con trai đang đứng tán gẫu nhau, hút thuốc lá thờ khói thấp thoáng mấy đứa con gái áo màu đủ kiểu. Chắc là mấy ông anh của mấy cô em được đưa tới.

Trong nhà còn những nhân vật nào nữa ? Tôi bỗng dâm ra rụt rè, và cũng không ai đại gì vào nhà trong lúc này. Lỡ gặp phải một nàng hoặc một chàng nào phụ trách mục. tiếp tân để ý nhờ khuôn nét nước ngọt, vắt vài ba chiếc ghế, rửa chùng vài chục cái ly thì lịm

người.

Tôi cất giọng của một nhà hiền triết:

- Tôi thích ở ngoài vườn hơn. Ở đây có khung cảnh thiên nhiên, hoa thơm, gió mát.

Nhỏ em kê cho một cái tủ đứng mà không báo trước:

- Ê bồ, quên giới thiệu tiếp, anh tui sắp sửa dự thi giải thưởng văn chương toàn quốc đó.

- Anh Hưởng là nhà văn ?

- Nhà văn kiêm nhà thơ. Bồ không nghe sao, nói ra lời nào toàn văn chương lời đó.

Tôi tím người. Hậm hực ném cho nhỏ em cái nhì tóe lửa. Và đành phải gượng cười đĩnh chính:

- Kim Ngâu đừng tin lời nhỏ Phở. Nó vừa tốt nghiệp lớp kịch nghệ và chuyên thủ vai khôi hài đen đó.

Kim Ngâu dừng đĩnh nói:

- Anh Hưởng khiêm nhượng chứ nhìn anh người ta ững biết ngay anh là văn sĩ.

Chúa ơi, cô bé này cũng biết khôi hài đen nữa sao ? Nhỏ em mừng rỡ la lên:

- Thấy chưa, văn chương phát tiết ra ngoài mà. Anh đừng chối nữa.

Đến đây, chợt. có anh con trai đèo phía sau một đứa em gái nữa tiến vào. Kim Ngâu phải ra tiếp khách. Tôi tới gần bên nhỏ em, đưa quả đấm:

- Vừa thôi nghe mị Muốn giữ răng lại để ăn cháo không mà phát ngôn bừa bãi thế ?

Nó cười hì hì:

- Nhỏ Kim Ngâu đẹp chứ ?

Tôi giả vờ:

- Mi nói cái gì ?

- Xời, làm bộ nhé. Nhìn anh em thấy trong bụng anh có bao nhiêu chiếc guốc "đề mốt đề" rồi.

Con nhỏ sáng tác một lối nói chuyện thật là bay bướm, người ta nói đi guốc trong bụng, nó bảo nhìn trong bụng thấy guốc "đề mốt đề", nghĩa là... quá "đát".

Tôi nheo mắt:

- Ít ra cũng không giống như lời mi nói.

- Anh cho nhỏ ấy bao nhiêu điểm ?

- Tạm thời chưa tính được.

- Anh có tính chuyện làm người thứ bốn mươi hai ngã xuống đường không ?

- Mi đọc cái miệng, người ta hiền khô.

- A, không tin. Nó là đệ nhị đẳng huyền đai Hiệp Khí đạo ấy.

Một màn giới thiệu linh kinh xảy ra. Anh con trai tiến về phía tôi bắt tay. Sau đó hấn gạ chuyện:

- bạn đi với ai thế ?

Tôi chỉ nhỏ em. Hấn cười:

- Có vẻ đông nhỉ ?

May mắn cho tôi, em gái hấn đã tới lôi hấn vào trong để nhập bọn với những người kia. Bây giờ họ bắt đầu nói chuyện, cười đùa. Và nhạc từ trong cũng vang ra, náo động thu hút.

Nhỏ Phố hỏi:

- Bỏ mời mấy giờ mà bây giờ khách khứa còn tới lai rai vậy ?

- Bốn giờ, nhưng thật ra thì sáu giờ lận. Phòng xa ấy mà.

- Đồng hồ cao su hả ?

- Kinh nghiệm mà.
- Ta đem quà vào trong nhé.

Nhỏ em bỏ tôi ở lại. Tự nhiên tôi được ở trong một trường hợp may mắn. Và dĩ nhiên hai người im lặng đối diện với nhau tới một lúc phải có người lên tiếng.

Tôi giành nói trước:

- Thật bất ngờ khi được Kim Ngâu mời.

Con nhỏ cười thật dễ thương:

- Ngâu cũng bất ngờ và hân hạnh được biết anh.
  - Nhà Ngâu đẹp quá.
  - Không đẹp lắm đâu anh. Con đường này nhiều nhà còn đẹp hơn.
- Ngâu chỉ thích ở đây được cái yên tĩnh. Và con đường bên ngoài mùa này hoa dầu trở đỏ ối trên tàn cây cao.
- Hoa dầu là hoa gì nhỉ ?
  - Anh nhìn ra hàng cây bên ngoài đường xem.

Tôi nhìn ra ngoài đường. Hàng cây chạy dài to lớn, tàn lá xanh um và trở những cái hoa đỏ ối trong nắng chiều vàng ửng. Hoa dầu đó sao ? Tôi đã từng đi lại nhiều con đường có một loài cây như thế, nhìn thấy được những cái hoa như thế mà chưa bao giờ tôi biết rõ tên. À ra đó là hoa dầu. Bây giờ tôi trong thấy vài chú chim vừa ở đâu bay đáp xuống ngọn cây dầu. Chúng kêu những tràng tiếng vui tai như nói chuyện với nhau. Nhưng bên dưới, con đường hoàn toàn vắng xe cộ. Chỉ có gió làm xao xác lá cây khô trên mặt. đường.

- Hôm nay Kim Ngâu sẽ thổi tắt bao nhiêu ngọn nến ?

Kim Ngâu háy mắt:

- Anh thử đoán xem ?
- Mười bảy.

- Sai.

- Mười tám.

Kim Ngâu cười khúc khích.

- Anh cứ tiếp tục như vậy thế nào Ngâu cũng lên đến một trăm tuổi cho mà xem.

- A, lên không đúng thì tôi tụt xuống. Tôi cười có vẻ chắc ăn:

- Mười sáu.

- Sai.

- Vậy phải mười lăm chứ ?

Cũng lại giọng cười trong và nhẹ rồi tiếng nói êm ả trên tôi:

- Cứ tiếp tục xuống như vậy chả mấy chốc Ngâu sẽ là đứa trẻ con còn bú mẹ.

Khó quá. Tôi khẽ liếc nhìn Kim Ngâu một lần nữa. Tôi lảm nhảm tính, rồi bỗng mừng rỡ, tôi la lớn:

- A, như vậy là Kim Ngâu mười chín. Bằng tuổi nhỏ Phó. Đúng boong boong như chuông chùa một cột rồi.

Nhưng tôi chưa kịp nở hết nụ cười khoái trá đã vội vàng thu nó lại, bởi con nhỏ nhẹ đĩnh chính :

- Cũng sai luôn a.

Chúa ơi, sao lại có chuyện xui xẻo như vậy chứ. Lên cũng không trúng, xuống cũng không trúng. Không lẽ con nhỏ tuổi... lèo ? Tôi đành chịu thua:

- Thôi thua Ngâu đó.

Con nhỏ cười thật tươi, háy mắt:

- Mười bảy tuổi, mười một tháng, hai mươi chín ngày, mười sáu tiếng đồng hồ thôi.

- Vậy coi như mười tám. Tôi đã đoán đúng rồi. Chút nữa Ngâu phải

xí phần cho một đóa hoa hồng trên chiếc bánh sinh nhật đấy nhé.

- Anh tham quá à, chưa đoán đúng mà đã đòi ăn. Ngâu chưa đúng mười tám mà.

- Như vậy là mười tám rồi. Miễn chút nữa tôi ăn... thật là được.

Kim Ngâu cười một nụ. Tôi cũng đáp lễ lại một nụ đầu đời.

Vậy là quen nhau. Quen nhau rõ ràng như mười tám ngọn nến hồng chút nữa đây Kim Ngâu sẽ thấp lùn và sẽ chu môi thối tất ngúm chứ không có "hình như" gì ráo. Tôi bỗng thấy lòng hân hoan rộn rã, muốn ca hát nhảy múa lên để reo mừng. Tôi thầm cảm ơn nhỏ em. Cảm ơn bữa sinh nhật. Cảm ơn dịp may hiếm hoi trong đời.

- Tại sao anh nhất định muốn giành cái hoa hồng trên chiếc bánh sinh nhật ?

Tôi hớn hờ:

- Vì tôi thích hoa hồng.

- Ngâu rất ghét hoa hồng.

Tôi cụt hứng. Bình thường tất cả các cô con gái đều rất thích hoa hồng. Loại hoa này vừa có màu sắc đậm đà nếu phân tích kỹ thuật bằng phân màu của một nhà họa sĩ thì màu đỏ của hoa hồng thuộc loại màu nóng. Trên bàn học, trong phòng riêng, nếu có vài cánh hồng nhung trang điểm cho buổi sáng bất cứ cô con gái nào cũng trở nên rạng rỡ, tươi rói, nóng ấm, dễ thương như thứ màu sắc bắt mắt đó. Hồng nhung, những cánh hoa đỏ mịn màng như một thứ nhung lót vào nỗi đắng cay cơ cực của cuộc đời. Có nó trong phòng, ta sẽ thấy cuộc đời bớt vẻ chông gai ngay. Có sao một cô gái dễ thương, tươi rói như Kim Ngâu lại không thích hoa hồng ?

Tôi cười cười:

- Hoa hồng là thứ hoa đẹp nhất của cuộc đời. Hoa tượng trưng cho

tình yêu, tình bạn thân ái, tình chồng vợ khăng khít đậm đà.

- Ngâu chưa có mấy thứ rắc rối đó nên Ngâu không thích hoa hồng.

- Chỉ có lý do ấy thôi ?

- Còn nữa, nhưng Ngâu không thể giải thích được. Chỉ biết là Ngâu không thích hoa hồng, vậy thôi.

Và Ngâu cười một nụ nhỏ, thêm:

- Không thích, cũng không có nghĩa là ghét.

Chúa ơi, đúng là con gái. Không thích cũng không có nghĩa là ghét.

Vậy là cái gì ? Có lẽ trời sinh con gái ra là để bày chuyện, tạo nên những rắc rối cho vui cuộc đời. Nhỏ em tôi là một cuộn chỉ rối, một mảnh lưới sau khi anh thuyền chài kéo từ dưới biển lên để bắt cá. Bây giờ tới Kim Ngâu, một cô gái có bề ngoài bình dị, phảng phiu, cũng lại là một hố sâu thăm thẳm, rối rắm tơ vò. Tôi thường quan niệm về tình cảm một cách rất thẳng thừng, không thích nghĩa là không ưa, không ưa nghĩa là ghét, rõ ràng. Ví dụ như tôi đã từng không thích nhỏ em bày đặt đi bơi ở các hồ tắm vậy.

- Chắc anh Hưởng thích hoa hồng lắm nhỉ ?

Thật là một câu hỏi mát lòng. Tôi phân vân chưa biết trả lời ra sao.

Chẳng lẽ lại nói rằng mình rất thích trong khi con nhỏ lại rất ghét.

Chả dại gì, trong khi vừa mới làm quen được nhau. Mặc dù thấy rằng lập trường của hai đứa khác nhau như nước với lửa, tôi cũng tỏ ra là một cây tế nhị :

- Tùy theo trường hợp để biểu lộ tình cảm, ý thích về một loài hoa.

- Hôm nay, ví dụ, anh Hưởng chỉ thích đóa hoa hồng trên bánh sinh nhật ?

- Khôn gphải chỉ thích có một, mà là thích đến mười tám đóa hoa hồng tượng trưng cho số tuổi của Kim Ngâu.

A, tôi vừa nói được một câu hay ho ra gì. Có lẽ Kim Ngâu cảm động lắm nên con nhỏ mỉm cười, hơi cúi mặt dí mũi giày của mình trên mấy hòn sỏi. Tôi được dịp ngắm tóc của Kim Ngâu. Đúng là một mái tóc đẹp nói theo kiểu mấy ông thi sĩ là suối tóc huyền nhưng êm. Mái tóc thả đầy vai, óng ả chảy trên nền áo vàng như một cánh bướm trong vườn buổi chiều chao nghiêng vờn hoa, nô đùa với nắng.

- Rất tiếc là chiếc bánh không có tới mười tám bông hồng đâu anh. Chỉ có vài đoá tượng trưng thôi.

- Nhất định tôi sẽ có một bông.

- Dĩ nhiên, nếu anh lạnh tay lạnh mắt.

Tôi buồn thiu buồn thiu. Ít ra nàng cũng phải nói rằng sẽ dành phần đặc biệt đó cho tôi chứ. Ưu tiên một, hai gì gì đó chứ... Tôi nghe nỗi buồn ngấm trong mấy vòng khói thuốc.

- Kim Ngâu rất thích hoa mimosa, hay màu tím hoa pensée. Một màu vàng mộng ảo và một màu tím ngây thơ buồn đại dột.

Mặt tôi rạng rỡ:

- Hai màu này tuyệt vời. Tôi cũng thích vô cùng.

- Anh thích ?

- Dĩ nhiên.

- Lạ nhỉ, con trai ai đi thích những màu của con gái. Lẽ ra anh phải thích màu rêu đá hay màu xanh hy vọng chứ ?

- Màu sắc là tùy nhãn quan, óc thẩm mỹ mà cô bé.

Mắt Kim Ngâu hơi cau lại:

- Ngâu không thích ai gọi mình là cô bé đâu nhé. Vả lại hôm nay Ngâu bắt đầu mười tám tuổi rồi. Mười tám năm qua đi, một thời gian dài. Ngâu đã là người lớn.

- Con gái lớn bao nhiêu cũng chỉ là cô bé.

- Ngâu không thích bé.

Lập trường đối chọi nhau chan chát. Tôi thấy cảm hứng của mình tụt thang nhanh khiếp đảm. Đúng như nhỏ em tôi nói. Kim Ngâu dần dần quả là một cô gái đáng ghét.

Tôi sắp sửa biểu lộ sự đáng ghét của mình bằng một câu nào đó để chọc tức Kim Ngâu chơi bống nhiên có một chiếc xe hơi trờ tới trước cổng nhà rồi một lô con trai con gái nhào xuống như đi biểu tình. Kim Ngâu chìm mắt trong đám đông đó, với tiếng la hét, tiếng cười ròn rảng chát chúa nổi lên. Tất cả các mái tóc đều dài như nhau khiến tôi khó phân biệt có bao nhiêu đực rựa và bao nhiêu con gái. Tuy nhiên tôi ngầm hiểu rằng, với đám đông khiếp đảm này quan khách đã thật sự chấm dứt. Và bữa tiệc sinh nhật cũng sắp bắt đầu. Bây giờ cảm hứng của tôi quay qua con đường khác. Con đường ngập tràn màu sắc của bánh và thơm lừng mùi hương trong bữa tiệc.

Tôi bỏ đám đông, bỏ màu áo vàng của Kim Ngâu để lững thững đi vào trong. Miệng huýt sáo một điệu nhạc nhại theo cuốn băng đang được phát ra từ chiếc máy hát mở volume hết cỡ.

Này con yêu hơi sống độc thân vui tính cho khoẻ khoẻ.

Đừng có ham vợ con nhé

Hãy sống độc. thân cho đến hơi thở cuối

Nhé con, ham vợ chi vậy...

Kiều Mơ

Chương 3

Và hôm nay cũng là một ngày chủ nhật. Tôi đang chờ viễn theo cái hẹn từ tuần trước của nó nhưng cho tới bây giờ vẫn không thấy nó tới. Tôi đi thơ thẩn trong khoảng sân nhìn những chùm hoa tím mới nở dễ thương trên bờ rào dây leo xanh um.

Tiếng chuông reo ngoài cổng. Tôi cứ ngỡ là Viễn về. Nào ngờ khi ra mở cổng tôi thấy Trấn. Hắn cười nói:

- Sợ mày đi mất. Không ngờ còn gặp đây. Tới định rủ mày đi chơi.

- Đi đâu ?

Vừa hỏi tôi vừa nhìn chiếc xe của hắn. Trấn vẫn chưa chịu vào, nói qua cánh cổng mở:

- Đi chơi xa.

- Xa là tới tận đâu ?

Trấn cười:

- Lái Thiêu. Được chứ ?

- Cũng được. Đang mùa trái cây.

- Vậy thay đồ nhanh lên đi bạn.

- Mình tao với mày thôi à ?

- Chứ còn mơ mộng em nào nữa ?

- Hai thằng đực rựa trên một chiếc xe hơi làm một cuộc du ngoạn Lái Thiêu, xứ của trái cây. Chà tình gồm.

Trần cười khoái trá. Tôi không thích đi chơi xa trong ngày hôm nay.

Không phải tôi tin vào lịch, hay hôm nay là một ngày thậm xấu.

Nhưng tôi không thích đi Lái Thiêu với một tên đực rựa như Trần.

Hình như xứ trái cây đó, không ai đến mà không vác theo một tảng tình yêu. Hoặc là tình yêu đang đậm đà khăng khít của một anh con trai với một nàng con gái, của một ông sồn sồn với một bà sồn sồn. Ít nhất, cũng là tình yêu củ amột gia đình sum họp vợ chồng con cái đầy nhóc, lủ khủ trong một chiếc xe hơi như Trần. Nhưng chờ Viễn mãi đến phát nản. Tôi cũng đành ra khỏi nhà trong ngày chủ nhật với một sự không lấy gì làm hài lòng lắm. Và tôi miễn cưỡng đi thay quần áo.

Lúc trở xuống, ngang qua phòng nhỏ Phở, tôi đứng ngoài cửa sổ hỏi:

- Hôm nay nhỏ có đi đâu không ?

Hình như câu hỏi của tôi chìm mất vào trong tiếng nhạc mở lớn của nó. Phở có vẻ không nghe. Tôi ra giấu cho nó vặn nhỏ máy hát nhạc.

Nó làm theo và chạy lại cửa sổ hỏi:

- Anh vừa nói chi ?

- Ta hỏi nhỏ hôm nay có đi đâu không ?

- Nghĩa là anh có ý gì vậy ?

- Không có ý gì hết.

- Tưởng anh bao em đi ciné. Mới có phim hay lắm.

- Hôm nay ta nghèo nhất nước. bao nhiêu tiền dành dụm được ta trả nợ nhỏ hết rồi. Đừng móc ruột nhau trong ngày của chúa. Nhỏ ơi.

- Tiền anh trả em cũng mua vải eh^ t rồi. Em đang chờ nhỏ Kim Ngâu tới dẫn đi phố đây.

Tôi hững hờ:

- Ta bận đi với tên bạn. Nếu chút nữa Viễn có về ghé đây nhờ nhỏ nói thế nhé. Nói thêm là ta chờ nó dài cổ rồi mới đi kéo nó chửi ta à.

- Anh không nhắn gì với Kim Ngâu sao ?

Tôi bỏ đi, ném lại mấy tiếng ngắn:

- Bạn của nhỏ toàn là một lũ con gái mát dây.

Tôi ngồi bên cạnh Trấn. Chiếc xe quay ra đường, chạy thẳng. Trấn nói:

- Tao phải ghé lại nhà bà vợ rước con gái tao đi chơi mới được.

Nghe Trấn nói tôi lại nản thêm. Không gì chán cho bằng theo hấn tới nhà vợ hấn. Ngàn xưa tôi đã dại dột theo hấn tới đó một lần và nhất quyết không bao giờ dại thêm lần thứ hai. Thế nên tôi nói ngay:

- Tao không phản đối tình bố con của mày, nhưng nếu có đến, xin cho tao đứng ngoài.

- Cũng được.

- Nhưng nếu tới rước con mày đi chơi mà vợ mày không cho thì sao ?

- Phải cho chứ. Không cho sao được, con tao chứ bộ con... nó sao ?

Tôi cười:

- Tao sợ bà ấy khùng lên bảo tao và mày đi bắt cóc con nít thì khốn đốn ngay.

- Mày giỡn hoài.

- Biết đâu đấy.

Trấn có vẻ bực bội vì bị tôi trêu. Hấn nhấn nút ga, chiếc xe chồm tới lướt nhanh như gió một khoảng đường, làm mấy người đi xe gắn máy lác mắt lật đật chạy sát vào lề và nguyên rủa ồm tỏi.

Ngôi nhà đóng cổng kín mít. Trấn dừng xe lại bên ngoài nhìn vào một

lúc rồi nói:

- Hy vọng bà vợ tao đi vắng.

Tôi cười:

- Cho tao ở ngoài này và mày vào nhanh đi.

Trấn mở cửa xe, nói:

- Chờ tao chút nhé.

Tôi cười cười nhìn theo Trấn. Cái bóng của nó lêu nghêu chói nắng trên đường. Trấn dừng lại một lúc lâu trước cổng sau khi đã gọi chuông. Cánh cổng mở hé cho hắn vào rồi mát hút trong ngôi nhà rộng lớn khép kín đó. Tự nhiên, trong những tên bạn còn lại chơi thân với nhau, tôi đâm ra thương Trấn nhất. Trấn lớn hơn tôi đến năm tuổi lập gia đình sớm từ năm mới tốt nghiệp lớp mười hai theo tiếng gọi của tình yêu. và cuối cùng người yêu của hắn quật ngã hắn một cú không góc đầu dậy nổi.

Chuyện tình của Trấn bạn bè đứa nào cũng biết. Đó là một chuyện tình đẹp, êm ru như mặt nước hồ thu. Kết thúc bằng một tiệc cưới linh đình và đông đủ bạn bè, đông đủ quà tặng buồn cười và những lời chúc hạnh phúc tốt đẹp nhất. Và giữa lúc bạn bè đình ninh rằng Trấn là người hạnh phúc nhất trần gian, dùng một cái, có tin vợ hắn bỏ hắn để đi lấy một người khác sau khi đã có với nhau đứa con gái đầu lòng. Cái đau nhất của Trấn là không được bắt đứa con, chỉ được phép lâu lâu tới nhà bà vợ thăm một lần, đôi khi Trấn nổi hứng muốn đưa con đi chơi, cũng phải được bà vợ cho phép mới có quyền dẫn đi. Tôi thương Trấn ở điểm là hắn vẫn còn thương bà vợ và yêu quý đứa con rất mực. Nếu ở trường hợp tôi, hay một số bạn bè, chắc chắn không ai được cái kiên nhẫn và đức tính quý báu đó.

Trấn trở ra, hớn hở với đứa con gái bên cạnh. Tôi liếc nhìn về phía

cổng, thoáng thấy bà già vợ hắn dòm theo. Tương đối hắn có một bà già vợ dễ chịu, biết cảm thông hoàn cảnh của hắn và không lấy gì làm khó khăn khi hắn có ý định dẫn con hắn đi chơi một buổi cho đỡ nhớ thương.

- Chú ạ.

Đưa con gái của Trần khoanh tay cúi đầu chào tôi. Tôi vuốt tóc nó cười:

- Chà bữa nay cháu diện quá.

- Bữa nay là sinh nhật của cháu mà chú.

- Ồ. Vậy có mời chú tới dự không ?

- Sinh nhật của cháu toàn bạn bè con nít không à. Chú dám tới không ?

- Dám chứ!

Trần cười:

- Chú Hường cũng là con nít vậy chứ bộ.

- Chú Hường lớn rồi mà bố.

- Nhưng chú Hường chưa vợ con, chú vẫn là con nít.

Tôi đập vai Trần:

- Bà ấy đi vắng hả ?

- Cũng may.

Tôi hỏi đứa con gái Trần:

- Mẹ cháu đi đâu vậy, đi mua quà sinh nhật cho cháu phải không ?

- Chưa, chiều mới mua. Sáng nay mẹ cháu đi ciné với ba.

Tôi thoáng nhìn thấy nỗi buồn lướt qua đôi mắt Trần. Nó nhăn ga, chiếc xe lao đi. Và Trần im lặng, chìm đắm trong nỗi buồn chợt đến của mình. Tôi cảm thấy hối hận vì đã gợi chuyện cho con bé nói.

Một lúc lâu Trần mới hỏi con:

- Hôm nay con thích gì nhất ?
- Con thích đi chơi với bố nhất.
- Không phải, bố hỏi con về quà sinh nhật chứ.
- Con thích một chiếc áo đầm mới.
- Chiều bố sẽ mua cho con.

Con bé hớn hờ:

- Bây giờ mình đi đâu vậy bố ?
- Đi Lái Thiêu. Con thích đi ăn trái cây không ?
- Thích lắm chứ. Tuy bạn con tuần nào cũng được đi chơi với gia đình. Hôm nay con mới đi được với bố.
- Tại vì lâu lâu bố mới xin phép mẹ con cho con đi chơi được.
- Tại sao bố lại phải xin phép mẹ ?

Trần ngập ngừng tìm câu trả lời. Lúc sau Trần mới nói được:

- Tại vì con ở với mẹ. Nếu con ở với bố thì con đi chơi bao giờ chả được.
- Sao bố không đem con về ở với bố ?
- Tại mẹ không chịu.

Tôi ngồi im lặng nhìn hai bên đường, câu chuyện của hai cha con Trần ngây ngô, buồn cười nhưng cũng thật cảm động. Tôi là thằng chúa ghét những chuyện cảm động. Nó luôn luôn làm cho lòng tôi bứt rứt khó chịu, đôi khi nghe như có pha lẫn nước mắt. Vì thế nên những chuyện cảm động là không có tôi, nghe ai khóc là tôi tìm đường lủi mất. Nhưng bây giờ ngồi chung một xe, hai cha con Trần nói chuyện khiến tôi phải nghe và không làm sao để khỏi suy nghĩ về người đàn bà đã bỏ Trần. Tôi cố nhìn chăm chú vào các khóm hoa dại màu trắng bay lơ ngơ trên đường lúc xe chạy qua và lắng nghe tiếng gió thổi ào vào trong để không nghe câu chuyện buồn bã của

Trần và giọng nói ngây thơ vô tội, nhưng có mãnh liệt làm tôi mềm lòng của đứa con Trần.

- Ở Lái Thiêu có bánh bèo ngon lắm, con thích ăn không ?

- Con không đói đâu bố ơi.

- Nhưng bố và chú Hưởng đói.

Nãy giờ tôi mới nghe Trần nói một câu đáng tiêng. Không gì chán hơn chuyện gia đình, nhất là gia đình của một anh chồng bị vợ bỏ.

Nhưng cũng không gì khóai hơn chuyện ăn uống, nhất là ăn uống khi mình đang đói.

Tôi nói ngay:

- Bánh bèo bì Lái Thiêu ngon lắm, cháu phải ăn một lần cho biết.

- Nhưng hồi sáng mẹ cho cháu ăn rồi.

- Ăn rồi cũng nên ăn thêm, cháu gầy quá ăn cho mau lớn và mau mập.

- Con gái ai ham mập.

- Gầy sẽ bị chê là con khô mắt.

Con bé khúc khích cười. Tôi nói với Trần:

- Cái mục bánh bèo coi bộ hấp dẫn.

Những sạp trái cây bày bán sát lề đường xuất hiện báo hiệu cho khách du ngoạn biết rằng mùa này, trong các khu vườn trái cây ở đây, đủ thứ loại trái cây đang chín rộ. Mận đỏ, xanh, những chùm bòn bon trắng ngà, những đống chôm chôm màu đỏ tía đầy gai góc nhưng cũng rất hấp dẫn.

Những sạp trái cây bày bán sát lề đường xuất hiện báo hiệu cho khách du ngoạn biết rằng mùa này, trong các khu vườn trái cây ở đây, đủ thứ loại trái cây đang chín rộ. Mận đỏ, xanh, những chùm bòn bon trắng ngà, những đống chôm chôm màu đỏ tía đầy gai góc

nhưng cũng rất hấp dẫn. Nào măng cụt, sầu riêng, bưởi hồng đào, mơ, mít... nhất là những "chị" mít Tố Nữ thon thon, màu vàng chín tới dậy ngát mùi hương. Mùa này ở Lái Thiêu, Búng, người ta đua nhau đi ăn trái cây vườn. Tôi nhìn những cặp tình nhân chờ nhau trên xe gắn máy, họ chạy từng tốp đông vui, những màu áo rực rỡ làm sáng tung bừng nền trời cao, trong xanh lơ lửng mây. Tiếng cười vui của họ, những cặp tình nhân từ xa tới, như vang vọng xuống mặt nước của con sông nhỏ chạy cặp theo quốc lộ. Các sạp bán trái cây ven đường thu hút mọi người, trước khi họ thật sự đặt chân tới những khu vườn tràn ngập trái cây chín đỏ và mùi hương ngào ngạt trong không gian.

Trấn dừng xe trên lề đường, gần chân cầu sắt. Cây cầu bắc qua con sông nhỏ, và bên kia bờ sông là vườn cây xanh chạy dài mát mắt khách du ngoạn đông nghịt từ bên ấy về, từ bên này sông qua cầu, tạo thành một khung cảnh nhộn nhịp đặc biệt như ngày hội. Trên tay người nào hình như cũng đều cầm một chùm trái cây, những cặp tình nhân vừa ăn chôm chôm nhả hạt phả vào nhau, cất tiếng cười hạnh phúc vang vọng mặt sông phẳng lặng, màu nước ngầu đục chở những khóm lục bình xanh lơ ngơ mùa hoa tím trôi về xa. Màu áo, tiếng cười lồng bóng nước. Gió rung những đỉnh cây già chờ nặng mùa trái đỏ. Và hương ngào ngạt xông đến cuốn hút giác quan tạo thành niềm vui.

Đưa con gái của Trấn nhảy chân chim trên cầu, cười hớn hở:

- Ở đây đông người, vui quá hở bố ?
- Mùa trái cây đã quyến rũ mọi người về đây mà.
- Mùa trái cây có quyến rũ bố không ?
- Có chứ, bằng chứng là bố đã dẫn con tới đây.

- Cầu này tên là gì hở bố ?

- Bố không biết.

Tôi cười:

- Cầu Lương Sơn Bá đấy.

Con gái Trấn cong môi:

- Sao chú biết ?

- Chú biết chứ.

- Cầu tên gì kỳ, và cũng xấu òm.

Tôi dừng lại một chút trên cầu ngắm một khóm lục bình hoa tím. Chỉ một cái vói tay của tôi, cũng có thể ngắt được những bông hoa tím xinh xắn ấy. Trấn ném xuống nước một viên đá nhạt được trên cầu. Trò chơi vu vơ đó nhắc tôi nhớ lại những ngày tuổi nhỏ. Nhưng đứa con gái Trấn vụt kéo tay tôi:

- Đi nhanh qua bên kia đi chú, không người ta mua hết trái cây của mình.

Tôi cười, nhảy dãi qua mấy tấm ván một lúc để theo kịp đứa con Trấn.

Dọc bờ sông, nối dài theo chân cầu sắt người ta bày bán trái cây trong những thùng, rổ, hay trên những tấm vải nhà binh, những tấm nylon. Trái cây chất thành đống cao, bao quanh đó là đám đông thanh niên thiếu nữ lựa chọn, trả giá, nô đùa. Trấn ghé vào một hàng trái cây lựa mua chồm chồm. Tôi nắm tay đứa con gái Trấn đi tới trước cho nó nhìn ngắm, xuýt xoa và hít ngửi mùi hương của trái cây chín ươm đầy trong không khí râm mát của khu vườn xanh um.

Bỗng nghe bộp một tiếng trên lưng mình. Biết ngay là hột trái cây do ai đó vô tình ném trúng. Tôi quay lui tìm kiếm. Mắt tôi trừng trừng nhìn một cô bé đang chu mỏ nhả hột trái cây. Cô bé cũng mở mắt

trùng trùng nhìn tôi, rồi bỗng cả hai cùng kêu lên:

- Chúa ơi, ông đó sao ?

- Em đó hả ?

Dĩ nhiên bạn bè của cô bé vừa ném hột trái cây vào lưng tôi, đưa con của Trấn và mọi người xung quanh chẳng ai hiểu gì. Nhưng tôi và cô bé thì hiểu lắm.

- Ông đi đâu vậy ?

- Tôi đi chơi. Còn em đi đâu đó ?

- Dạ em đi ăn trái cây.

- Cho ăn với được không ?

Cô bé cùng ba người bạn nữa kéo tới. Nhưng chính tay cô bé chìa ra cho tôi một chùm chôm chôm chín đỏ. Tôi cầm lấy, bóc thử một trái cho vào miệng.

- Chà, ngon tuyệt.

- Chôm chôm tróc mà ông. Ngọt như đường.

- Đúng, ngọt như đường.

- Ủa, sao ông không chia cho con ông ăn với. Nhỏ này là con gái ông đó hả ?

Tôi như mắc nghẹn cái hột chôm chôm ở cổ. Một sự hiểu lầm tai hại không phải bạc triệu mà là đến bạc tỷ lận. Dĩ nhiên là tôi chia cho đứa con Trấn hai trái, rồi ngao ngán đĩnh chính:

- Không phải, đây là đứa con của người bạn nhờ giữ giùm.

- Ủa, ông làm thêm nghề giữ trẻ em hồi nào vậy ?

Tôi hơi cáu:

- Đâu có, bố nó đang mua trái cây đằng kia. Tôi dẫn nó đi chơi chút xíu. Tôi ghét mấy bà bán trái cây quá. Nói thách như trời, miệng tía lia dụ khách vào tròng.

Ba cô gái cười khúc khích. Tôi quan sát một lượt, mắt lướt nhanh, đảo mắt khắp bốn gương mặt. Trừ cô bé ra, ba cô kia bình thường không có gì xuất sắc, nhưng phải công nhận là họ ăn mặc rất dễ thương. Cả ba đều diện áo pull và quần jean cao ngang nhau và hình như tuổi cũng bằng nhau. Mắt môi rạng rỡ. Đúng là ba trái đào xanh đầy cám dỗ. Nhưng riêng cô bé với chiếc áo pull sợi trắng cổ tròn, ngắn tay, quần jean màu xanh sậm mặt trắng hồng như quả mận, mắt to đen mở lớn như con búp bê bày bán ở chợ trời dịp Giáng Sinh, cô bé đúng là một trái táo đang chín tới.

Cô bé chỉ ba cô bạn giới thiệu:

- Đây là ba nhỏ bạn thân của em. Đúng hơn là tới bốn nhỏ lận, với em nữa là năm, hợp lại thành nhóm Ngũ Long Công Chúa. Nhưng rất tiếc hôm nay một nhỏ bị sưng răng nên ở nhà. Vậy ông chỉ nên tạm thời biết ba nhỏ này mà thôi. Đây là nhỏ Phụng Tiên, đây là nhỏ Tiểu My, và bên trái em là nhỏ Đông Ngân.

Tôi suýt xoa:

- Cả ba cô bé đều có tên đẹp. Vừa dễ thương.

Phụng Tiên háy cặp mắt nhãn:

- Còn ông tên gì hả Kiều Mơ ?

Kiều Mơ ngược đôi mắt búp bê bằng nhựa nhìn tôi, mặt hơi ửng đỏ, cười hỏi:

- Ủa, còn ông tên gì nhỉ, em vẫn chưa biết ?

- Tôi hả, tôi là người sống không tên không tuổi.

Tiểu My đơn đả:

- Xời, chắc ông là đất.

Đông Ngân lên tiếng:

- Không phải My ơi, đất cũng có tên tuổi đằng hoàng. Ví dụ như đất...

Thánh Tây chẳng hạn.

- Vậy ông là nước ?

- Nước cũng có tên nữa, ví dụ như là nước mắt, nước mưa.

Tôi vội xua tay:

- Thôi... cứ gọi tôi là chí cũng được. Nhưng đừng suy diễn quá đáng.

Nếu là nước, chỉ tới nước mía rồi xin ngừng ở đây. Vì tôi mê nước mía vô cùng.

Phụng Tiên cười giòn:

- Vậy ông là cá đi.

- Cá gì ?

- Cá voi.

- Cá thòi lòi, cá tra...

Tôi cũng vội xua tay:

- Đừng. Nếu là cá chi nên làm cá bông lau. Vì tôi mê canh chua cá bông lau nhất.

Kiều Mơ cong môi giận:

- Tại sao ông lại không cho biết tên ?

- Vì tên tôi xấu lắm.

- Tên nào cũng đẹp cả. Vì cha mẹ đã đặt cho mà.

- Tôi lấy bút hiệu được không ?

Tiểu My ngỡ ngác:

- Bút hiệu là gì vậy ông ?

Đông Ngân ra vẻ thành thạo:

- Bút hiệu là cửa hiệu, hay là bảng hiệu đó. Ví dụ như nhà nhỏ có hăng nước mắm hiệu Phi Thuyền vậy.

Tiểu My cười:

- Tên ông là Phi Thuyền ?

Tôi không ngờ cái tên của mình lại được suy diễn rộng và đi xa đến như thế. Và tôi bỗng ớn lạnh cho những khối óc thông minh tuyệt vời đó, nếu để ba cô bé lần lượt suy diễn về cái tên của tôi thêm chút nữa, chắc là tôi không còn đủ can đảm để đứng nghe. Thế nên tôi vội nói:

- Tên gì cũng được, nhưng nếu là cái tên để gọi cho vui, thì tôi chỉ xin được gọi là Người Bạn Lớn.

Phụng Tiên đảo cặp mắt như phi cơ p hản lực cho khắp các bạn rồi cười.

- Ông đâu có lớn gì.

- Tôi mà không lớn ?

- Ông còn thua ông già Nô en xa lắc xa lơ.

Chúa ơi, tôi mà được cô bé so sánh với ông già Nô en ? Dĩ nhiên khi so sánh tôi như vậy cô bé không phải ngưỡng vọng gì tôi đâu, như những đứa trẻ con ngây thơ hằng mong đợi ông già Nô en sẽ mang quà tặng tới cho chúng vào giữa đêm Giáng Sinh. Tôi biết rõ cô bé muốn tôi là hình ảnh của một ông bằng ngựa, râu tóc bạc phơ, lùn thấp lè tè được bỏ trong bao nylon bày bán ở chợ trời, xay xa hơn chút nữa, cô bé mong thấy tôi là hình ảnh của ông già chui vào máng xối trong đêm tối đen như mực và biến thành một tên đạo chích cho bố cô bé trói gô nằm lăn dưới đất. Là một kẻ thừa kinh nghiệm, thoáng qua tôi đã biết ba con nhỏ này, trong cái gọi là Ngũ Long công chúa chi chi đó, đã có ác ý chia rẽ tôi và Kiều Mơ. Và đây là một đòn đánh phủ đầu. Tôi vội vã liếc nhìn Kiều Mơ cầu cứu.

Nhưng Kiều Mơ lại thản nhiên đến lạnh lùng:

- Em thấy ông nên cho biết tên đi. Không thôi tụi nó suy diễn thêm nữa thì ông sẽ té xỉu bây giờ.

- Em muốn biết tên tôi thật sao ?

- Thật chứ. Vì một lẽ dễ hiểu là ông đã biết tên của em, của mấy nhỏ bạn em, của nhóm Ngũ Long công chúa.

Cô bé cười, nói tiếp:

- Vả lại hôm sinh nhật nhà KN em được ông cho phần bánh có đóa hồng vàng mà em không biết tên rồi cứ thắc mắc mãi.

- Tên tôi là ông.

- Ông ?

- Đúng, cũng như tên em là em. Chúng ta vẫn gọi nhau như thế kia mà.

Ba cô bạn của em ngạc nhiên, họ không hiểu nổi câu chuyện giữa chúng ta. Tôi cười, nhìn cô bé với đôi mắt nhè nhẹ:

- Em đồng ý chứ ?

- Dạ, em đồng ý.

Nãy giờ nói chuyện với em, tôi quên khuấy đũa con của người bạn. Chắc nó chán quá đã tìm cách rút lui. Tôi nhìn ra trước, đã trông thấy Trấn tay ôm túi trái cây, tay dắt đũa con. Tôi háp tấp hỏi:

- Bây giờ em đi đâu ?

- Em đi sâu vào trong vườn cây chơi.

- Bao giờ em về ?

- Chiều.

- Trời, chiều mới về ?

- Chủ nhật nào cũng vậy. Em và mấy nhỏ bạn đi picnic mà.

- Rồi em ăn cơm ở đâu ?

Em cười bằng một tiếng reo vui:

- Ông quê quá, đi picnic ai ăn cơm bao giờ, người ta có mang theo đồ ăn, bánh mì, thịt nguội, xì dầu trái cây...

-Ồ, ngon tuyệt.

Phụng Tiên chột lên tiếng:

- Chưa ăn sao ông biết ngon ?

Con nhỏ này chuyện môn phá đám. Nếu con nhỏ không là bạn của em, chắc chắn sẽ bị tôi đấm cho một trái thối sồn rồi, dù cho con nhỏ có là một tên trong nhóm Ngũ Long công chúa hay nhóm gì đi nữa tôi cũng không ngán.

- Ông đi chơi chùng nào về ?

- Chắc tôi cũng đi đến chiều mới về.

Em cười:

- Bộ ông cũng đi picnic nữa hả ?

- Đâu có. Tôi chờ em về.

- Làm sao được, ông và em mỗi người đi một nơi mà ?

- Tôi sẽ vào vườn tìm em.

- Em vô vườn chơi tới trưa thì đi chỗ khác chứ. Ông vào vườn để nói chuyện với cây cỏ à ?

- Vậy trưa em đi đâu ?

Em nhìn thoáng mấy nhỏ bạn, rồi ngượng ngùng nói:

- Trưa em đi chơi patin ở hồ tắm Thủ Đức.

- Trời.

- Sao vậy ông ?

Tôi lật đật nói:

- Không, tôi chỉ nhìn người ta chơi thôi.

- Vậy ông đừng nhìn em nha. Có người nhìn em mắc cỡ trượt té hoài à.

- Tôi sẵn sàng cầu nguyện cho em té đều đều ít ra cũng một lần em bị trật chân, trẹo mắt cá cho em sợ hãi trò chơi này, một trò chơi

phản thể dục thể thao mà tôi chúa ghét.

- Bạn ông dẫn con tới kia. Thôi "bai" nhé. Nhớ đó, trưa có ghé hồ tắm Thủ Đức nhớ đừng nhìn em à.

Và em kéo tay mấy nhỏ bạn đi vào vườn. Tôi lấy làm hối tiếc sao không xin nhập bọn với em. Tôi hình dung ra vườn cây, những mương nước đầy, những cây cầu nhỏ. Lũ cây cối sai oằn trái cây chín thả bóng mát xanh um. Không khí tĩnh mịch trong vườn với nhạc ve rả rích. Em sẽ cùng với những nhỏ bạn nằm dài trên cỏ ngược nhìn lên bầu trời qua kẽ lá, hay cúi xuống dòng nước nhìn những chú cá bảy màu nhõn nhơ bơi lội ? Tôi bỗng thấy ở đó là thiên đường, và ngày chủ nhật của tôi bỗng trở nên vô duyên với tên bạn và đứa con của hắn.

- Ê, ai vậy ta ?

Tôi không muốn trả lời Trấn chút nào, nhưng đứa con gái của Trấn đã mau miệng:

- Người quen của chú Hường đấy bố, đẹp ghê hồn luôn.

- Sao con biết ?

- Con "chứng kiến" hết trơn rồi chứ bố.

Trấn cười khoái chí véo mũi con gái. Tôi nhón mấy trái chôm chôm của Trấn mua bóc vỏ bỏ vào miệng. Tôi nghe có cái gì khác lạ. Chúa ơi, tôi vừa nhai ngon lành một con sâu. Tôi lật đật nhả ra, cảm giác ghê lạnh chạy dài trong cổ họng.

Trấn cười lớn:

- Dừng lo, ăn sâu bổ sâu, bạn ơi.

- Bạn lựa trái cây dở ẹc, thua xa mấy con nhỏ lúc nãy.

- Như vậy là điềm báo trước cuộc tình của bạn sắp gặp tai nạn giữa đường rồi đó.

Tôi cáu sườn nhưng cũng đành ngậm miệng. Có một cách để trả thù Trấn là chút nữa đây tôi sẽ đốp ít nhất là năm đĩa bánh bèo loại đặc biệt, uống thêm năm chai nước ngọt cho nó đỡ mờ hôi khi trả tiền chơi.

Tôi kéo tay đưa con Trấn ra một chỗ nói nhỏ:

- Cháu có khoái chơi patin không ?
- Khoái, nhưng cháu không biết chơi, té gãy giò à.
- Ở Thủ Đức có một cái hồ tắm xinh lắm. Nếu cháu không thích trượt patin thì cháu tắm cho mát.
- Cháu không biết lội.
- Ăn nhằm gì, chú sẽ mượn cho cháu chiếc phao, tha hồ bơi.

Đưa con Trấn thích quá định reo lên nhưng tôi đã kịp ra hiệu cho nó im. Tôi ghé vào tai nó:

- Vậy chút nữa cháu bắt bố phải đưa cháu tới hồ tắm Thủ Đức nhé.

Con nhỏ gật đầu lia lịa. Tôi giả vờ nói bằng quơ:

- Trưa nay mình đi đâu nhỉ ?

Trấn đáp:

- Trưa về đi ciné.

Tôi nháy mắt làm hiệu. Đưa con gái Trấn lập tức nhảy lên:

- Không bố ơi, con khoái tắm à. Trưa bố dẫn con tới hồ tắm Thủ Đức đi. Ở đó có trượt patin vui lắm.
- Nhưng con đâu biết chơi patin, cũng đâu biết lội mà đòi tắm ?
- Con lội bằng phao mà bố.
- Được rồi, hôm nay là sinh nhật của con, bố chiều. Vậy ăn bánh bèo xong mình về Thủ Đức.

Tôi hớn hờ rút một miếng thuốc gắn lên môi. Đưa con gái Trấn nháy mắt cười khi tôi khum đầu che gió quạt lửa châm thuốc.

Kiều Mơ

Chương 4

Trấn dừng xe trong một khoảng sân cát rộng. Buổi trưa, nắng nghiêng đổ xuống qua những tàn cây. Nhưng bóng mát vẫn chiếm đầy, hơi ẩm bốc lên với mùi lá, mùi cỏ. Khu vườn cây cối nô đùa cùng với gió, màu hoa chói ngợp trong tầm mắt. Những đóa hoa đỏ rực bên những màu vàng lác đác đó đây. Một khu vườn đẹp. Tôi chép miệng. Và Trấn mở cửa xe dẫn con bước xuống.

Tôi buột miệng:

- Nơi này tao mới tới lần đầu tiên trong đời.
- Ở đây chỉ toàn con nít tằm.

Tôi cười cười. Phía trước là khoảng hồ nhỏ, nước xanh ánh lên trong màu nắng gắt, chói mắt. Bên bờ hồ tay trái là sân chơi patin, giờ này vẫn đông người, hầu hết thanh niên thiếu nữ, họ đu bay trên những đôi giày có bánh xe lăn, tiếng động trên sân ào ào sần sật tiếng cười đùa nô giỡn, la hét. Tôi đưa mắt tìm kiếm, vẫn chưa nhận ra Kiều Mơ và mấy nhỏ bạn của cô bé. Họ đã tới đây chưa hay vẫn còn ngao du trong vườn trái cây? Tôi theo Trấn bước vào phòng giải khát. Những chiếc bàn gỗ sồi đã có người ngồi. Duy nhất một cái bàn trống. Tôi và Trấn tiến đến.

Đứa con Trấn say mê nhìn ra hồ tắm. Nước mát và quyên rũ. Những thiếu nữ trong quần áo tắm đi lại trên bờ hồ rồi thỉnh thoảng phóng xuống nước lặn ngụp, chìm mất giữa đám người ló nhố bơi lội bên dưới.

Một đứa trẻ con hầu bàn tiến lại. Nó ngược mắt hết nhìn tôi tới nhìn Trấn về chờ đợi.

Trấn hỏi:

- Uống bia nhé ?

Tôi cười:

- Bia chứ, sợ gì.

- Hai chai bia ba mươi ba và chai nước ngọt đi nhỏ.

- Dạ hai cậu có dùng chi không ?

- Cái gì nhậu được ?

- Nem, tôm khô củ kiệu, thịt rừng, thịt chim... nhiều lắm. Thứ nào cũng có.

- Tôm khô củ kiệu đi. Một đĩa. Cái khác tính sau.

Đứa nhỏ quay đi. Trấn gọi giật lại:

- Ê, có cho mượn quần áo tắm cỡ con nhỏ này không ?

- Dạ có.

- Mượn ở đâu ?

- Phòng kia.

Đứa trẻ con chỉ, Trấn bảo tôi:

- Ngồi đây nhé, tao lo cho con nhỏ một chút.

Trấn dắt con đi về phía phòng cho mượn quần áo tắm. Tôi đảo mắt nhìn khắp đám người loi nhoi đông kín. Từng gương mặt mệt phờ, nhể nhại mồ hôi từ phòng trượt bước ra ngồi thở gọi nước giải khát.

Tôi chờ đứa trẻ con mang bia ra. Ly bia sóng sánh, tôi uống một

ngụm lớn, nhón miếng tôi khô củ kiệu. Ngon tuyệt, gật gù như một bọm nhậu chính cống. Tôi thấy Trấn đưa đưa cond đã thay xong quần áo tắm vác chiếc phao nổi ra bờ hồ. Con bé ngần ngại một lúc, Trấn vòng tay chỉ dẫn, cuối cùng con bé nhào xuống hồ. Trấn trở lại bàn nói:

- Vái trời con nhỏ đừng chết chìm.

- Yên chí. Hồ này cạn queo.

- Sao mà biết ?

- Có ai bị mất đầu đâu. Họ đều ló đầu lên cao khỏi mặt nước cả.

- Người ta lội đó ông ơi.

Tôi lẩn thẩn nghĩ không biết cảm giác của người ta khi lội dưới nước như thế nào, chứ tôi, cảm giác đó là một cảm giác rùng rợn. Nhớ lại lúc nhỏ, tôi đại dột nghe theo lời của mấy tên bạn đi tắm sông. Tụi nó đưa nào cũng lội ngon lành, tôi vẫn lớ ngớ ở trong bãi toàn ngụp lặn dưới bùn cho chúng quậy lên. Một đứa dụ tôi:

- Mà y cứ lội đại ra ngoài này đi Hường. Dễ lắm.

Tôi la lối:

- Uống nước đầy bụng ai bảo đảm cho ?

- Tao bảo đảm. Không sao cả.

- Tôi không lội.

- Vậy tao bắt chuồn chuồn cho cắn rồn mà nhé. Chuồn chuồn "nhậu" rồn mà một miếng lập tức mà sẽ biết lội ngay.

Và một hôm tôi can đảm đưa rồn cho con chuồn chuồn đớp một miếng, không đau lắm nhưng cảm thấy ghê ghê trong da thịt. Và cũng kể từ hôm đó tôi tin mình đã biết lội. Nhưng khi ra tới sông, tôi suýt bị chết chìm sau khi đã uống no một bụng nước. Cũng may nhờ tên bạn đã nhanh tay kéo tôi vào bãi. Tôi vừa giận mấy tên bạn đã

gạt tôi vừa thấy lại cảm giác rùng rợn khi người bị ngộp thở chìm dần xuống nước. Tôi như bị nhốt trong một chiếc hộp, cửa quây được, nhưng biết rằng cửa quây cũng vẫn đưa mình đi dần vào cái chết. Từ hôm đó tôi không bao giờ dám tắm sông nữa, và lớn lên tôi rất ghét những người nào... tắm hồ.

Trần bống đá vào chân tôi:

- Uống đi chứ bạn.

Tôi cười, ngửa cổ nốc một hơi bia. Tôi đã thấy da mặt mình nóng lên sau ngậm bia dài đó. Mắt tôi ngờ nghệch đảo ra lớp sóng người bên ngoài, qua tấm lưới lớn chắn ngang làm vách quá. Và bống mắt tôi sáng lên khi trông thấy cô bé Kiều Mơ mặc đồ tắm cùng đi với ba người bạn, dĩ nhiên cũng mặc đồ tắm tiến ra phía bờ hồ. Phải nói là tôi bàng hoàng trong ít phút, hơi thở vấp vấp một cách bực bội. Em nhỏ mặc quần áo tắm, Chúa ơi. tôi như bị một sức thôi miên mạnh mẽ kéo đứng dậy khỏi chỗ ngồi và từ từ tiến tới tấm lưới có những ô vuông lớn. Lúc này Kiều Mơ cũng vừa trông thấy tôi. Cô bé đỏ mặt lên, thoáng một nụ cười chưa nở hết đã vội tắt ngay. Và hàm hàm hỏi:

- Ông đi tới đây làm gì ?

Tôi vấp vấp mãi mới thành một câu đáp:

- Tôi tới đây để xem em chơi patin.

- Người ta đã cấm rồi mà.

- Làm sao cấm được ?

- Được chứ. Ai biểu ông lý làm gì.

Bây giờ ba cô bạn em cũng đã trông thấy tôi. Cả ba người đều hoảng hốt rúc vào nhau như sẵn sàng muốn tan biến đi để tránh đôi mắt ngờ nghệch của tôi.

Phụng Tiên liếm môi háng giọng hỏi:

- Ai mời ông tới đây ?
- Không ai mời cả.
- Bộ ông tới chơi patin sao ?
- Tôi rất ghét cái trò đó , nhưng rất thích xem người ta chơi trò đó.
- Ai cho ông xem ?
- Người ta có mắt chó bộ.

Tôi cáu sừng đỏ mắt ngon lành. Càng lúc da mặt tôi càng nóng lên, hơi thở tôi nhảy mạnh thành những nhịp lớn nghe rõ trong lồng ngực.

Tiểu My bỗng lè lưỡi kêu:

- Eo ôi, sao mặt ông này đỏ quá chừng. Đôi mắt ông cũng dễ sợ chưa.

Đông Ngân liếc một cái thật bén:

- Ông ta là bọm nhậu mà ời. Ông ta đối ẩm với ông kia kia.

Em bỗng gằn giọng:

- Ông tới đây lâu chưa ?
- Lâu.
- Sao em không thấy ông ?
- Tôi không thấy em làm sao em thấy tôi được.
- Rồi ông làm gì ?

Tôi rùn vai:

- Thì buồn buồn.... nhậu lai rai với tên bạn.
- Chỗ này đâu phải để ông tới nhậu.
- Ai cấm ?
- Không ai cấm, nhưng ông nên đi chỗ khác nhậu.
- Chỗ này nhậu ngon. Ai dại gì đi chỗ khác.
- Ông nhìn người ta cho sướng mắt hả ?

Bây giờ, quả thật tôi mới nhìn em. Bộ đồ tắm của em gồm hai mảnh vải hoa màu sặc sỡ. Da thịt em trắng hồng, mái tóc ướt nước, những giọt nước long lanh còn đọng lại trên cổ em chảy xuống. Tôi biết đó là những giọt nước mát lạnh giữa trưa nắng gắt đang làm cháy khô cổ họng tôi. Dâu làm sao khác hơn được khi em đứng trước mặt tôi, rất gần. Chỉ cần một cái vói tay là tôi có thể nắm được em. Nhưng tôi không có can đảm làm thế, và dù có can đảm làm thế, tôi cũng đừng phải tắm lưới sắt oan khiên đã ngăn tôi với em thành hai thế giới riêng biệt.

Em hát mấy cọng tóc ướt, mắt hơi dịu lại:

- Cũng bày đặt uống rượu nữa há ?
- Đâu có, tôi chỉ uống bia.
- Bia và rượu mấy thứ ?
- Rượu khác, bia khác. Em đúng...

Tôi bỗng thấy mình vô duyên khi định ví em như một người không biết uống rượu. Ừa nhỉ, vô duyên thật, làm sao em dám uống rượu để có thể phân biệt được sự khác nhau giữa bia và rượu ?

Tôi cười, bỏ ngay câu nói bỏ dở:

- Em đúng là con gái. Vậy mà tôi cũng bị bạn em mắng cho một câu khá đau.
- Ông này vô duyên.

Tôi đáp ngon trớn.

- Phải chi em là con gà chắc hay hơn. Em là con gà tôi sẽ vặt lông nấu cháo xé phay, thế là tôi có một bữa nhậu linh đình.

Em bỗng giận dữ:

- Ông dám nói người ta là gà hở ?
- Tôi chỉ ví dụ thôi.

- Cũng không được ví dụ.
- Tưởng tượng.
- Cấm tưởng tượng bậy bạ như vậy.

Rồi em ném cho tôi một câu đe dọa trước khi kéo tay mấy nhỏ bạn đi nơi khác:

- Cấm nhìn người ta nữa à.

Và tôi thấy em "bông hồng" xuống hồ tắm nhanh và đẹp như con nhái. Một đám nước màu xanh bắn tung lên, tóa ra như ngọn pháo bông rồi rơi rớt trở lại hồ. Em mát tâm dưới đáy nước cùng ba nhỏ bạn.

Tôi ngẩn ngơ đứng nhìn một lúc. Và tôi bỗng thấy em cùng ba cô bạn từ từ trôi lên khỏi mặt nước giữa một đám đông con trai ló nhỏ. Tôi đâm ra bực tức, cáu giận vu vơ. Ngay bây giờ tôi bỗng muốn mình biết lội, lội thật giỏi để nhào xuống hồ. Em và ba nhỏ bạn chơi tạt nước vào nhau, tiếng cười đùa giòn giã rơi vào những âm thanh hỗn tạp khiến khó phân biệt. Tôi chỉ thấy gương mặt em trắng xanh lồng trong màu nước, cùng nụ cười rạng rỡ mờ nhạt trong vùng bụi nước tung lên bủa quanh. Em lặn ngụp, trôi nổi, chìm khuất. Và em mạnh khỏe, tươi mát giữa một bữa trưa nóng bức đang trùm xuống. Xa xa phía bờ hồ là những đóa hoa đang nở, màu đỏ chói của nó làm rung rung mắt tôi. Hình như tôi cũng nghe tiếng chim rơi rớt trong khu vườn xanh bóng cây.

Tôi trở lại chỗ ngồi. Trán hỏi:

- Sao, gặp em nữa hả ?

Tôi cười:

- Em gì đâu.
- Hẹn hò ở đây bao giờ mà làm khó bạn bè thế ?

- Một sự tình cờ bạn ạ.

Trấn cười lớn. Nó gọi thêm hai chai bia nữa. Tôi cũng nổi sùng uống thi với Trấn, hai chai bia vừa cạn. Cô bé cũng vừa chán trò bơi lội, cùng kéo ba nhỏ bạn vào sân trượt patin. Lúc này mặt tôi chắc đỏ ngầu như ông Quan Công, tôi nhìn cô bé lướt qua tấm lưới sắt. Cô bé không thèm nhìn trả tôi cái nào. Nắng như vỡ tan ra từng mảnh trước mắt tôi thành những đốm sao lóe sáng. Tôi tưởng tượng ra cô bé đang nhún nhảy trên đôi giày bánh sắt, một cái băng mình hai bánh xe tròn đưa cô bé đi trượt nhanh như tia điện xẹt giữa đám thanh niên thiếu nữ rộn ràng lướt qua lưới lại. Bấy giờ, tôi đang vái thầm cho cô trượt chân ngã xuống sàn. Bất ngờ có tiếng người la thất thanh:

- Có người chết đuối.

Trấn nhanh như chớp chạy ra hồ tắm. Tôi cũng băng mình chạy theo, cùng lúc với đám đông đổ dồn về nơi xảy ra tai nạn. Thì ra, đứa con Trấn đang ngồi trên chiếc phao êm đềm trôi quanh hồ xem cảnh người ta lặn ngụp không hiểu nó cảm hứng thế nào mà rơi xuống nước. May mà có người trông thấy kịp kéo nó lên. Khi Trấn chạy ra, con nhỏ đang méo máo khóc.

Trấn ôm con dỗ dành:

- Không sao đâu, không chết đâu mà sợ. Ai biểu con lội xuống nước làm gì.

Tôi vỗ lên đầu con nhỏ cười khề khà:

- Ai biểu mày ham lội chi.

Con nhỏ vừa khóc vừa kể:

- Con đâu có nhảy xuống nước. Có một thằng nhỏ đẩy con rơi xuống chứ bộ.

Trần đứng phắt dậy, mắt long lên:

- Thằng nào chơi đùa vậy, chỉ nó cho bố.

Con nhỏ càng khóc dữ:

- Con đâu có biết, đông quá, nó đẩy con một cái mạnh rồi lặn mất tiêu.

Trần hàm hàm ngó từng gương mặt đang vây quanh. Đám đông tản dần. Chắc không phải vì ngán sợ Trần nhưng chán xem màn kịch đã tới hồi kết thúc. Hồ tắm lại trở nên ồn ào như cũ. Từng người nhanh nhẹn phóng xuống nước bơi lội lặn ngụp. Tôi khẽ liếc vào sân chơi patin định tìm Kiều Mơ xem em có bị gãy chân chưa. Không ngờ có tiếng nói quen thuộc phía sau lưng:

- Sao ông không tắm với nó, coi chừng nó luôn, để nó suýt chút nữa là ngủm, thấy không ?

Tôi quay lại, bắt gặp đôi mắt em giương lớn. Tay còn xách đôi giày trượt, mồ hôi lấm tấm trong chân tóc mai. Tôi bỗng nổi sùng hét:

- Bộ nó là con tôi sao ?

- Con ai cũng vậy. Con của bạn ông thì ông có nhiệm vụ trông chừng.

- Tôi mắc trông chừng em, còn rảnh rang đâu mà trông chừng nó. Chắc cô bé không ngờ tôi nói câu đó. Cô ngạc nhiên mở tròn mắt. Đôi mắt ấy bình thường đã to, bây giờ nó càng to hơn nữa. Em hấp háy môi định nói gì đó nhưng nói không ra lời. Tôi thấy mặt em biến từ màu hồng sang màu xanh tái, tôi đang khoái chí định cười thì bất ngờ làm sao em đẩy mạnh tôi một cái. Tôi không gượng nổi, sau một giây loạng choạng, chơi vơi, tôi rơi tòm xuống hồ. Tôi vẫn còn trong thấy gương mặt em hàm hàm, cái tay thon dài trắng muốt còn đưa ra phía trước, giữa tiếng cười ầm ầm nổi lên của đám người đáng ghét

chung quanh. Lưng tôi cảm thấy mát lạnh vì hơi nước dưới hồ. Và rồi tôi sặc sụa chìm dần trong đáy nước. Tôi có cảm tưởng đáy hồ sâu lắm chứ không cạn queo như lúc này tôi đã nói với Trấn.

oOo

Buổi sáng đang thả những giọt nắng mỏng xuống những đỉnh cây đầy lá xanh non thấy được bên ngoài cửa sổ. Tôi đang theo dõi con chim sẻ vừa ở đâu bay sà đến, cái bóng xám lướt ngang mấy chạn cửa sổ xanh rồi dừng lại trên thành lan can. Cái bóng bắt đầu run rẩy, tôi đoán con chim đang rửa lông, chợp cánh. Tấm màn cửa bây giờ trở thành màn ảnh chiếu lại cho tôi thấy hình dáng mờ nhạt của con chim sẻ. Trò chơi giữa tôi và con chim chấm dứt khi bất ngờ có tiếng gọi của Phó, khiến con chim hoảng hốt bay đi.

Tôi hỏi vọng ra:

- Gì đó nhỏ ?
- Hôm nay anh đi đâu không ?

Tôi đáp:

- Ta còn đau.

Phó cười nhỏ mấy tiếng:

- Cảm nặng, kể từ hôm đó ?
- Biết rằng ta đang đau, và người đau hay cáu lắm. Vậy thôi.

Phó gõ gõ vào cánh cửa:

- Em vào chút xíu.
- Ta không khóa cửa bao giờ.

Và nhỏ em đẩy nhẹ cánh cửa bước vào. Nó nhìn quanh, đôi mắt lướt đảo nhẹ tênh nhưng cũng đầy soi mói. Cuối cùng nó bật lên lời khen ?

- Chà, phòng của anh hôm nay tương đối dễ nhìn à. Em thích bức

tranh nhỏ ở trên đầu tủ sách.

- Nhỏ biết gì mà thích ?

- Một bức tranh con gái. Cô bé để tóc dài, mặc áo cánh, quay lưng cho người ta ngắm chiếc váy đẹp. Còn "nàng" thì ngắm vàng trăng tròn giữa bầu trời trong. Đó là một đêm rằm, điều này nói được cô gái vừa tròn mười sáu tuổi. Phải không ?

Tôi cười nhẹ:

- Kể ra nhỏ cũng khá thông minh. Có thể trở thành nhà phê bình hội họa được.

- Ai tặng anh thế ?

- Một tên bạn.

- Họ tên gì ?

- Dĩ nhiên.

- Bức tranh đáng lẽ phải treo trong phòng em mới đẹp.

- Đẹp qua một bên. Tự nhiên sáng lên quấy rầy người ta. Mắc chứng gì thế ?

Phổ cười chúm chím. Nhìn nụ cười con nhỏ tôi biết ngay là có dụng ý chi đây.

Tôi nói:

- Mi cười có vẻ... Điều Thuyền quá.

- Nhờ anh một chuyện.

- Ta biết ngay mà.

- Anh xin phép cho em đi chơi hôm nay nhé ?

- Cần gì ta phải xin phép. Bình thường nhỏ đi nhỏ tự động xin. Có ai cấm nhỏ đâu ?

- Nhưng hôm nay thì bị cấm. Mẹ bắt em coi nhà không được đi chơi.

Vì hôm nay mẹ đi ăn đám giỗ.

- Ba ?
- Cũng thế. Một trong hai đứa phải có đứa ở nhà. Hôm nay anh xin phép mẹ để anh... được ở nhà đi.
- Ta đau, dĩ nhiên ta chẳng đi đâu. Tuy nhiên trời mới biết được chuyện gì xảy ra ngày hôm nay.
- Thôi mà, dọa em hoài hử. Anh xuống xin phép mẹ ngay đi, kéo mẹ "dọt" à.
- Nhỏ có chuyện gì cần kíp lắm sao mà có vẻ hồi hả, nóng ruột và quyết liệt vậy ?
- Chuyện cần.
- Ơ.
- Anh biết rồi mà.
- Ta có biết gì đâu. Mấy hôm ta đau nằm vùi trong phòng.
- Nhưng em có linh cảm rằng anh đã biết.
- Chà, gay cấn nhỉ ?

Tôi ném cho nhỏ em một cái nhìn. Con nhỏ hôm nay khác lạ. Nó trở nên hiền từ, ấp úng, e ngại rụt rè như con gái sắp có chồng. Trước cái nhìn của tôi, Phó hơi bối rối. Nó phải lảng tránh bằng cách nhắc nhở:

- Anh xuống xin phép cho em đi.
- Nhưng về chuyện gì ?
- Khó nói.
- Khó nói chắc ta cũng khó xin.
- Trời ơi, như vậy chết em à.
- Chết nhỏ chứ chết ta sao mà ta phải cuống lên thế.

Phó rụt rè:

- Xong rồi em nói cho nghe.

- Không. Nói trước.
- Chuyện tình cảm của người ta mà.
- A, cái này lại càng phải nói trước, nói rõ là khác.
- Nhưng có gì để nói đâu ?
- A, cái đó ta cũng đâu biết được.

Phố cắn môi. Đôi mắt nhỏ em long lanh ướt nước. Mặt đỏ lên, vẻ bối rối thành cuống quýt. Một lúc lâu nó mới nói được:

- Hôm nay Viễn hẹn em đi ciné.

Phải nói là tôi ngạc nhiên lớn. Ngạc nhiên hoàn toàn trước câu Phố vừa nói. Viễn, tên bạn thân của tôi. Tên bạn lừng khùng ngờ ngác đó mà bình thường Phố vẫn ghét cay ghét đắng, chống đối mãnh liệt, nay bỗng nhiên lại trở nên thân thiết nhau, hẹn nhau đi ciné. Và gì nữa ? Hình như chuyện tình cảm đã bắt đầu bằng một ly chanh đường, một quyển sách tặng, một tách cà phê uống chung và một buổi hẹn ciné cuống quýt.

Tôi lên giọng đàn anh:

- A, qua mặt ta cái vù nhĩ. Sao hôm nay "thằng" Viễn về không chịu ghé đây. Hai đứa hẹn nhau ở đâu ?

Phố nhìn tôi, rụt rè:

- Dạ, ở quán sách ngoài đường Lê Lợi.
- mấy giờ ?
- Sắp tới rồi.

Tôi vê cằm:

- Chuyện tình bắt đầu từ bao giờ ?

Phố đỏ mặt:

- Em không biết nữa.

Kinh nghiệm cho biết khi một đứa con gái nói "em không biết nữa"

nghĩa là nàng đã biết nhiều lắm. Nhất là nàng ở đây lại chính là đứa em gái của mình. Và tôi bỗng nhận ra đứa em gái của tôi tự nhiên đổi khác. Ít nhất cũng trong tuần lễ này. Nó trở nên ngoan ngoãn, hiền dịu, rụt rè, e ấp. Và đôi mắt hay lúng túng kéo theo đôi chân cuống quýt khi bị tôi nhìn bắt chợt. Con nhỏ Phó loi choi dễ ghét thường ngày biến mất. Đôi mắt đen long lanh như ướt nước thay chỗ cho đôi mắt thường long lên dễ sợ như một võ sĩ thượng đài. Tình yêu đã làm cho đất trời này thay đổi, tình yêu cũng làm cho con gái, một thứ đất trời mùa màng khác thay đổi luôn.

Tôi giả vờ giận dữ:

- Như vậy từ bây giờ ta xuống dốc quá rồi nhỉ. Ông anh này ra rìa, đi chỗ khác chơi cho mau lớn, phải không nhỏ ?

Phó vẫn ngượng ngập:

- Đâu có. Anh vẫn quan trọng.

- Mốc xì. Đừng có cái giọng Điêu Thuyền, Bao Tự, Đắc Kỷ. Thôi, để ta xin phép mẹ cho.

- Anh là sứ giả của tình yêu nhé. Mai mốt em đáp lễ anh bằng cách giới thiệu anh với nhỏ bạn em.

Tôi khoát tay:

- Thôi, bạn của nhỏ ta rét lắm rồi. Cỡ nhỏ Kim Ngâu thôi chứ gì.

- Nhỏ này dễ thương lắm cơ, anh chưa biết đâu.

- Chắc mi vừa sưu tầm trong cuốn "những người đàn bà lạ lùng nhất thế giới" chứ gì ?

Tôi bỏ đi xuống nhà xin phép cho Phó. May mắn, là tôi vẫn còn một chút "thế lực" trong gia đình thật. Nên khi hỏi xin, mẹ tôi bằng lòng liền. Lúc đó bà đã sửa soạn xong, đúng điệu một người sắp đi ăn tiệc lớn.

Bà nhìn tôi:

- Đã bớt chưa con ?

- Dạ bớt.

- liệu ở nhà được chứ ? Tao sợ mà y nỡ đi bắt tử bỏ nhà trống trơn như mọi khi. Hai đứa phải có một đứa ở nhà. Xin phép cho nó đi thì mà y phải ở nhà. Nhưng mà y ở nhà tao không mấy yên tâm.

Tôi gãi đầu cười:

- Dạ bữa nay má yên chí.

- Nhưng con Phó đi đâu thế ?

- Nhỏ bạn rủ nó tới nhà tập làm bánh.

Y như một ngàn lẻ một bà mẹ khác, mẹ tôi hấp háp đôi mắt có vẻ hài lòng:

- Ừ, con nhỏ đó phải học thêm nữ công gia chánh hơn nữa. Tao coi bộ nó chả biết nấu nướng gì.

Tôi cười:

- Nấu nó không biết chứ nướng nó tài lắm má ơi. Hôm trước nó "nướng" nguyên nồi cơm bay mùi thơm phức cả xóm. Con cũng có lần nhớ nó ủi cái quần, nó "nướng" cái quần mất một mảnh. Con phải chịu khó, vá tới tiệm may nhờ vá hộ.

- Thằng quỉ mà còn khôi hài nữa hả. Mà y đồng lõa với nó, tối ngày cứ xin phép cho nó đi chơi. Năm nay đứa nào thi rớt thì rán mà chịu.

- Con có nghề tương lai ngon lành mà má.

- nghề gì, thằng quỉ ?

- Nghề nhà binh. Nếu rớt, con đi bộ đội. Tới tháng có lương đúng hện chứ không phải như cái "sở" của con hiện đang làm bây giờ.

- Thôi, dẹp cái "sở" của mà y lại. Lo học cho tao nhờ.

- Dạ con thức khuya dậy sớm mà má.

Điều này dĩ nhiên mẹ tôi biết quá. Bởi thế bà chỉ cười trừ, hăm dọa vài câu lấy lệ rồi xách giỏ trầu cau đi thẳng. Nghe tiếng xe ba tôi mất dần ngoài cổng, Phố nhào xuống ngay, mặt mày tươi rói:

- Xong rồi hả anh ?

- Xong. Ta vẫn có thứ trong nhà này lắm chứ bộ.

- Ông đèo bà đi xem cũng đẹp đôi ác luôn.

Tôi cũng đưa nắm đấm ra dọa nó:

- Từ rày trở đi mày liệu hồn.

Con nhỏ chạy loăn xoăn lên phòng, ném cho tôi một câu khá đau:

- Em cho anh năm ngàn nợ đó.

Năm ngàn, so với thời giá chả là bao, nhưng nó là một bản án treo đối với tôi mỗi lần nhỏ em cao hứng nhắc lại. Tôi bỗng yếu xìu như một con sâu bị đũa trẻ con dí que cây vào mình. Và tôi lủi thủi đi tìm thuốc uống.

Ngoài sân, nắng đã đầy. Màu nắng vàng óng ả. Màu lá cây xanh rờn.

Con mèo của Phố nằm ngủ lơ mơ, nó kêu gừ gừ mỗi khi bàn chân tôi di nhẹ lên tấm da lưng mềm mại như nhung của nó. Tôi buông mình trên ghế xích đu nhìn băng quơ lên những chùm hoa đỏ. Ồ, đám dây leo ngoài bờ tường có nhiều hoa tím quá. Màu tím khiến cho những chùm hoa nhỏ li ti càng dễ thương hơn.

Phố hiện ra, rực rỡ trong chiếc áo dài màu vàng mới may. Tôi nhìn nhỏ em khen:

- Màu vàng này đẹp nhỉ.

Phố đỏ ửng da mặt:

- Anh chịu khó nằm nhà nghe, khi về sẽ có quà.

- Cám ơn. Sao hôm nay nhỏ tử tế vậy ?

Một tiếng cười ngắn mang âm thanh reo vui như một suối nước chảy

xuống dốc đá. Phở xoắn mấy sợi tóc của mình ngậm hờ trên vành môi.

- Cho ta hỏi thăm Viễn, khi về bảo nó ghé chơi trước lúc vào quân trường.

- Chắc Viễn sẽ ghé.

- Không ghé ta "uỳnh" nó vỡ phôi vì cái tội dụ dỗ em gái ta mà không báo động trước.

Phở vụt bỏ chạy ra ngoài cổng. Nó quên khuấy con mèo dễ thương của nó thường ngày đang thức dậy giương cặp mắt xanh biếc nhìn theo. Tình yêu màu nhiệm đã làm Phở quên hết. Và nhỏ em tôi mất hút sau cánh cổng khép lại, như ngăn tiếng chân hạnh phúc đang vang trên mặt đường phía ngoài với cái không khí trầm lặng của buổi sáng ở đây. Tôi nhắm mắt, nghe cơn đau của mình dịu dịu, thấm tận vào hồn, lan tràn cùng cỏ cây hoa lá, trời đất, sương và nắng đang tan vào nhau lại một ngày chủ nhật.

Một lúc lâu, sau khi Phở đi, tôi bỗng nghe tiếng chuông ngoài cổng reo lên, tôi hình dung ra gương mặt thâm sầu của Trấn. Bên cạnh có đứa con gái của nó. Hai cha con nó cứ nhè rủ tôi đi ngao du để truyền sang sự bất hạnh của một người đàn ông bị vợ bỏ mà không muốn bỏ vợ chút nào. Và tôi chán ngán hé mắt ra nhìn về hướng cánh cổng sắt đang đóng. Chợt mắt tôi mở lớn hơn, vì ngoài cánh cổng không phải là Trấn mà là một màu áo con gái, mái tóc đen dài, dáng người nhỏ thấp, hình như cô bé phải kiễng chân lên mới với tới nút nhận chuông. Tôi hấp tấp đi ra. Kiều Mơ. Chúa ơi, tôi không ngờ em đã tới. Tay tôi run run khi mở cổng. Mắt tôi ngờ nghệch chiêm ngưỡng chiếc áo dài màu hồng phấn của em. Chiếc áo làm em xinh thêm, dễ thương ra và có vẻ người lớn hơn một chút.

- Ông không mời em vào sao ?

Tôi như người vừa hoàn hồn, nói năng vấp vấp tức cười:

- Vâng, xin mời em vào.

Em bước vào thật nhẹ nhàng. Tà áo chao lượn theo cơn gió như một cánh bướm. Trên tay em xách một giỏ trái cây. Tôi nhìn được những trái cam chín vàng, hứa hẹn vô số nước mát ngọt lịm. Trên hết những trái cam là một nhánh hồng vàng gói trong giấy trắng. Màu hoa tươi rói, cũng như nụ cười tươi rói của em khi ngược mắt nhìn tôi.

- Ông ngạc nhiên lắm phải không ?

- Đúng. Tôi ngạc nhiên nhiều.

- Chỉ nhiều thôi sao ?

- Quá nhiều. Ngạc nhiên lớn, ngạc nhiên kinh khủng.

Em có vẻ hài lòng khi nghe tôi xác nhận bằng một câu đả đày tĩnh từ lẫn hình dung từ. Rồi em nhìn quanh:

- Nhà ông đẹp quá.

- Không phải nhà tôi, nhà của ba má tôi. Khi nào tôi có nhà riêng chắc chắn đẹp hơn, hoặc sẽ xấu hơn gấp bội.

Em cười, trao tôi cái giỏ đầy trái cây, dĩ nhiên em không quên cầm lấy nhánh hồng. Em xoay nhánh hoa trong mấy ngón tay nhỏ, trắng muốt:

- Ông xách giùm cái giỏ, nó nặng quá. Phòng ông có bình cắm hoa chứ ?

- Không. Tôi lười lắm, nên không sắm bình hoa.

- Nhưng ít ra cũng có một cái lọ, đổ nước vào để trở thành một bình hoa tí hon.

- Tôi có lọ mực tàu vừa hết.

- Vậy cũng tạm được , nhưng ông nhớ súc nó thật sạch trước khi cắm cái này vào. Em tặng ông. Hoa trong vườn nhà em chứ không phải hoa mua ở chợ đâu. Em lén bố cắt lấy một nhánh đó. Bố mà biết được em sẽ ăn một cây roi.

Tôi cầm lấy nhánh hoa. Hoa hồng ít khi có mùi thơm đậm, nhưng sao nhánh hoa em vừa trao có một mùi hương kỳ lạ. Có lẽ mùi hương do bàn tay nhỏ bé êm ấm của em truyền sang. Mùi hương làm cho tôi ngây ngất.

- Ông đừng hỏi tại sao em biết nhà ông nhé. Bởi vì điều này rất dễ hiểu. Và em cũng chẳng muốn trả lời đâu. Nhưng một điều chắc chắn bắt buộc ông trả lời em ngay là ông đã hết bệnh chưa ?

Gián tiếp trả lời cho cô bé, tôi vừa húng háng ho và khịt mũi mấy cái. Tôi không cố ý đâu, chỉ là một sự tình cờ, ngẫu nhiên.

Em e ngại hỏi:

- Ông vẫn còn đau ?

- Bớt nhiều rồi.

- Ông có uống thuốc không ?

- Không. Tôi uống nước. Mỗi ngày tôi tập uống một thùng nước để đề phòng một lần té thứ hai nữa.

Mặt em chợt buồn hiu, giọng em nhỏ nhẹ, than thở:

- Bữa đó em cứ tưởng ông biết lộ. Nào ngờ...

- Tôi thích được em xô ngã mãi mãi. Nhưng ước gì tôi được ngã trên cạn thôi.

Em cười khúc khích:

- Bữa đó em tưởng ông chết luôn rồi chứ. Em sợ quá.

- Em sợ bị ở tù ?

- Không phải. Em sợ cái khác.

- Em sợ tôi thành ma hiện về bóp cổ em, hay dìm em vào hồ nước để trả thù chứ gì ?

- Cũng không phải nữa. Em sợ cái khác, ông không hiểu đâu. Và chính điều này đã làm em khóc khi thấy người bạn ông làm hô hấp nhân tạo cho ông.

- Nếu tôi chết luôn thì sao ?

- Chắc em sẽ hối hận suốt đời.

- Nhưng chắc chắn nếu chết luôn, tôi sẽ không hối hận chút nào.

Em ngược cặp mắt đại dột nhìn tôi;

- Bây giờ ông mời em vào nhà đi.

- Vâng, mời em vào nhà.

Tôi bước song đôi với em. Tôi thích thú lắng nghe tiếng giày em vang nhỏ trên sân gạch. Tà áo em có lúc bay sang người tôi, quần quýt chân tôi. Lúc ấy tôi thấy em ngượng ngừng bối rối. Nhưng rồi tà áo cũng tự nó gỡ được ra khỏi chân tôi, trở về với em, nguyên vẹn là một cánh bướm màu hồng phấn nô đùa cùng với gió trong vườn.

- Ông cũng đừng bao giờ hỏi tại sao em biết ông thích hoa hồng vàng nhé. Em sẽ không trả lời đâu.

Tôi có ngu như bò mới đại dột hỏi em những điều ấy. Có những điều tự nó đã đầy ý nghĩa mà không cần giải thích, dù chỉ một câu ngắn ngủi.

- Sao ông có vẻ bối rối vậy ?

Tôi hỏi:

- Sao em biết tôi bối rối ?

- Nhìn vẻ mặt của ông thì biết. Có khó khăn gì. Con gái vốn sẵn trực giác mà ông.

Tôi đành thú nhận.

- Đúng. Tôi đang bối rối. Vì không hiểu nên mời em vào phòng khách hay phòng của tôi.

- Tại sao ông nghĩ vậy ?

- Vì bạn bè của tôi tới chơi đều nhào lên phòng của tôi cả. Ở đó tha hồ đấu láo.

- vậy em có phải là bạn của ông không ?

- Bạn và không phải bạn.

Em mỉm cười, giọng nói trở nên êm đềm:

- Nhưng dù sao , ông cũng đừng để nhánh hoa của em tàn héo đấy nhé.

Con mèo của Phó đang sưởi nắng trên thềm, thấy em vội vươn dậy và không hiểu do một hấp lực nào con mèo chạy vội lại, quanh quẩn dưới chân em, nó cạ hàm râu cứng, gừ gừ kêu tỏ vẻ thân thiện. Em cười hỏi:

- Con mèo của ông ?

- Tôi làm gì nuôi mèo. Một loài thú mà tôi rất ghét.

- Em rất thích mèo. Nhà em cũng có một chút mèo xinh xắn. Em đặt cho nó là Miu Miu.

Tôi ừ ừ đưa mắt ngó con mèo không chút thiện cảm nào. Và tôi nghĩ con Miu Miu của em chắc cũng không khác gì con mèo của Phó. Vẫn cặp mắt màu biếc ấy lúc nào cũng kên kên những sợi râu cứng , tiếng kêu gừ gừ nhõng nhẽo và cứ thấy con gái là sà vào lòng.

- Con mèo dễ thương ghê ông nhỉ. Nó làm quen với em.

Em bồng con mèo lên. Áp gò má hồng đào lia vào cằm con mèo. Tôi bồng muốn phóng cho con mèo một cái đá nặng ngàn cân. Tôi không dẫn được sự bực tức nên hét:

- Cút.

Nghe tiếng hét của tôi, con mèo hoảng sợ thoát khỏi vòng tay của em, cong đuôi chạy trốn. Em ngược đôi mắt ngạc nhiên hỏi:

- Sao ông ác vậy ?

Tôi giả bộ:

- Con mèo có ghê.

- Ủa, sao em không thả y Lông nó nướ, mịn như một tấm nhung mềm ma`. Nó lại thơm nữa.

- Mùi thuốc xức ghê đấy. Tôi không muốn em bị lây bệnh ghê.. mèo. Vào nhà tôi loay hoay với ý nghĩ lúc nãy nhưng vẫn chưa tìm thấy quyết định. Em nhìn quanh chợt hỏi:

- Ông ở nhà có một mình ?

- Tôi làm quản gia ngày hôm nay. Cả nhà đi ăn tiệc hết rồi.

- Chết, trưa ông làm sao ăn cơm ?

- Tôi nhịn đói.

- Ngó bộ ông mà nhịn đói được chừng một tiếng đồng hồ chắc em... cùi luôn.

Có thể, em đã đoán đúng tẩy tôi. Nhưng nhịn đói một tiếng đồng hồ thì có gì là khó, miễn sau đó được ăn thả ga chứ sau đó mà vẫn phải nhịn đói nữa thì tôi đầu hàng.

Tôi cười:

- Nhịn đói một tiếng đồng hồ dư sức, nhưng tôi không bao giờ muốn cho em cùi.

Kiều Mơ

Chương 5

Bàn được kê dưới một góc cây, hai chiếc ghế mây thấp. Em và tôi ngồi nhìn xuống mặt sông đen ngòm. Đêm trên sông chả có gì đẹp hoặc đáng ca ngợi, ngoại trừ cái vẻ buồn bã của nó lan tràn theo âm thanh u u của tiếng máy tàu nổ. Những chiếc tàu hải quân xám xịt đậu dài, có vẻ mệt mỏi sau chuyến đi xa vạn dặm đang nằm nghỉ ngơi. Tuy nhiên ngồi ở đây tôi và em gần gũi một chút với mặt nước, và những cơn gió mát rượi từ ngoài khơi lùa vào. Tiếng sóng lách tách vỗ nhẹ vào bờ đá xanh im lìm mê mải.

Bây giờ, sau mấy ngụm bia, da mặt. tôi bốc nóng. Tôi háng hái nói:

- Em dám ngồi đây tới giờ giới nghiêm không ? Hay là mình ở đây sáng đêm đi.

- Khùng hả ?

- Khùng gì. Tôi muốn biết cảm giác của mình lúc đêm không còn ai đi ngoài đường.

- Dễ lắm, cảm giác là sợ bị công an bắt vì vi phạm giờ giới nghiêm.

Tôi xé mấy sợi mực nướng nhâm nhi. Trên bàn bày thức ăn ê hề, nào mực nướng, trứng lộn, bánh phồng tôm, đậu phộng... do mấy đứa trẻ con nài ép hay bỏ đại đó rồi đi nơi khác một chút trở lại tính

tiền. Em chỉ lắc đầu cười, hai tay bưng ly nước cam vàng lên uống từng ngụm nhỏ như một cô bé con uống sữa.

Tôi phải quảng cáo thêm về các thức ăn:

- Em ăn thứ khô mực này coi, mực Nha Trang, thịt rất ngon, ngọt.

Em kê tôi một câu ngay lập tức:

- Sao ông biết là mực Nha Trang, nó có nhãn hiệu không?

Tôi ngần ngại:

- Lúc này ông bán mực quảng cáo như vậy.

- Xời, ông đi tin mấy người bán thức ăn có ngày đau bụng chết bất đắc kỳ tử.

- Trứng lộn có nhiều sinh tố lắm. Ăn rất tốt.

- Em chịu thôi, không ăn được thứ này. Ai mà ác đức, nhẫn tâm ăn chú vịt con sắp nở.

- Bánh phồng tôm chính hiệu Sa Đéc đó. Bùi béo thơm ngon hấp dẫn lắm.

- Con gái không nên ăn nhiều mỡ dầu, mặt nổi mụn.

- Em giữ sắc đẹp dữ ?

- Không biết. Nhưng má dạn như vậy.

Cuối cùng em chỉ ăn những hạt đậu phộng. Có lẽ theo em, thứ đó vô hại nhất trong các thức ăn tôi đã cố gắng dụ em ăn. Trong bóng tối gương mặt em tự dưng sáng rõ lên dưới những sợi tóc đen óng ả thả rối sang mặt tôi. Mùi thơm tóc em là mùi của một thứ xà phòng mà tôi mê nhất.

Em bỗng ngược mắt nhìn tôi hỏi:

- Tại sao ông kêu em ra đây ?

- Chúng ta đâu còn chỗ nào để đi chơi. Ngồi ở những quán nước nhạc âm ỉ mãi cung chán. Ra đây thoải mái hơn.

- Tối nào ông cũng ra đây nhậu nhẹt hết phải không ?
- Trời ơi, em làm như tôi là bọm nhậu chính cống vậy.
- Ông uống bia như uống nước lạnh.
- Tôi gồng đấy, sức chỉ uống tối đa một chai bia là gục.
- Ông xạo.
- Đứa nào xạo...

Quen miệng tôi tưởng em là một tên bạn trai nào đó nên định tuôn ra một câu thề thốt chắc như cua gạch, nhưng giữa chừng tôi nhớ em không phải là bạn trai, tôi đã dừng lại kịp thời.

- Ông vừa định nói gì ?

Tôi lắc đầu thật nhanh:

- Không. Có em ngồi đây tôi còn định nói gì nữa.
- Nhưng em không thể đi chơi lâu hơn được. Một chút nữa em phải về. Đây là lần đầu tiên em đi chơi tối với một người không phải ở trong nhóm Ngũ Long công chúa.

Em lại nhắc tới mấy cô bạn. Đúng là con gái, chơi với nhau được rồi, bày đặt nhóm này nhóm nọ. Phải thú nhận rằng tôi không mấy thiện cảm với những trò lảm cẩm này.

Và em đã nhận ra ngay, nên hỏi:

- Chắc ông không ưa nhóm Ngũ Long công chúa ?
- Sao em biết ?
- Em thấy ông khịt khịt mũi khi nghe em nhắc tới.
- Không phải đâu. Tại chứng cảm của tôi vẫn chưa hết. Thỉnh thoảng tôi phải khịt mũi.
- Nhóm em định khi nào lấy chồng, cả năm đứa mới giải tán đó. Năm đứa chơi thân với nhau từ năm lớp sáu lận cơ.
- Mai mốt tôi cũng phải lập nhóm để... cạnh tranh với nhóm của em.

- Nhóm gì ?

- Nhóm... Thập Tam Thái Bảo. Nhóm này chắc chắn sẽ bênh vực tôi trước sức đàn áp của nhóm Ngũ Long công chúa.

- Nhóm gì mà Thập Tam Thái Bảo, kỳ vậy ?

- Rồi em sẽ biết...

Dĩ nhiên em sẽ chẳng bao giờ biết, trừ phi em được xem phim Hồng Kông chiếu lậu. Mà điều này tôi tin em chẳng bao giờ làm. Em cười, bưng ly nước lên uống một ngụm. Đêm tối càng làm em thêm vẻ tinh khiết như một đóa hoa sứ. Màu áo vàng của em, chiếc váy trắng, đôi giày màu rêu non, hai bàn tay để hờ trên mặt bàn. Bao nhiêu ý nghĩ bập bọ vừa nảy lên trong đầu óc tôi vụt tan biến ngay để nhường chỗ cho nỗi lo sợ vu vơ. Tôi sợ em một hôm nào đó sẽ tan biến đi như những sợi tơ trời mong manh điểm ảo.

Không gian như có dây tơ.

Bứt đi sẽ đứt động hờ sẽ tiêu...

Hai câu thơ chợt làm tôi chùn lòng, buông ra mọi ý nghĩ, kể cả một dự tính táo bạo là định nắm tay em.

Giọng tôi bỗng quyết liệt:

- Mai một tôi sẽ tới trường đón em.

- Trời ơi.

- Sao ? Bộ em có nhiều người tới đón lắm hả nên sợ tôi "đụng độ" với họ ?

- Không phải. Tụi bạn sẽ lập ra những gian hàng quảng cáo, kiểu những gian hàng quảng cáo đồ Tết, như khô nai, khô cá thiều và kem đánh răng Phong Lan vậy. Lúc đó em sẽ phải làm con dê nhũi chui xuống đất để trốn.

- Nhóm Ngũ Long công chúa của em mà ăn nhằm gì.

- Tụi nó sẽ dán bích chương khắp trường triển lãm chân dung mùa hạ của ông ngay.

- Tôi cóc ngán, chân dung tôi đẹp như tài tử quốc tế.

- Ông nhất định ?

Khi em hỏi câu đó tự nhiên bao nhiêu hăng hái quyết liệt của tôi lại biến đâu mất. Tôi như con ốc bị đũa trẻ con nghịch phá, lấy cây đập vào vỏ cứng, bị động, ốc chẳng dám ló đầu ra, chỉ đưa những sợi râu thăm dò tức cười. Phải thú nhận rằng tôi chưa bao giờ được hân hạnh đón một cô học trò nào ở bất cứ cổng trường nào. Vì vậy tôi, tha hồ tưởng tượng. Chắc là phải hỏi hộp còn hơn xem Hít Cốc.

Em bỗng cất giọng dịu dàng:

- mà thôi, ông đừng đến. Để khi nào có giờ nghỉ của giáo viên, em sẽ tới thăm ông. Có những đứa bạn nữa.

- Em tìm tôi ở đâu ?

- Chỗ ông làm chứ đâu.

- Sao biết ?

- Đã bảo ông đừng hỏi những gì mà em đã biết về ông mà.

Tôi hơi hốt hoảng về viễn tưởng đẹp đẽ này. Sở tôi làm nói cho có vẻ oai vệ chứ thật ra nó chỉ là một căn gác gỗ dùng làm tòa soạn cho tờ tuần báo tôi đang cộng tác. Tôi và một người bạn nữa (xin tạm giấu tên) cũng như tôi đã giữ bí mật cái bút hiệu của tôi từ trước tới giờ, người bạn ấy, dĩ nhiên cũng làm một đáng đực rựa như tôi nhưng phụ trách viết kết - bạn - tâm - giao và gỡ - rối - tơ - lòng - bạn - gái. Tôi đã từng giải đáp những câu hỏi thuộc loại toát mồ hôi lạnh của chị em bạn gái. Và hỏi hộp chờ đợi một bức thư xỉ vả nào đó trong một ngày đẹp trời sẽ hứa hẹn gọi về tòa soạn. Nào ngờ thư xỉ vả chẳng những không có mà tôi chỉ nhận được toàn thư khen nức nở. Chẳng

hạn như có một chị viết: "Trời ơi, em không ngờ chị tài tình đến thế. Thật em không biết nói gì để cảm ơn chị, vì nhờ chị giải đáp và chỉ cách, câu chuyện ấy đã qua, hôm nay chồng em đã trở về với gia đình, lại còn tỏ vẻ thương yêu em thập bội. Hôm nào em phải tới toàn soạn gặp chị để xem chị xinh đẹp thế nào mà lời văn ngọt ngào êm dịu như có ma lực thu hút người đọc. Nhất là em. Dĩ nhiên chẳng bao giờ tôi mong cô gái ấy tới cả.

Tòa soạn tờ báo tôi cộng tác chỉ là căn gác gỗ nhỏ hẹp giống như bàn tay. Mái tôn, lại không có la phong nên buổi trưa sau khi ở trường ra tôi ghé lại bóc thư, giải đáp tư lòng tôi phải xoay trần áo vắt lên thành ghế ngồi phơi bộ xương cách trí một cách chân thật nhất. Đã vậy mà mò hôi nhể nhại tuôn đổ, các chú nhóc thợ sắp chữ mình mẩy lem luốc chạy ra chạy vào nhe răng cười trắng nhỡn hối bài, thật là một cảnh đáng nản và không nên diễn tả nữa, do đó không phải là một nơi thơ mộng cho em tới thăm tôi, dù một chiều mưa hay một trưa nắng gắt.

Tôi tìm cách trốn... sự gặp gỡ đẹp để ấy:

- Tôi làm việc sướt lăm. Ít khi có ở chỗ đó.
- Vậy ông đi đâu ?
- Tôi ở trường hoặc ở nhà. Đôi khi lang thang với vài tên bạn. Tôi ẩn hiện lắt phất lăm.
- Ông là ma quỷ thay hình đổi dạng hả ?

Tôi nhột nhạt quá chừng. Tự nhiên tôi lo ngại đưa mắt nhìn em, tưởng rằng em đã biết công việc của tôi làm, biết bút hiệu đẹp mỹ miều của tôi ký dưới những bài giải đáp tâm tình ấy rồi. Nhưng không, em vẫn ngây thơ, chẳng có vẻ gì gian dối, che lấp điều đã biết. Mắt em ngược nhìn tôi đẹp như mắt chí nai tơ trước mũi súng

của tên thợ săn. Tôi chưa kịp khen mắt em đẹp đã được em... khen trước:

- Eo ôi, mắt ông sao đỏ ngầu thế ?

Tôi dụi mắt.

- Tại bia.

- Ông xạo. Bộ ông say rồi sao ?

Tôi gật gù:

- Tôi say rồi. Nhưng say vì em chứ không phải say vì bia.

- Em có gì đâu mà ông say ?

- Em là một ly rượu mạnh.

Em cười, háy mắt:

- Vậy ông có cần đồ nhắm tốt không ?

- Cần. Tôi cần cắn một miếng lỗ tai em.

Và không hiểu tôi say rượu thật hay vì em là một ly rượu mạnh thật, như tôi nói, khiến tôi có đủ can đảm ghé mắt sát đằng sau gáy tóc của em và cắn nhẹ lên vành tai em một miếng. Tôi nghe hơi thở của chính mình dồn dập và hơi thở của em cũng ngắt quãng như em đang bước lên một con dốc cao. Hương thơm của chiếc váy trắng ngần, hương thơm của mái tóc chùm kín mặt tôi, làm tôi muốn lịm chết đi trong mớ tóc rối ấy. Những sợi tóc rối xuống đời làm sóng lênh ãnh, và tôi chính là người đang trôi nổi dập dềnh trên những lượn sóng màu nhiệm ấy.

Tôi thấy em khẽ rùng mình, rồi hốt hoảng, em kêu lên;

- Trời ơi.

Không phải chỉ mình em hốt hoảng kêu lên, mà chính tôi, có lẽ tôi cũng sung sướng ngạc nhiên, bất ngờ, để thốt lên hai tiếng "trời ơi" như vậy.

Một thoáng im lặng. Giọng em vẫn còn run run đượm vẻ trách móc:

- Ông ăn hiếp em hả ?

- Ddâu có.

- Ông đã... cắn tai em. Ông ỷ lớn ăn hiếp em.

- Đứa nào...

Tôi định thốt lên một câu thề thốt quyết liệt nhưng chợt dừng lại kịp vì hình như em đã sửa lưng tôi một lần rồi. Em không thích thề, vả lại cũng không có gì vô duyên hơn khi một gã con trai mở miệng ra là có một câu thề thốt nằm sẵn trên đầu lưỡi.

Em trừng trừng mắt:

- Cấm thề.

Tôi bèn nín im, giả vờ nhìn xuống mặt sông đen ngòm. Gió lùa hơi nước từ dưới lên mang thêm mùi dầu nhớt tanh nồng khó chịu. Em đá nhẹ vào chân tôi :

- Em ghét ông.

Dĩ nhiên khi em nói ghét tôi bắt buộc tôi phải hiểu ngược lại. Vì có ngu như bò tôi mới tin lời một người đàn bà. Khi đàn bà nói một đàng, ta phải hiểu một nẻo. Đó là kinh nghiệm tôi mới học mót được của vài tên bạn tự cho mình là sành sỏi, dày dặn đường tình.

- Em bị mất một lỗ tai.

- Nó đang nằm trong bụng tôi đây.

- Tại sao ông cắn em ?

Chúa ơi, làm sao tôi giải thích được. Và khi không giải thích được chỉ còn một cách duy nhất là cười trừ. Tôi đành cười một nụ, nhưng em vẫn không buông tha:

- Tại sao ông cười ?

Lại thêm một câu hỏi mà tôi không thể giải thích được nữa. Em bỗng

chỉ xuống mặt sông đen ngòm nói :

- Hôm nào em sẽ nhảy xuống đây. Đố ông em dám không ?

- Nhảy xuống làm gì ?

- Đố ông đố.

- Tự tử.

- Xời.

- Em muốn lợi đua nước rút với những con cá dưới sông.

- Em không giỡn đâu à.

- Vậy chứ em làm gì, không lẽ em là mỹ nhân ngư ?

- Ông thơ mộng quá trời. Người ta nhảy xuống để tắm tôi ông ơi.

Tôi như con gà nuốt phải sợi dây thun, tự nhiên yếu xìu, xụi lơ, mất hết cả nhuệ khí khi cô bé vô tình quay lại cho tôi xem đoạn phim "hồ tắm", trong đó nhân vật đóng vai chính là tôi, một kẻ không bị đời đánh gục mà bị một con bé xô ngã xuống hồ đau điếng, chơi với suýt chút nữa thì đã chết đuối.

- Ông có dám tắm ở khúc sông này không ?

- Tôi không biết lội.

- Chắc lúc nói câu đó, gương mặt tôi trở nên nhăn nhó một cách thảm hại, nên có bé cảm động, chớp mắt mấy cái rồi giọng nhỏ nhẹ mơn hồ:

- Ông cho em xin lỗi, vô tình nhắc lại chuyện rủi ro bữa trước.

Đúng là chuyện rủi ro của em, nhưng rủi ro chết người. Và chúng ta hình như đã cam kết ngấm ngấm với nhau là đừng nên nhắc lại.

Nhưng không sao, đó là một vết thương tuyệt vời, một cái ngã đắm đuối cho tình yêu vừa chớm.

- Mấy nhỏ bạn của em nói hôm nào ông tặng cho mấy nhỏ ấy quyển sách do ông sáng tác đi.

- Trời.

- Sao ông kêu trời ?

Tôi lấp bắp:

- Ừa không. Tại tôi quen miệng.

- Ông lúc nào cũng quen miệng gọi Chúa, gọi Trời. Sao ông không gọi thêm vài "nhân vật" nữa cho đủ bộ.

Tôi cười, chớp mắt nói một câu đầy ý nghĩa:

- Tôi sắp gọi một nhân vật trọng đại, ghê gớm, một nhân vật phải ở đầu mày cuối mắt, đầu môi, đầu giấc ngủ, giấc mơ của tôi.

- Ai vậy ông ?

- Bí mật.

- Bí mật cũng được. Nhưng ông có hứa ngay bây giờ tặng sách cho tụi bạn em không ?

- Sách tôi ?

- Dạ sách của ông. Tụi nó nghe nói ông là nhà văn nhà thơ nên định kéo tới toàn soạn xin sách ông đấy.

Tôi cười:

- Tôi là một nhà... gõ đầu trẻ tương lai thì đúng hơn.

- Em không biết. Bạn em dữ lắm. Phải có sách cho tụi nó mới yên. Ai biểu ông là... nhà văn làm chi vậy ?

Chúa ơi, quả thật chưa bao giờ tôi gặp phải một câu hỏi hóc búa như thế này. Dù nghề nghiệp tương lai của tôi là sẵn sàng để bị hỏi, bị chất vấn và nếu trả lời dở ẹc thì bị xỉ vả, bị chê dài.

Tôi bèn nghĩ ra một cuốn sách còn nằm trong... tưởng tượng. Và tôi quả quyết nói với em:

- Được rồi. Tôi sẽ viết.

- Sao lại sẽ ?

- Vì sách cũ của tôi đã bán hết rồi. Không còn một cuốn. Cam đoan không quảng cáo láo.

Đây cũng là một cuốn sách tưởng tượng của tôi nữa. Và sách tưởng tượng dễ bán hết lắm. Nó sẽ tuyen bản ngay khi vừa "phát hành".

Em kê tôi một câu đau điếng:

- "Hấp dẫn lắm" như khô nai Ban Mê Thuột và khô cá thiều Phú Quốc không ?

- Đây không phải là thức ăn, hay món nhậu.

- Vậy đề tài gì ?

Tôi làm ra vẻ bí mật:

- Em yên chí. Rồi sẽ biết.

Em cắn những hạt đậu phộng. Ly nước ngọt đã vơi. Tôi cũng vừa nốc cạn xong ngụm bia cuối cùng rồi nằm ngả đầu ra thành ghé dựa nhìn lơ mơ ra mặt sông đen. Đêm trùm phủ, không cho thấy những gì ở xa cách mắt tôi. Trong ánh đèn chóa mắt của chiếc tàu hải quân xám xịt vừa lóe lên tôi thấy những lượn sóng nhấp nhô, xô dạt vào bờ đá xanh. Tôi vừa có cảm tưởng mình vừa ngã xuống nước thêm một lần thứ hai và đang trôi theo những lượn sóng nhấp nhô ấy.

- Ông đưa em về được chưa ?

- Chưa.

- Về đi ông. Em không dám đi chơi khuya nữa đâu, sẽ bị ba đánh chết.

- Tôi muốn chúng ta ngồi đây cho tới giờ giới nghiêm rồi tôi chở em lang thang trên đường phố chơi.

- Ông khùng nặng.

Có lẽ tôi đã khùng nặng thật khi đã yêu một cô nhỏ mười bảy tuổi như em.

Tôi bỗng hỏi:

- Em có xem phim "Lữ hành trong mưa" chưa ?
- Xì, phim đó cả băng Ngũ Long công chúa đi xem. Tụi nó phê bình quá sá.
- Em thích con nhỏ Twinky hay "ông" nhà văn ?
- Em thích cả hai.
- Tôi thích một thôi.

Em cười lớn:

- A, con nhỏ Twinky dễ thương quá mà, ông mê nó là phải.
- Em hiểu lầm. Tôi thích "tác phẩm" không bao giờ thành của ông nhà văn đó. Bởi vì ông ta cứ gõ mấy chữ được vài hàng cô bé Twinky lại phá đám, và ông ta bỏ dở.

Em bỗng trừng mắt:

- Ông xỏ em hả ? Ông ví em như con nhỏ Twinky phá đám ấy hả ?
- Đâu có.
- Ông muốn em xô ông té xuống sông một lần nữa không ?

Và em giận dỗi đứng lên, bỏ đi về chỗ chiếc xe gắn máy của tôi đậu dưới một tàn cây khuất bóng tối. Em đứng đó, không thèm quay lại xem tôi có phản ứng như thế nào. Dĩ nhiên tôi còn có phản ứng nào khác hơn là vẫy tay gọi mấy đứa trẻ con bán thức ăn lúc này lại trả tiền.

Một đứa các có hỏi tôi:

- Bộ cô đó giận ông rồi hả ?

Tôi nổi sùng nạt lớn:

- Nhóc tì biết gì, lấy tiền rồi bước.

Và tôi đứng lên, ném lại trên bàn một tờ giấy năm trăm.

o0o

Cơn mưa dễ ghét chợt đổ xuống từ lúc tôi tới đây. Đúng là cơn mưa trái mùa phải gió. Tôi không mang theo áo mưa nên vội vàng chạy tìm một tàn cây lớn che phía trên đầu để trú mưa. Đứng dưới bóng của chiếc lá xanh, những hạt bụi mưa nhỏ xíu, li ti rớt từ trên đó xuống, tôi phóng tầm mắt qua ngôi giáo đường im bóng mờ mịt màn mưa đang giờ hành lễ. Chắc một vị linh mục nào đó đang thuyết giảng về kinh thánh, không biết có đoạn nào nói về một người đang chờ đợi trong mưa gió dưới một gốc cây trong công viên khi người yêu của hắn đã vì giận hắn mà trở nên yêu Chúa hơn không. Nếu có, Chúa ơi, quả là định mệnh.

Buổi lễ của ngôi giáo đường này thật lâu. Tôi đứng mỗi nhừ cả hai chân, đánh không biết bao nhiêu vòng quanh gốc cây, mái tóc đã thấm ướt vì những hạt bụi mưa li ti. Tôi đảo mắt khắp bốn phương tám hướng không biết bao nhiêu vòng, cuối cùng rời đôi mắt mòn mỏi trông đợi ấy cũng quay về đúng hướng ngôi giáo đường lớn nhất thành phố, tường gạch vàng nâu với hai tháp chuông cao chông trời, vây quanh bởi những bầy chim én chao lượn kêu líu tíu tạo thành một âm thanh trong trẻo lạ lùng đi dài trên thình k hông. Em đang quì trong giáo đường, em đang hướng đôi mắt ngây thơ nhìn lên tượng Chúa, đang dõi tâm hồn theo lời thuyết giảng của vị linh mục nào đó. Và em cầu nguyện gì trong những lời thầm ấy. Có một lời nào dành cho tôi không ?

Cuối cùng, tôi móc thuốc châm lửa ngậm hờ hững trên môi. Ngụm khói cay mắt, thả ra cùng những hạt bụi mưa tản mạn phía trước mặt. Công viên hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người. Ở phía xa, cách một con đường khác, tôi thoáng thấy vài anh công an qua lại. Đó là những anh công an đang giờ tuần tra. Màu quần áo của họ

như bị hòa nhập cùng cơn mưa. Quanh đó là những lũ cây cối buồn thiu , lũ cỏ thụ vươn mình thẳng vút lên với màu xanh rờn rợn pha vào nền trời dẫm nước, nhòa nhạt. Bây giờ tôi mới thấm thía cái khổ đau của một anh con trai đứng đợi người yêu nhất là người yêu đang làm lễ ở trong giáo đường, không hẹn. Tôi đã bỏ cả một tuần lễ để thăm dò , theo dõi từ cổng nhà em cho tới cổng trường, để cuối cùng biết được chiều hôm nay em đi lễ nhà thờ này. Và tôi chờ đợi. Trong nỗi hồi hộp của một tên thợ săn mang nặng mặc cảm trước con mồi. Ngôi giáo đường đẹp và lớn nhất thành phố này bình thường tôi xem nó chẳng có gì đặc biệt, quan trọng. Hằng ngày tôi vẫn thường ngồi uống cà phê lộ thiên nép bên hông bưu điện. Những con chim én đó, đã từng báo hiệu với tôi về thời tiết đổi thay của mùa ấm áp lẫn mùa lạnh lẽo. Tôi thường thích ngồi ở những chiếc ghế thấp sát mặt vỉa hè nhìn lên những đỉnh cây xanh vây bủa lũ chim én lượn vòng lú tít gọi nhau. Tôi chưa biết một nỗi buồn như bây giờ. Chưa biết có một cơn mưa trái mùa rét cóng hai bàn tay, cô đơn với tận cùng thớ thịt. Những sớm mai đó với cà phê, khói thuốc, những câu chuyện không thành hình dáng đầu đuôi nào với bạn bè, quả thật là những sớm mai buồn đẹp, vương vấn kỷ niệm mơ hồ về một tuổi trẻ. Ở đó tôi đã từng nhìn thấy những cặp tình nhân dắt nhau băng qua đường vội vã. Cũng như họ đã vội vã trong hạnh phúc. Nhưng tôi không biết được gì hơn ngoài màu áo, một màu áo đó đã đột nhiên bừng sáng lên trước mắt tôi, hay trở nên mờ ảo khuất lấp. Bởi vì, những màu áo ấy đã bước qua đường.

- Hường, làm gì đứng đó vậy bạn ?

Ngạc nhiên trước cái vẫy tay và lời nói thân mật chợt vang lên từ phía gã con trai ở bên kia đường. Tôi không thể nhìn rõ gã trong màn

mưa dày bịt, vãn cánh tay vẫy ngoắt. Tôi ngẩn ngơ nhìn. Cuối cùng
hắn bỏ chiếc xe nằm lại bên lề đường, mang chiếc áo mưa rộng
thùng thình chạy sang phía tôi.

Bây giờ tôi mới nhận ra là Cam. Tên bạn có cái tên thật mát mẻ, ngọt
ngào hấp dẫn.

- Làm gì đứng dưới gốc cây vậy bạn ?

Tôi bâng quơ đáp:

- Trú mưa.

- Với mục đích gì ?

- Nhìn những con chim én đang bay trên trời kia.

- Bạn mắt tăm biệt dạng cả tuần nay. Tưởng đi đâu khỏi thành phố
rồi chứ.

Không gì bực cho bằng đang chờ đợi người yêu mà bị phá đám. Tôi
hơi cáu , nên xẵng giọng:

- Mà đi đâu đây ?

- Còn đi đâu nữa, lãnh tiền trợ cấp của ông già.

- Sao không vào bưu điện lãnh đi, trễ giờ rồi.

Hắn liếc nhìn đồng hồ tay:

- Còn cả tiếng nữa bố ơi. Còn sớm chán. Lãnh chậm giờ nào còn là
tiền mình giờ này. Vì khi lãnh xong tiền thuộc về bà chủ nhà trọ, bà
nấu cơm tháng, em bé bán thuốc lá và trăm thứ vớ vẩn khác của
thiên hạ nhưng mình thì rất cần.

Và nó anh dững rủ tôi:

- Sang bên kia làm châu cà phê đi.

Tôi thoái thác:

- Mưa.

- Nhắm gì, chạy băng qua đường chỉ ướt chút xíu thôi. Mưa này đẹp

chán.

- Tao đang bận.

- Lạ nhỉ, mà mà bận. A, biết rồi, chờ em nào đang làm lễ trong nhà thờ. Giấu bạn bè nghe con, bắt được tại trận.

Tôi cười:

- Chờ ai đâu. Đón rước con nhỏ em về. Con nhỏ nổi hứng hôm nay bỗng dưng thích đi lễ nhà thờ. Bình thường nó thích theo mẹ tao lên chùa cúng Phật thôi.

Tên này lia cho tôi mấy đường kẹo ngọt như cam:

- Khỉ. Con gái là chúa ngoan đạo. Nếu em đạo nào thì em theo chết bỏ đạo đó chứ đâu mà loạn xạ ngẫu nay cửa Phật mai vào nhà thờ.

Bạn xạo quá trời.

- Mà không tin cứ chờ "nó" ra mà hỏi.

- Ai ?

- Em tao. Con nhỏ Phở chứ còn ai nữa.

- Trời.

Tôi bắt đúng tẩy tên bạn nên khoan khoái cười:

- Sao ? Mấy hôm nó vẫn hỏi thăm anh Cam sao lúc này không thấy tới chơi. Nó thắc mắc và hỏi tao bộ mà tính sửa soạn lấy vợ rồi phải không.

- Sắp tới giờ tan lễ chưa ?

- Ba mươi giây nữa.

- Ai chớ con nhỏ Phở mát ấy tao xin chịu. Thôi "bái bai" mà nghe. Mai một gặp lại, tao đi qua bưu điện lãnh tiền cho chắc ăn. Mai một tao sẽ ghé nhà trả nợ nhỏ Phở.

Và tên bạn thân ái của tôi biến mất bên kia đường. Thật hú hồn, tôi vẫn tưởng không làm sao "trục xuất" được tên bạn dễ ghét kia,

không ngờ đem nhỏ Phở ra dọa vậy mà hiệu nghiệm. Thật ra, những tên bạn của tôi đứa nào cũng ngán Phở một bữa. Kể cả tên Cam này, dù rằng vỏ cam dày cũng vẫn gặp phải móng tay nhọn của nhỏ Phở như thường. Tôi rít một hơi thuốc dài, thờ ra khoan khoái. Trời mưa bây giờ tôi mới thấy đẹp, những hạt mưa tình tứ ấy như hiểu ra được sự chờ mong, trông ngóng. Thời gian như một chút hương lá, hương hoa cỏ, cùng mùi hương đất nồng nàn thân ái bị hơi mưa cuốn lên mũi tôi. Đám cỏ xanh rì dưới chân, những thân cây đứng chan hòa trong bóng nước như cũng thấp thoáng bay toại bời. Hòi chuông giáo đường bỗng vang lên, ngân nga, đổ dài ra bao la khắp nơi trong thành phố. Tiếng chuông thúc giục hồi hộp lẫn với vẻ bình yên hạnh phúc đi dài trên vườn cây, lẫn vào trong mưa. Tiếng chuông chiều nay nghe ấm áp, hứa hẹn. Tôi chong mắt nhìn qua những khung cửa mở rộng của giáo đường giờ tan lễ. Những đám người từ nơi ấy túa ra, quần áo rục rỡ. Tôi không dám bước qua vội, mặc dù cơn mưa cùng lúc với nhịp chuông chậm dần, đã ngơi hột. Rít mấy hơi thuốc liên tiếp để có thêm can đảm. Tôi rời công viên hướng về phía những đám đông.

Tôi nhận ra em không mấy khó khăn với chiếc áo pull ngắn tay màu trắng và chiếc jupe xanh màu nước biển. Em không đi một mình, mà đi với một nhỏ bạn lạ mặt tôi chỉ mới gặp lần đầu tiên. Tôi thấy hơi mất trọng lượng một chút, nhưng vẫn tiến đến. Và tôi gọi Kiều Mơ hai ba tiếng lấp bắp. Có lẽ em không, hay em giả vờ không nghe. Mặt em vẫn tỉnh bơ, nắm tay nhỏ bạn nhìn lên những đỉnh cây vẻ say sưa hơn là bối rối trước những tiếng kêu tha thiết của tôi.

Nhỏ bạn lắc mạnh tay em, rồi chỉ tôi:

- Ai gọi bồ kìa.

Giọng em thật dễ ghét:

- Ai đâu ?
- Một người đang đi tới.
- Chắc họ làm tui với ai đó.
- Làm sao được. Người ta gọi tên bò hai ba lần.
- Tên tui có gì đẹp đâu mà gọi.

Tôi cúi sừng tiến tới trước mặt em, đứng lại, sừng sững như một chiếc thiết giáp chờ xung trận. Chỉ thiếu chút xíu nữa là tôi chạm đánh cốp vào trán nhỏ bạn em. Giọng tôi gằn gằn:

- Kiều Mơ.

Em chỉ thoáng nhìn tôi, rồi nắm tay nhỏ bạn quay bước, không quên buông một câu lạnh lùng:

- Mình qua bên bưu điện đớp bò bía đi bò.

Nhưng nhỏ bạn em thắc mắc:

- Ai vậy Kiều ?
- Ai biết đâu.
- Có vẻ là người quen của bò mà.
- Chắc ông ta làm tui với... vợ ông ta. Nhiều người bị vợ bỏ hay trông gà hóa vịt lắm. Bữa trước Kiều Mơ có đọc báo, thấy một ông nhắn tin loạn lên để tìm vợ với những câu mùi rệu, bi ai nã nê lắm. Còn dọa, nếu em không về chắc anh điên mất. Dám ông này lắm à.

Tôi đứng chết trân, không ngờ em lại có miệng lưỡi của một con rắn độc. Đúng rồi, thật là ngu, còn gì mà phải nghĩ nữa, đàn bà chính là con rắn. Con gái là rắn độc, còn em là rắn hổ mang. Rắn hổ mang chúa nữa kia.

Tôi hóa khùng thật sự:

- Ê, Kiều Mơ.

Thật là sung sướng đến lịm người khi em lên tiếng:

- làm gì mà gọi tên người ta hoài hử vậy ?

- Tại vì em không lên tiếng.

- Quen bao giờ mà lên tiếng ?

Thật là ứa gan. Mặt tôi nóng bừng, hơi thở phì phò như võ sĩ lên đài sau một hiệp đấu. Tôi không dại gì gây gổ với em nữa. Ừ nhỉ, em và nhỏ bạn đi qua bưu điện đóp bò bía. Tôi chỉ việc im lặng theo sau.

Kẻ nào khôn mới nín im, mới giữ im lặng, người nào dại khờ mới nói.

Và tôi nín lặng, bước theo em. Nhỏ bạn em nhìn tôi, đôi mắt ngờ ngác diễn tả một sự ngạc nhiên lạ lùng bí hiểm, nhưng không giấu được nụ cười chế riễu. Tôi cũng không vừa, mặt hầm hầm , trả lại một tia nhìn tóe lửa hận thù. Có lẽ nhỏ bạn em thấy tôi quyết liệt quá nên vội quay đi, giả vờ nắm tay em chỉ chỗ lên chiếc đồng hồ bưu điện to lớn. Chiếc đồng hồ thật dễ ghét. Trời mưa cũng thật dễ ghét. Mọi người đều thật dễ ghét.

Tới hàng bò bía. Ông bán bò bía choàng một cái khăn trắng cẩu bản ngang rón, hai tay thoăn thoắt với hai chiếc muỗng nhìn hoa cả mắt. Ông ta liếc nhìn hai cô gái mặt mày tươi rói chào mời.

- Hai cô ăn bò bía, ba chục một cuốn nóng hổi.

Tôi nói nhanh:

- Cho một trăm cuốn lệ lên.

Ông bò bía trợn mắt, há hốc, chứng tỏ một sự ngạc nhiên đến kinh hoàng nhìn tôi:

- Một trăm cuốn ?

- Ừ.

- Ông ăn ở đây hay đem về ?

- Ăn ở đây.

- Ông đưa tôi làm chi, thôi để tôi bán cho hai cô này ông ơi.
Ông bò búa chắc không có mấy thiện cảm với tôi và dĩ nhiên, ông ta cũng không đời nào tin tôi có thể mua một trăm cuốn bò búa. Ông chỉ khoái chuyền hết cuốn này đến cuốn kia cho em và nhỏ bạn. Tôi cẩu sườn lấy đại một cuốn. Vừa ăn tôi vừa tìm cách hỏi chuyện nhỏ bạn em:

- Chắc cô là một trong Ngũ Long công chúa ?

Một thoáng ngượng ngùng , nhỏ bạn em gật đầu. Tôi cười cười:

- Ngũ Long công chúa tôi biết được bốn người. Phụng Tiên, Đông Ngân, Tiểu My, Kiều Mơ. Vậy cô bé là ai ?

- Một cái giật tay làm hiệu. Nhỏ bạn em cười nhẹ:

- Tôi là... tôi. Ông hỏi làm gì vậy ?

- Không lẽ chúng ta quen nhau mà không biết tên để gọi thì kỳ chết.

Cô bé cong môi:

- Quen bao giờ ?

- Mới đây. Ngay lúc này.

- Tôi không quen ông.

Tôi vẫn không nản chí. Hình như Chúa đã phán: hãy tìm sẽ tới, hay gõ cửa sẽ mở. Tôi muốn tự phán với mình: mình hãy kiên nhẫn sẽ được thỏa mãn. Tôi bèn đổi giọng vui vẻ:

- Bây giờ để chúng tỏ rằng chúng ta quen nhau hay không, vậy tôi thử đoán tên cô bé nhé.

Cô bé ngược mắt, mặt hết lên có vẻ thách thức:

- Nói đi.

Nhớ lại hình như có một lần em kể hết tên của nhóm Ngũ Long công chúa. Bốn người tôi đã biết, một người vắng mặt... chà, trí nhớ của tôi vẫn không tệ lắm, nhưng phải qua một lúc lâu vận dụng cả những

gì có thể vận dụng được tôi mới sực nhớ ra. Tôi cười khoan khoái, giọng đầy chiến thắng:

- Tên cô bé là... Ngâu Hoa phải không ?
- Bộ ông là thầy bói hả ?
- Không là thầy bói nhưng tôi trúng tên để chứng tỏ là chúng ta quen nhau từ lâu rồi.

Ngâu Hoa lay mạnh tay Kiều Mơ, cự nự:

- Bộ nhỏ nói cho ông này biết tên tui hả ?

Ném cho tôi một cái nhìn dao cắt, em chối:

- Không. Ông ta là thầy bói ngồi trước Lăng Ông đó. Ông ta đoán mò, may ra trúng.

Dĩ nhiên lời giải thích của em đã trở nên vô ích. Vì càng giải thích Ngâu Hoa càng hiểu rõ "địa vị" của tôi đối với em thêm. Ngâu Hoa bây giờ nhìn tôi với đôi mắt đầy thiện cảm. Cô bé cười tươi như một miếng thạch.

- Bộ hai người giận nhau hả ?

Tôi nói:

- Một người giận thôi. Vì tôi đâu có giận.

Ngâu Hoa cấu vào cổ tay em, cười:

- Sao vậy nhỏ ?
- Không sao hết.
- Gay cần hả em. Thôi vượt giận. Ăn nhiều bò bía vào để đền thiên hạ đi.

Có lẽ trong nhóm Ngũ Long công chúa, ngoài em ra, dĩ nhiên. Ngâu Hoa là cô bé dễ thương nhất, có duyên nhất, hiền nhất. Và đây cũng là lần đầu tiên tôi không ngại ngừng chảm một hơi ba tiếng "nhất" đối với một cô gái.

- Nhỏ này hay giận ghê lắm. Nhưng không sao, ông xin lỗi nhỏ một lúc là cười hở mười cái răng ngay. Trong lớp mấy đứa vẫn giận nhau hoài và cũng giảng hòa nhau hoài à.

Tôi cười cười. Có thể như thế lắm. Nhưng trong trường hợp này chắc chắn tôi không thể nào mở lời xin lỗi em được. Tôi cũng nhớ một người nào đó đã nói: đàn bà như trẻ con, không nên chiều, vì chiều họ một lần sẽ phải chiều họ mãi mãi. Vậy tốt hơn, tôi không nên có một lời xin lỗi nào với em hết.

Trời vẫn mưa lất phất. Những hạt nước trông vui mắt, rơi từ các đỉnh lá xuống. Những hạt nước trở thành những giọt long lanh bám trên tóc em, tóc Ngâu Ho ạ Tự nhiên tôi thèm không khí của một quán cà phê, một chỗ ngồi khuất tối, một đoạn nhạc trầm trầm vang nhẹ, một tách cà phê uống trong cơn mưa bên ngoài sẽ trở nên đậm đà biết bao nhiêu.

Tôi thân mật đề nghị với Ngâu Hoa:

- Chút nữa, Ngâu Hoa đi uống nước chứ ?

- Ở đâu ạ ?

- Quán không xa lắm. Chúng ta có thể đi bách bộ trong cơn mưa đẹp như thế này để tới.

Ngâu Hoa cười rạng rỡ cả gương mặt đỡ ửng:

- Xời ông khôn ghê nhỉ, rủ người ta đi uống nước để nhờ xin lỗi giùm chứ gì.

Tôi sung sướng hài lòng, và có thể tuyên bố ngay cô bé này là một người con gái thông minh nhất thế giới.

Kiều Mơ

Chương 6

Tôi thức dậy lúc nắng đã lên cao bên ngoài. Lũ chim lạ đã về vườn cây trước nhà kêu gọi nhau bằng những thứ tiếng hạnh phúc, vui mừng. Chắc chúng chào đón nắng mới, và thời tiết, sau một vài cơn mưa trái mùa vào buổi chiều đã thay đổi. Bây giờ là một buổi sáng êm nhẹ, những cơn gió mát rượi, màu lá non xanh. Qua cửa sổ một vòm trời quang đãng nhuộm vàng nắng mới. Có phải chăng là một vùng trời hạnh phúc chấp bằng những cánh mây xanh lơ màu hy vọng trôi xuôi, bênh bồng. Lần đầu tiên tôi ngủ dậy trễ.

Lúc vào phòng rửa mặt, ngậm cái bàn chải đánh răng trong miệng với chất kem cay tê lưỡi tôi nghe Phố mở Nhạc bên phòng của nó. Con nhỏ đã hoàn toàn khác trước. Những bản nhạc trẻ ồn ào, lời lẽ ngô nghê buồn cười đã được thay bằng những bản nhạc tiền chiến trữ tình êm nhẹ:

Nhà tôi bên chiếc cầu soi nước

Em đến thăm một lần

Bao lũ chim rừng hợp đàn trên khắp bến xuân

Từng đôi rung cánh trắng

Ríu rít ca u ù ú

Hồn đào hoen nắng chan hòa

Chim ca thương mến chim ngàn xa u ù ú

Lòng người ngây ngất trầm hương...

Bài hát của Vân Cao, những lời đẹp như thơ, êm đềm như suối. Và đó là tiếng lòng của một thứ tình yêu ngây ngất trầm hương mùa tới. Tình nhân đã đến với nhau bằng những bước nhẹ bằng trái tim hồng, và cả một. cõi lòng chan hòa trời đất. Đó là thứ tiết trời đẹp nhất óng ả nhất. Phải chăng nhờ em tôi, người thiếu nữ vừa mới đến với tình yêu lần thứ nhất đó đã sơn phết lại tâm hồn, đã thay gương soi mặt, để nhìn thấy mình là một thiếu nữ khác, đẹp hơn xưa, mơ mộng hơn xưa và cũng nồng thắm hơn xưa. Tôi hình dung ra những bước chân nhảy nhót của Phó, đó là những bước chân chim, nhảy chuyền trên cành hạnh phúc.

Tôi nằm thả người lại trên giường hướng mắt ra khoảng trời rực nắng ngoài kia. Màu xanh của lá như tươi thêm nhờ nắng, và nắng vàng thêm như tơ, nhờ màu xanh của lá. Lúc tôi châm lửa hút thuốc, Phó gõ cửa phòng tôi rồi đẩy luôn vào.

Nó cười:

- Em đoán anh đã thức dậy.
- Ta thức dậy từ khuya.
- Anh làm gì đó ?
- Ta đang hút thuốc.

Tôi thả ra một ngum khói trắng mù mịt. Qua những sợi khói, tôi thấy đôi mắt nhỏ cũng vướng khói, ướt long lanh. Những sợi tóc của nó cũng óng ánh một sắc đen. Con nhỏ em đã đổi khác hoàn toàn. Nó là một thiếu nữ vừa đẹp, vừa nở bông hoa nhan sắc vì bắt gặp tình yêu đầu đời.

- Anh ăn sáng rồi chưa ?
- Khi quá nhỏ, ta vừa mới đánh răng xong, điếm tâm bằng một miếng thuốc thôi.
- Vậy hôm anh anh thích ăn gì ?
- Tử tế ?
- Chứ sao. A, quên cho anh biết nhỏ này đã sắp tốt nghiệp một khóa nữ công gia chánh rồi đấy nhé. Làm bánh tuyệt vời. Mai mốt thử tài anh coi.

Tôi xoa tay:

- Bày đặt. Con gái chỉ nên giỏi nghề nấu cơm. Biết làm bánh cũng được , nhưng đừng học làm những thứ đắt như vàng. Cái nào cũng vài chục ngàn trở lên, nữa chồng đào đâu ra tiền để mỗi tuần nướng sơ sơ một cái bánh như vậy nhỉ ?

- Nữa em có chồng giàu.

Tôi đưa một ngón tay làm dấu một chiếc móc câu, báo hiệu cho Phó biết mơ ước đó bị gãy. Tuy nhiên tôi biết con nhỏ chỉ nói đùa thôi.

Nếu nó thật sự yêu Viễn, tôi biết gia đình Viễn rất nghèo.

- Nhắc lại, hôm nay anh thích ăn sáng bằng món gì ?

- Gì cũng thích hết. Ta dễ nuôi.

- Tây, Ta, hay Tàu ?

- Đã bảo gì cũng xong. Giàu thì một đĩa cơm sườn, nghèo thì một chén nước tương cũng sống đời, nhỏ ơi.

- Em là trứng gà chiên bánh mì cho anh. Được chứ ?

- Nhất.

Nhỏ em háy mắt:

- Và quên, còn một ly sữa thật lớn nữa chứ.

- Nhà còn cà phê không ?

- Còn. Ba mới vắc về cả ký lô.
  - Vậy nhỏ cứ làm cho ta một ly... xây chừng được rồi.
  - Cà phê đen ? Anh giỡ chừng gì vậy ?
  - Kệ ta. Buồn chút xíu, uống cà phê đen cho vui sầu, vậy thôi.
  - Anh buồn chắc trời sập đến nơi.
  - Nói nhiều. Ta đói bụng rồi nhỏ, trở tài gia chánh nội trợ gì đó lên coi. Phó cười mấy tiếng bước khỏi phòng. Tiếng nhạc từ phòng nó vẫn vọng sang. Tôi vẫn có thói quen thức dậy nằm yên lặng nhìn ra ngoài trời qua một vuông cửa sổ, nhả nha hết một điếu thuốc đầu ngày, nghe vài bản nhạc cách một bức tường. Tiếng nhạc vọng từ bên kia đến nghe hay hơn , nó như một cái gì xa hút rồi mà còn vang vọng lại. Đó có phải chẳng là một thứ kỷ niệm vàng, chôn giấu dưới gót chân thời gian đã bị một đêm mưa làm cho bung lên, mùi hương cũ bay và lòng cũ còn ngây ngất ?
- Năm phút sau Phó khệ nệ mang một đĩa trứng, khúc bánh mì, ly cà phê đen. Nó đặt chiếc mâm nhỏ lên bàn tôi, xoa tay:
- Nhanh không, trứng em chiên khỏi chê. Bánh mì mới nướng. Cà phê thơm lừng.
  - Quảng cáo dữ. Nè nhỏ, cái gì quảng cáo nhiều thường là ế đấy nhé.
- Phó cười:
- Anh yên chí, gì chứ thức ăn thì bảo đảm không ế.
  - Nhỏ ăn rồi chưa ?
  - Xong rồi. Em ăn sáng với ba.
  - Nhà vắng hả ?
  - Vắng.
  - Thôi ta ăn nghe. Chả lịch sự gì khi ta đói. Đứng đó nhìn ta ăn để

biết tài nấu nướng nghe nhỏ.

Trong lúc tôi ăn, Phố nói:

- Hôm qua anh say bia hả ?

- Ta say ?

- Em chả hiểu sao anh còn về tới nhà được với chiếc xe nguyên vẹn.

- Vậy tối qua ai mở cửa cho ta vào ?

- Còn ai ngoài em. Chút xíu nữa là anh nhào.

- Say vậy sao ? Tối qua ta uống với thằng Cam vài chai bia cho quên sầu đời.

- Anh Cam hả ? Lâu quá sao không thấy anh ấy đến chơi ?

- Nó ngán mi như cơm nếp nát làm sao dám vác mặt tới. Mi vẫn gọi nó là "nhóc" Cam, nhớ không ?

- Ngày xưa kia. Bây giờ em hiền lành.

- Ta cũng mong vậy.

- Nhưng anh Cam còn.. nhóc không ?

- Vẫn nhóc. Con trai ba mươi tuổi vẫn còn nhóc huống chi là...

- Và vẫn còn ngọt chứ ?

Tôi trừng mắt:

- Vẫn cái miệng của mi. Nọc độc chưa dứt tuyệt hả ?

Phố cười. Nó kéo chiếc ghế ngồi nhìn tôi ăn. Quả thật nó nấu nướng cũng khá, và chắc chắn nhất tại sau một. đêm say mê mệt, bụng đói tôi ăn ngon. Tuy nhiên tôi vẫn khen:

- Nhỏ chiên trứng khá lắm. Bánh mì chịu khó nướng lên một chút vừa giòn vừa thơm, ngon tuyệt.

- Máy điềm anh ?

- Mươi bảy.

- Em sẽ tiến tới hai mươi điềm cho anh xem.

- Ta cũng không khát khe với nhỏ lắm đâu. Nữa ta còn chăm didem cho học trò mà.

Phố nhìn qua vuông cửa. Đôi mắt nhỏ em chợt xa vắng như gửi theo những cánh mây trời đang bay. Một lúc Phố quay lại hỏi:

- Anh nghĩ gì về Viễn ?

Tôi cười lớn:

- Đó là một cái đỉnh lớn trong óc nhỏ từ bây giờ rồi sao ?

Phố đỏ mặt:

- Trả lời em đi. Chưa gì đã chọc người ta.

- Ờ... ờ, tương đối nó là tên bạn để chịu của ta.

- Không phải là bạn bè gì của anh nữa, Viễn đã đứng riêng, một khoảng cách khác rồi. Anh hãy nhận định Viễn ở địa vị này. Nghĩa là hơi khách quan một chút.

- Khiếp. Lý luận ghê vậy nhỏ ?

- Em bắt đầu thắc mắc.

- Từ bao giờ ?

- Máy ngày hôm nay.

Tôi cười cười:

- Viễn được nhất. Ta muốn nói nó đúng nghĩa là một người đàn ông.

- Viễn chưa già.

- Thì là một tên thanh niên.

- Bây giờ Viễn là anh bộ đội.

- Ừ, một chiến sĩ chính công.

Phố sùng sộ:

- Thôi anh đi, ngạo em hoài à.

- Chuyện gì xảy ra mà trở nên thắc mắc, bối rối tư lòng dữ vậy ?

- Tự nhiên em thấy hồi hộp.

- Mau già lắm đấy nhỏ ơi. Chuyện gì tới nó sẽ tới, hồi hộp cho đau đớn nhức nhối tim, cũng vậy thôi.

- Con gái mà anh.

- Thôi, bây giờ sao ?

- Nghĩa là em muốn biết ý kiến anh về Viễn. Về chuyện giữa em và Viễn.

Tự nhiên trước ý nghĩ của đứa em gái đang chập chững bước vào tình yêu, bước vào tuổi trưởng thành, có những âu lo vụng dại, mơ ước ngất trời, tôi chợt thấy mình trở nên khôi hài với bản phận của một ông anh. Từ lâu tôi chỉ đùa giỡn, không phải với mọi người mà ngay với chính mình. Vai trò của tôi như thế nào trong câu chuyện này. Tôi với Viễn là bạn, bây giờ thêm một mối liên hệ khác tôi lờ mờ nhận ra trách nhiệm của mình, vì hình như từ đầu chính tôi đã cố ý khuyến khích Viễn.

- Anh có gì khó khăn chẳng ?

- Khó lắm chứ , khi ta hiểu rằng câu chuyện không phải là đùa giỡn nữa.

- Viễn là bạn của anh mà.

- Thế mới khó. Nếu Viễn là một ông nào lạ hoặc ta khỏi phải suy nghĩ chi cho mệt, ta bảo nhỏ de rồi.

- Chúa ơi, sao anh ác thế ?

- Tình yêu đã man lắm nhỏ ơi. Nó hành tạ ta điều đứng khổ sở, hạnh phúc chẳng có bao nhiêu nhưng khổ đau chất ngất. Thế nên ta de trước khi tình yêu tới là thượng sách.

- Anh trở thành nhà triết lý tình yêu từ hồi nào vậy ?

- Có lẽ, chỉ mới đây thôi.

- Anh cũng biết yêu ?

Cả một sự ngạc nhiên lớn dồn lên trong đôi mắt mở to của nhỏ em. Nó nhìn tôi trân trân, cuối cùng nó cười lớn:

- Ngộ quá ta, anh mà cũng biết yêu. Tưởng anh là vách đá chứ.
- Có gì lạ đâu.

Phố ngắm nghĩa tôi giây lát:

- Ừ nhỉ, trông anh đã đổi kah c.
- Trở lại chuyện của nhỏ. Ta có ý kiến như vậy, cứ tiếp tục và trong khi đó tìm hiểu nhau thêm. Chừng có quyết định cuối cùng rồi, tin chắc mình không làm lẫn, sẽ tính. Vả lại nhỏ còn học, Viễn còn nghiệp nhà binh. Chưa vội.
- Nhưng Viễn đâu chịu thế. Viễn nói em hãy có quyết định. Chỉ qua tết Viễn ra trường. Không phải ra trường học mà ra trường... quân sự. Nếu không có gì trở ngại, em sẽ được phép lên thăm Viễn, chờ đợi Viễn với danh chính ngôn thuận. Viễn không thích lén lút, chơi trò ú tim với gia đình nữa.

- Điều này cũng hay đấy.

- Hay là sao hả anh ?

- Hay là... hay, thế thôi. Ta biết giải thích sao nữa bây giờ, trong khi nhỏ có một biển thắc mắc đang cuộn sóng trong đầu. Cái gì cũng không vừa ý hết.

Phố cười, ngượng ngùng:

- Chừng tuần lễ nay em không học được.
- Vì vậy em thấy ngay cái vỏ chuối trước mặt mà không tránh được.

Phố hất mặt:

- Chưa à , chỉ ngờ ngần một chút thế thôi. Năm nay em sẽ đậu. Đậu cao nữa là khác.

- Ta cũng chỉ biết hy vọng vậy thôi. Nhưng mình muốn là một lễ còn

có vừa với ý muốn hay không là một lẽ khác nữa.

- Thi đậu em sẽ theo nghề anh.

- Chúa ơi, nhỏ định vào Sư Phạm ?

- Em sẽ xin về dạy một nơi nào đó có đơn vị của Viễn đóng. Viễn lo giữ... người lớn, em lo giữ trẻ con.

- Lãng mạn rồi nhỏ ơi.

- Không lãng mạn đâu anh, thực tế nhất nước đấy. Viễn đã bàn với em như vậy.

- Cái thằng nhỏ... bao giờ Phó gặp lại Viễn ?

- Chiều nay. Anh quên sao, hôm nay là ngày chủ nhật Viễn sẽ về phép. Chiều Viễn hứa tới đây. Bởi vậy em mới hỏi ý kiến anh. Em định tự nấu lấy vài món ăn đãi Viễn, gia đình mình nữa.

- Nghĩa là có cả ba mẹ ?

Phó đỏ mặt gật. Tôi háy mắt:

- Vậy là chuyện lớn rồi.

- Em có ý cho cha mẹ biết sơ sơ chuyện em và Viễn rồi nhờ anh nói giúp phần sau. Được không ?

- Nhỏ chơi ép ta quá. Làm sao dò ý ông bà được. Coi chừng ta bị một gậy vào đầu vì chuyện nhỏ đấy.

- Anh nhát quá. Anh không giúp em và Viễn em cũng dám nói đại lắm à.

Tôi trừng mắt:

- Ddừng có khùng, để yên ta tính cho.

Nhỏ em cười tươi rói. Và tôi cũng vừa nhận ra mình ngu, vì đã mất vào kẻ khích tướng của nhỏ em. Cái bầy của nó giương sẵn và chỉ một câu nói khích tôi nhảy vào ngay.

Tôi than một câu ai oán :

- Thôi nhỏ khôn quá. Ta kẹt trong vụ này rồi.
- Chiều nay anh thích ăn món gì nào ?
- Cảm ơn nhỏ. Đừng lịch sự. Ai không biết nhỏ dành đặc biệt cho một người khác.

Phố tỉnh bơ, vừa nói vừa cười:

- Em sẽ làm bún chả, bì cuốn.
- Thôi. Đừng kể tiếp kéo ta tủi thân.

Phố ném lại trong phòng tôi những tiếng cười giòn tan hạnh phúc trước khi khuất bóng. Tôi cầm chiếc muỗng nhỏ quậy vào tách cà phê đen đặc. Tách cà phê sáng hôm nay chắc chắn sẽ có những giọt ngậm ngùi. Tôi uống một ngụm nhỏ nhìn ra ngoài trời rục rỡ nắng. Bầy chim nào đã bay khỏi vườn cây đang xao xác chuyển động.

Kiều Mơ

Chương 7

Ở tòa báo giờ này mọi người đã về hết. Tay tổng thư ký nhìn quanh, rồi đứng dậy, chép miệng:

- Ông còn ở lại đây hả ?
- Dĩ nhiên.
- Vậy gắng trả lời nốt chồng thư đó đi nghe. Thiên hạ kêu réo dữ quá. Phải thanh toán cho xong.

- Yên chí. Sẽ xong.

Tay tổng thư ký có chiếc mũi đỏ như một trái cà chua, đôi mắt hấp háy sau tròng mắt kính cận thị dày cộm:

- Mai mốt ông in sách sẽ có nhiều độc giả. Họ mê ông gỡ rối rồi.

- Tôi chả ham.

- Chứ bạn ham gì ?

- Mỗi tháng được lãnh lương đúng ngày cho đỡ hồi hộp thôi. Cái cảnh chờ đợi lương ngày này qua ngày khác nhức tim lắm.

Tay tổng thư ký cười khà khà, chả lăm bàn tiếp về vấn đề lương bổng. Hấn giơ tay ra dấu chào tôi rồi chuồn lẹ. Như vậy chỉ còn lại một mình tôi trên căn gác buổi chiều. Nắng đã rút hết bên ngoài cửa sổ và rời xa những mái ngói còn âm ỉ bốc hơi. Căn gác cũng vậy, đang rất thềm môt. cơn gió mát, nhưng nhìn những đỉnh cây nhô cao lên ngoài kia, trong tầm mắt, tôi không thấy một dấu hiệu nào chứng tỏ là trời đang có gió mát. Mồ hôi trên trán tôi lấm tấm, nổi mẹt mọt làm cặp mắt lơ đờ nhìn chữ nọ xọ sang chữ kia. Vậy mà tôi đã cố gắng "gỡ rối" gần hai chục bức thư trong chồng thư cao ngất để trên bàn. Tôi bực tức xé vụn một trang giấy rồi ném bừa trên sàn gác đầy tàn thuốc.

Một đứa nhỏ sấp chữ ở đâu bỗng lù lù tiến vào, mình trần, đầy mực in, một tay quẹt mũi, tay kia chỉ chỉ vào tờ giấy tôi đang viết dở:

- Xong chưa... ông nhà văn.

Tôi tưởng nó xỏ ngọt nên cáu tiết hét:

- Tao cóc phải nhà văn.

- Ai biết, nghe mấy chị dưới nhà gọi vậy tui gọi theo.

- Mấy chị nào ?

- Ai biết.

- Mày ngu quá. Giờ này sao không chịu về còn lò dò ở đây nhỉ ?
- Thiếu bài của ông. Xong chưa đưa đây cho người ta sắp chữ.
- bao nhiêu nữa thì đủ ?

Nó xấn tới liếc thoáng qua trang giấy, giọng chắc như cua gạch:

- Năm hàng nữa thì đúng boong.
- Vậy chờ chút.

Và trong lúc đưa nhỏ thợ sắp chữ đang lơ láo ngó quanh những chồng sách báo cũ chất đống trên căn gác gần sập, hứng chí sao nó ca mấy câu vọng cổ thật mùi, tôi lại phải chú ý đầu viết cho xong năm hàng chữ theo lời nó yêu cầu.

- Căn gác này tối om, chắc có ma.

Tôi lờm thảng nhỏ:

- Ma la mày chớ ai mà ma.
- Cái búa. Bữa trước tôi ngủ đây bị nó đè dậy không nổi đó.
- Con nít bày đặt xạo nghe.
- Xạo cái búa. Không tin bữa nào ông thử nằm ngủ ở đây buổi trưa coi.

Tôi xé toạc tờ giấy đưa cho nó, thở ra một hơi dài:

- Nè, cái búa. Xong rồi đó.

Cầm tờ giấy ngó sơ, đưa nhỏ nhe răng cười rồi bỏ đi. Tôi ngả người ra sau thành ghế lim dim, một cơn buồn ngủ kéo tới, nhắc nhở cho tôi biết cả buổi trưa tôi giam mình trên căn gác này, sau khi đã nuốt vội vàng một đĩa cơm và một ly trà đá ở một quán cơm dưới đường. Chồng thư đã vơi đi, chắc tay tổng thư ký đã hài lòng. Như vậy là cả một sự cố gắng ngoài tưởng tượng của tôi rồi. Cổ họng chột khô đắng, tôi đang thêm một ly nước. Vừa định xuống nhà tìm nước uống bỗng máy điện thoại nội bộ kêu títt títt mấy tiếng. Tôi cầm lên nghe,

giọng nói của cô quản lý dưới nhà làm tôi mừng quỳnh:

- Gì vậy cô quản lý, hôm nay có gì quan trọng mà cô vẫn chưa về ?
- Có gì quan trọng đâu anh, trời còn âm ỉ quá nên nán lại một chút xíu.
- Chờ người nhà đến rước hả ?
- Người nhà nào đâu ?
- Thôi làm bộ đi, bữa trước tôi thấy có một kếp đến rước đây.
- Trời phạt anh, xạo không.
- Vậy chút cô về một mình ?
- Chứ với ai, vô duyên ghê.
- Tôi đưa cô về.

Không hiểu có phải vì giật mình hay cảm động mà cô quản lý im lặng đến nửa phút, rồi giọng cười khúc khích nổi lên:

- Thôi cảm ơn anh. Có một người bạn của anh đang chờ đây , họ nhờ tôi gọi anh xuống mà chưa kịp nói anh đã hỏi lung tung chuyện.
- Một người bạn, trai hay gái ?
- Đàn ông.
- Dễ coi không ?

Lại giọng cười khúc khích:

- Vô duyên. Bạn là bạn chứ dễ coi khó coi gì. Anh có xuống không để tôi trả lời.
- Dĩ nhiên tôi xuống chứ. Ở trên này làm bạn với ma chết thiêu sao. Căn gác gì nóng quá trời, mai một tôi trúng số cặp độc đắc, tôi dám cá một triệu ăn một trăm đồng bạc Việt Nam là tôi sẽ đốt cái tòa soạn này. Tuy nhiên, trong khi chờ đợi ngay bây giờ cô quản lý có thể cho tôi mượn trước nửa tháng lương để trả nợ cho người bạn tôi đang đứng đợi bên dưới không ?

- Trời, làm gì có tiền bây giờ mà anh mượn ?
- Có chứ.
- Không.
- Có mà.
- Tôi nói không mà.

Cáu tiết tôi bỏ máy xuống cái rụp. Có ngu lắm cô bé da trâu ấy cũng phải hiểu rằng tôi đang điên lên rồi đây. Nhưng khi tôi chạy xuống những bậc thang gác cô bé vẫn ngược nhìn tôi cười rất tươi làm như chẳng có chuyện gì vừa xảy ra. Tôi hàm hàm ra cửa, không thêm cười một nụ nhỏ để đáp lại.

Người bạn chờ tôi không ai khác hơn là Cam. Nó vừa thấy tôi đã hét hải kêu lên:

- Chết rồi mày ơi, mau đi tới thăm thằng Trấn.
- Sao thế ?
- Tự vận.

Tôi phát cười khan:

- Bộ nó khùng sao mà tự vận ?
- Ai biết. Tao vừa hay tin nó tự vận được người hàng xóm chở vô nhà thương Sài Gòn vội tới báo tin cho mày hay.
- Có nặng lắm không ?
- Nặng. Uống thuốc ngủ nhiều lắm.
- Như vậy là chết chắc không đau. Tao tưởng đâu nó nhảy lầu.

Nhưng nguyên nhân ?

- Ai biết. Nhưng nghe ông hàng xóm nói vợ nó bảo lãnh đem đưa con gái của nó về Mỹ mất tiêu rồi. Nó thương con, chán sống, nên đã uống thuốc liều.
- Liều khí mốc, nó khôn bỏ xừ.

- Nhưng bây giờ đi thăm nó chứ.

- Ừ, đi thì đi.

Tôi lấy xe, hai đứa chạy thẳng tới bệnh viện Sài Gòn. Sau khi hỏi thăm loạn xạ ngẫu mới tìm ra phòng Trấn. Khi tôi và Cam bước vào Trấn đang mở mắt nhìn lên trần nhà. Đôi mắt trắng lờ, mắt hết vẻ linh động, gương mặt hốc hác và trông già nua như ông già năm mươi. Thấy hai đứa tôi vào mặt Trấn nhăn nhó khó chịu. Như vậy là không sao. Nó được bơm ruột sạch sẽ, và đã tỉnh. Tuy nhiên, giọng nói khàn khàn mệt mỏi tuôn ra một câu trách móc:

- Tụi bây vào làm khỉ gì. Mai mốt tao về.

Tôi tức cười quá nhưng cũng ráng nín. Cam ngăn không nổi nên cười húc hắc. Nó ôm bụng mà nói.

- Mà uống mấy ống thuốc ngủ mà chưa chịu chết ?

- Cái búa. Bác sĩ bơm ruột tao như bơm bánh xe nhà binh. Tao chán quá nên phải sống.

Tôi cười cười:

- Ông tự tử chơi hay tự tử thiệt ?

- Thiệt.

- Ông khùng rồi hả ?

- Khùng. Tao đang tỉnh hơn bao giờ.

- Vậy có hối hận điều chi không ?

- Tao chỉ hối hận có một chuyện, phải chi tao giết quách con vợ tao trước khi nó đi về Mỹ cho rồi.

- Ông ở tù như chơi.

- Thì vậy, nhưng tao bắt lại được con gái tao. Ở tù ra tao có quyền nuôi nó, dắt nó đi học, đi chơi.

- Và đi tắm hồ tắm ?

Vừa chết đi sống lại mà nghe tôi nhắc thế Trấn cũng phải phì cười.
Nụ cười của nó héo hắt trông đến tội nghiệp.

Cam vỗ vỗ lên trán Trấn:

- Vậy bây giờ ông tính sao ?
- Tính gì. Mai mốt tao về.
- Làm lại cuộc đời ?
- Tao lên Long Khánh lái máy cày mượn cho người ta, sống với núi rừng ruộng rẫy một thời gian cho quên đời.
- Giỡn, ông mà lái máy cày nổi ?
- Tự tử ông còn dám nói gì chuyện lái máy cày. Ông còn lái cả phi cơ nữa chứ giỡn à.

Tôi dòm quanh, căn phòng điều hiu quạnh quẽ quá. Tự nhiên sinh lòng trắc ẩn:

- Ông cần gì không tôi sẽ lo cho.
- Chẳng cần gì.
- Ăn uống chứ gì. Không lẽ tuyệt thực nữa ?
- Chưa ăn được.
- Vậy mai mốt về tội mình đi nhậu một chầu nhé.
- Ừ, nên lắm. Nhậu một bữa say chết thôi... Uống rượu để giã từ tất cả. Tình yêu, vợ con, gia đình, sự nghiệp.
- Vợ con thôi.

Mắt Trấn bỗng mơ hồ như gửi về tận cõi hư vô nào. Nó cười cay đắng :

- Ừ, vợ con. Nó còn ở đây đâu mà tiếc.
- Thôi bố già. Ai biểu ham lấy vợ sớm làm gì cho khổ. Trai độc thân như tội tao phải khổ khoản yêu đời không.

Trấn bỗng nổi cáu, gắt:

- Tụi mày về đi. Ở đây làm gì lâu vậy ?

- Nói chuyện cho mày đỡ buồn.

- Cái búa. Cóc cần. Có tụi mày tao sùng thêm.

Tôi và Cam cười. Trước khi bước ra khỏi phòng, Cam còn cố chọc Trấn:

- Thôi, rán sống đi bố già. Mai mốt sẽ có vợ khác, con khác. Chỉ sợ mày nuôi thè lười ra thôi.

Hình như Trấn ném cái gạt tàn thuốc vào cánh cửa phòng vừa kịp đóng lại. Tôi nghe đánh rầm một tiếng.

o0o

Tiếng kêu tí tí quen thuộc của chiếc điện thoại đen. Tôi cảm ống lên nghe. Giọng nói tươi ngon của cô quản lý vang lên như có pha lẫn tiếng cười:

- A lô, có ông "gỡ rối" đó không ?

- Tôi đây.

- Có một người hỏi ông đấy, có tiếp không tôi cho lên ?

- Ai ?

- Một người đẹp.

Tôi hỏi hộp:

- Bao lớn ?

- Bé.

- Trời ơi, căn gác như cái lò bánh mì cô mời cô ấy lên làm chi ?

- Đã mời đâu. Chờ ý kiến của anh đấy chứ. Vậy tôi nói anh đi vắng nhà ?

Tôi hấp tấp nói cuống cả lưỡi:

- Khoan, cô nói hãy đợi tôi chút.

Tiếng máy gác, tôi định ninh rằng em sẽ tới trong một buổi chiều đẹp

như thế này. Nhưng không. Khi tôi tới dòm qua tấm lưới có những ô vuông trông ra cửa tòa soạn tôi thấy Ngâu Hoa đang đi lại với vẻ nôn nóng. Cô bé diện một chiếc áo dài màu xanh da trời, mặt đỏ lửng vì nắng. Hai nhánh tóc được cột bằng giải vải màu hoa tím trắng. Tại sao không là Kiều Mơ ?

Nhưng tôi vẫn nôn nả đi xuống. Và để tránh cặp mắt cú vọ của cô quản lý, tôi dẫn Ngâu Hoa vào một quán nước gần đó. Vừa ngồi xuống ghế, cô bé đã nói:

- may ghê, tưởng đâu ông đã về.
- Cũng sắp về.
- Ông đang làm gì thì em tới ?
- Tôi đang.. mong em tới.
- Xạo vừa thôi. Chứ không phải mong nhỏ Kiều Mơ à ?
- Tôi biết Kiều Mơ sẽ không bao giờ tới.
- Nhỏ giận ông suốt đời.

Tôi không dám tin là thật. Nhưng nhìn vào đôi mắt của Ngâu Hoa tôi mới biết rằng dù không muốn tin tôi cũng phải ráng tin. Tôi im lặng châm một điếu thuốc. Khi điếu thuốc cháy, đưa trẻ con hầu bàn tiến tới về chờ đợi. Tôi hỏi Ngâu Hoa:

- Cô bé uống gì ?
- Ông uống gì cho em uống đó.
- Cái tôi uống em không uống được đâu.
- Tại sao ?
- Vì tôi uống bia.
- Em uống bia với ông.

Tôi tưởng mình nghe lầm. Nhưng không, cô bé vẫn ngược mắt nhìn tôi chờ đợi. Tôi rụt rè hỏi lại:

- Em đùa hả ?
- Không, em nói thật.
- Con gái ai mà uống bia. Say chết sao ?
- Em muốn say.
- Chi vậy ?
- Để chia buồn với ông.
- Tôi không buồn. Có gì đâu mà buồn.
- Buồn chứ. Vì Kiều Mơ không tới.

Tôi thở dài những ngụm khói. Những sợi khói trắng lơ ngơ trước mắt tôi. Có thể nỗi buồn đang mơ hồ tạo thành như những sợi khói trắng kia chăng ?

- Ông kêu bia uống đi chứ.
- Tôi chưa thể tin em được. Tôi nghĩ em nên uống nước ngọt. Hay một ly sữa.

Ngâu Hoa bỗng trừng mắt:

- Ông uống sữa thì có.

Tôi cười trong đám khói thuốc vẫn chưa tan hết:

- Ừ, ngày nào tôi cũng uống một ly sữa to.
- Vậy mà ông vẫn gầy ?
- Tại tôi... thích vậy.

- Xời. Chứ không phải đập chiếc lá tương tự mỗi mùa nên da thịt bị ăn mòn dần à ?

Đây là lần đầu tiên tôi nghe một đứa con gái nói một câu ngộ nghĩnh. Tôi sung sướng nhìn cô bé đang giấu gương mặt của mình trong bàn tay giả vờ che không hết. Đứa nhỏ hầu bàn có lẽ đã chán sự chờ đợi nên lên tiếng giục:

- Cậu uống gì, cô uống gì ?

Tôi bắt gặp ánh mắt biểu đồng tình của cô bé, nên quay sang đưa nhỏ hầu bàn:

- Một chai bia lớn hai cái ly.

Đưa nhỏ nhìn tôi, rồi nhìn cô bé, mắt nó biểu lộ một sự ngạc nhiên chưa từng thấy. Nó im lặng có đến nửa phút rồi mới hỏi một cách rụt rè:

- Cô này cũng uống bia.

Ngâu Hoa vênh mặt:

- Chứ sao.

Tôi đá nhẹ vào chân thằng nhỏ hầu bàn:

- Thôi đi lấy bia lẹ lên mày.

Khi đưa nhỏ mang chai bia đã khai sẵn ra với hai cái ly óng ánh vài cục đá. Tôi rót cho cô bé với nửa ly. Còn tôi một ly đầy. Chát bia tràn vào ly như chói sáng màu vàng của nó qua làn ly thủy tinh. Tôi đã từng nghe có nhiều người đàn bà uống bia nguyên cả chai, hay có thể cụng ly cho người đàn ông gục tại trận nơi bàn tiệc. Nhưng tôi chưa quyết đoán được có một người con gái nào tài ba như vậy không. Nhất là một thiếu nữ đẹp tươi như em, cô bé này. Và dĩ nhiên tôi đâm ra dè dặt thường lệ:

- Em uống đi chứ.

- Ông uống trước đi.

- Tôi mời em.

- Tiên chủ hậu khách.

Chúa ơi, cô bé lại có giọng điệu y như một tay nhậu nhà nghề khi nhập tiệc, cái dáng ngồi đó, giọng nói bình tĩnh đó, đôi mắt gườm gườm và cái nhếch mũi cười nhìn địch thủ làm tôi hình dung tới người đàn bà uống bia bằng chai. Và tôi bỗng nghe lạnh nơi gan bàn

tay như một người bị chứng tê thấp kinh niên.

- Em đâu phải là khách. Hơn nữa tôi lớn hơn em, người lớn luôn luôn nhường người nhỏ.

- Em cũng người lớn chứ không phải người nhỏ.

- Nhưng ít ra em cũng nhỏ hơn tôi.

- Sao biết ?

Giọng nói và cái liếc mắt đầy thách đố. Tôi cười cười:

- Thôi bây giờ mình... cụng ly, rồi cùng uống.

- Bao nhiêu phần trăm ?

- Tôi năm mươi, cho em hai mươi thôi.

Tôi bưng ly bia sủi bọt lên, cô bé cũng không kém, hai cái ly được đưa ngang nhau, gần sát nhau, rất thân mật. Và rồi một tiếng "canh" nhẹ nhàng vui tươi vang lên. Tôi cố gắng nốc một hơi dài cho đúng năm mươi phần trăm như đã hứa. Khi tôi đặt cái ly đã vơi phân nửa xuống bàn trong cái vẻ khoan khoái của người chiến thắng thì Chúa ơi, tôi bỗng rụng rời chân tay khi nhìn thấy cái ly của em đã không còn một giọt bia nào. Cái ly không, mấy cục đá chưa tan hết vẫn còn óng ánh đẹp mắt. Cô bé dùng ngón tay xoay mấy viên đá chạy vào vòng thành ly im lặng. Tôi há hốc nhìn cô bé, và cũng im lặng đăm chòm, không thốt được một tiếng nào, dù một tiếng khen cho lịch sự. Thế là tôi thua em, thua hoàn toàn, thua một cách thảm hại.

Bây giờ cô bé mới ngược cặp mắt long lanh nhìn tôi mỉm cười nói:

- Ông uống thêm đi chứ, rồi mình rót ly khác.

Phải nói là tôi lạng người, chết sững trong ghế ít phút. Sau đó tôi mới từ từ bưng ly bia uống cạn một hơi.

Trong tâm trạng của một người biết rằng mình sẽ bị thua cuộc, tôi ưỡn oải cầm chai bia nghiêng rót vào ly mình. Khi chiếc ly đầy tôi ngược

mắt nhìn em, mặt tôi hơi nóng, và chai bia được nghiêng sát vào miệng ly. Em bỗng đưa tay ngăn lại và bằng một giọng cười rất vui vẻ, em nói:

- Thôi ông. Nãy giờ em đùa cho ông vui chứ em không thể uống nổi nữa. Ở nhà em thường xin bia của ba để uống trong những lúc ba uống bia một mình. Tại em thích màu vàng của bia, thích những viên đá óng ánh nên em cố gắng uống những ngụm bia ấy. Nhưng ở nhà em uống bia với đường, ngọt lắm, và chỉ uống một ly nhỏ. Bữa nay em làm gan uống một ly lớn mà không có pha đường. Bia đắng quá... có sao không ông ?

Tôi thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm. Tôi khoan khoái cười:

- Không sao đâu, chỉ hơi đỏ mặt một chút, nhưng con gái đỏ mặt là chuyện thường.

- Em sợ mình bị ngã quá.

- Em đâu có ngã một mình mà sợ.

- Ông cùng ngã với em hả ?

- Để tính coi.

Nụ cười của em đại đột ngột dẫn như một người say.

Nhưng tôi vái trời em chịu nổi một ly bia chứ em bất ngờ say và ngã lăn ra đây chắc tôi chết mất.

Tôi nhìn cặp mắt long lanh của em hỏi:

- Nhưng tại sao em cứ nhất quyết đòi uống bia với tôi ?

- Tại vì em biết ông đang buồn.

- Tôi đâu có buồn.

- Ông nói dối. Ông ba xạo.

Tôi cười:

- Thì cứ cho tôi là buồn thật đi, nhưng đó cũng không phải lý do bắt

buộc để em cùng ly với tôi.

- Đâu ai bắt buộc, em tự nguyện mà.

Và cô bé tươi cười:

- Với lại em cũng nghĩ là mình sẽ chia sẻ với ông nỗi buồn đó. Sau nữa, em uống bia cho thêm can đảm.

- Em định làm việc gì ghê gớm lắm sao mà cần có can đảm ?

- Ghê gớm chứ. Vì em sắp sửa trao lá thư của Kiều Mơ gửi cho ông. Và cô bé bây giờ mới từ từ mở chiếc ví da, nó là chiếc ví đựng viết của học sinh màu đỏ rất xinh. Cái tay họa sĩ nào đó đã vẽ trên chiếc ví da một cô gái tươi cười hớn hở bên cạnh những bông hoa màu trắng rất lớn.

Cô bé im lặng trao thư. Bức thư như những bức thư khác, chẳng có gì đặc biệt. Bên trong viết bằng mực tím, trên tờ giấy vở học trò gấp đôi. Tôi hơi run tay. Những dòng chữ của Kiều Mơ mềm mại, xinh xắn lần đầu tiên tôi đọc được. Nhưng những dòng chữ cũng nhảy múa trước mắt.

"Ông thân mến,

Như vậy, coi như em không đến. Hình như em đã có ý để ông chờ đợi. Vì chờ đợi bao giờ cũng làm cho người ta sáng suốt trong sự suy xét, đào sâu tâm hồn mình. Em cũng vậy. Em cũng đã chờ đợi và đào sâu tâm hồn mình.

Có lẽ chuyện bắt đầu từ khi em xô ông ngã nhào xuống hồ tắm và suýt bị chết đuối. Nên, bắt đầu từ đó chăng ? và nếu ông cho phép bắt đầu từ đó thì có lẽ... nhưng thôi, nói ra làm gì khi em đã quyết định rồi, bằng sự quyết liệt nơi chính em là không đến với ông. Bữa đó ông té hồ, uống nước chút đỉnh rồi được cứu sống, nhưng em đã

té vào cái hồ khác, rộng lớn, bao la sâu thẳm hơn, và không ai chịu cứu vớt em cả. Em đã chết một mình.

Đêm ở trên bờ sông. Đó là đêm đầu tiên đi chơi khuya và ngồi với một người đàn ông lạ mặt không phải là bố của em. Vì bình thường em đi đâu, nếu không đi với mấy nhỏ bạn thân thì luôn luôn em có bố ở bên cạnh. Tiếc, phải chi ông là bố của em nhỉ ? Phải nó là em rất kinh hoàng khi được ông hôn vào gáy tóc. Tim em như đứng lại, hơi thở em như đứt, và em như chết. Bình thường bố cũng hôn lên má em, nhưng em không có cảm giác nghẹt thở đó. Em vừa ghét ông kinh khủng, vừa sợ ông một thời, nhưng cũng vừa bàng hoàng thương mến trước đôi mắt của ông. Nhưng tại sao ông chỉ hôn sau gáy tóc em thôi ? Lẽ ra ông phải hôn thêm lên trán của em nữa.

Hình như có một lần em đã hỏi ông rằng ông đã xem phim "Lữ hành trong mưa" chưa. Em hỏi như thế là cố ý đó. Vì tụi bạn trong lớp bảo em giống con nhỏ đó. Còn ông, sau ngày bị té xuống hồ, trông ông giống nhà văn trong phim quá đi, dĩ nhiên ông còn trẻ hơn ông ta nhiều. Và rồi em cảm thấy chuyện mình càng ngày càng trở nên giống như vậy. Ông cũng là nhà văn, em cũng là con bé Twinky, mặc dù em chưa hề tới tòa báo thăm ông lần nào, chưa biết tên tuổi bút hiệu ông, nhất là, chưa thấy ông lúc viết văn bằng máy chữ như ông nhà văn trong phim. Em cũng chưa có điểm phúc được phá ông như con bé Twinky.

Ông, tụi bạn em đũa nào cũng biết, và chính em, hình như em cũng biết rõ em rồi. Thế nên em mới giả vờ giận ông, giận kịch liệt. Không thèm gặp ông, không thèm nói chuyện với ông, mặc dù nhỏ Ngâu Hoa cố gắng làm nhà ngoại giao tình yêu dàn xếp, con nhỏ khéo quá nó mền ông thật. Nhưng em đã quyết, đã cố ý thì không có lời ngon

tiếng ngọt ngào lay chuyển nỗi. Em quyết định Adieu ông vì.... em sợ phải Y. ông. Vậy ông đừng giận dữ, bực tức làm gì nữa. Nhất là đừng thắc mắc chi hết. Hãy vui tươi nhé ông, ông bạn lớn của em. Chiều hôm qua em đã đi Vũng Tàu với bố. Lúc không ai để ý em đã chạy ra bờ đá đứng đó, xoay tay ba vòng... không, hình như đến sáu vòng, hơn con nhỏ Twinky ba vòng cho chắc ăn, và nói Adieu. Lúc đó tóc em bay đầy trên mặt biển, trời bao la quanh em, gió nổi dữ như muốn cuốn em bay đi. Em nhìn thấy ông ở rất xa, trong những đám mây trời bay trôi nổi. Hay ông là bọt sóng tan mất giữa ngàn khơi. Ông chịu làm sóng biển hay chịu làm mây trời, từ bây giờ, trong trí nhớ của em, hờ ông Y. dẫu.

Như vậy, mình không còn nặng nợ gì nhau, hay còn cũng xin xí xóa hết đi ông nhé. Tuyệt vời lắm ông biết không, khi em đã đứng trên bờ đá ngàn trùng nói Adieu ông. bây giờ ông cũng làm vậy đi, ông sẽ thấy sự tuyệt vời hạnh phúc đến với ông ngay. Và rồi, ngày mai em đi Vũng Tàu với bố, em sẽ nhìn thấy sóng biển, mây trời. Hình ảnh đẹp muôn đời của ông đối với em đó.

Bây giờ em kính mến ông.

Kiều Mơ"

Kiều Mơ

Chương 8

Câu chuyện của Viễn và Phó rồi cũng xong. Bắt đầu bằng một bữa cơm gia đình, bằng những cuốn chả giò chiên vàng, béo ngậy, bằng những muống nước mắm cay nồng, và bằng chiếc bánh nội trợ ngọt ngào đầu tiên của Phó. Tôi đứng giữa sung sướng nhìn Phó thay đổi, nhìn đứa em gái cười tươi trong hạnh phúc mới của người thiếu nữ. Và Viễn, tên bạn thân của tôi, tên bạn lừng khừng, gà chết, tưởng sẽ chẳng bao giờ làm nên được một chuyện ngoạn mục nào trong tình cảm, nhất là đối với con gái, lại ngang nhiên, hùng hồn, cướp mất đứa em gái của tôi. Nó chinh phục được Phó lúc nào? Thật là một chuyện ly kỳ, khó tin, nhưng đã có thật. Và Phó, nhỏ em gái... ba đá nhất của tôi, từ lúc nào đã dễ dàng ngã chết vì tình yêu ấy nhỉ?

- Anh đi bao lâu mới về hả anh Hưởng?

Con nhỏ tới lúc nào mà êm ru, thường ngày nó chạy rầm rầm, chưa tới tôi đã hay biết. Con nhỏ quả đã thay đổi nhiều quá, khiến tôi vẫn còn ngỡ ngàng. Phó đứng nhìn tôi cười, đôi mắt nó long lanh chứa đựng toàn hạnh phúc.

Tôi bỏ nốt một chiếc áo vào va ly, nói:

- Ta cũng chưa biết được.

- Anh đi với anh Cam hả ?

- Không, ta đi một mình.

- Nhưng tại sao anh lại đi Long Khánh ? Đi chơi người ta phải đi Nha Trang, Vũng Tàu, Đà Lạt chứ ?

Tôi ai oán:

- Ta đi trốn... tình yêu, chứ có phải đi du hí đâu mà về những nơi danh lam thắng cảnh, những nơi đô hội như vậy.

- Chứ anh đi Long Khánh làm gì ?

- Làm rẫy.

Phó cười ngất:

- Bộ vó của anh mà làm rẫy. Nhưng thôi, cũng được đi. Coi như anh lao động tập thể dục cho giãn gân cốt. Nhưng rồi lên trên đó anh ở với ai ?

- Ở với thằng Trấn. Nhỏ chắc còn nhớ "bố " Trấn chứ nhỉ ?

- Bố già Trấn ấy à ? Ồi trời, cái ông ham lấy vợ sớm, có đứa con gái đầu lòng, vợ bỏ lấy Mỹ. Mãi đến gần đây bà ấy mới về làm thủ tục nhận con rồi đem theo luôn ấy à ?

- Trấn nó tự tử một lần, không chết.

- Đàn ông gì dở ẹc. Anh ấy có xe hơi, có công việc làm hái ra tiền, sợ gì mà phải tự tử. Sợ sống cô đơn chẳng ?

- Ở đời nó có nhiều việc lạ lắm, khiến mình không thể giải thích nổi.

Vừa qua Trấn ta chán đời sao đó bán luôn xe hơi, gom góp tiền bạc lên Long Khánh mua một miếng đất trồng cà phê. Nó viết thư về rủ ta lên trên đó tham quan một chuyến. Ta cũng đang chán nản Sài Gòn, muốn ngao du một bận cho biết đó biết đây.

- Hết hè anh về chứ ?

- Chưa biết. Vui ở, buồn về. Ta bây giờ như cánh chuồn chuồn, Phó

oi.

- Dù sao anh cũng phải đi học, năm tới anh ra trường rồi. À, mà còn công việc của anh ở tòa báo thì sao ?

- Ôi, ba cái chuyện lẻ tẻ đó ăn nhằm gì. Ta cũng chán cái trò gỡ rối tơ lòng cho người khác mà lòng mình rối như tơ, chả biết làm sao gỡ.

Phố bùm miệng cười khúc khích:

- Em tưởng những người như anh chẳng bao giờ có tơ lòng đâu mà rối.

- Nhỏ nói ruột ta bằng nylon chắc ?

- Cũng gần giống như vậy.

- Nhỏ đừng cười trên sự đau khổ của người khác. Cười người hôm trước, hôm sau người cười.

- Thôi, chúc anh lên vùng đất đỏ tìm thấy được niềm vui. Có gì hãy biên thư về nói cho em nghe với.

- Ta chúc nhỏ ở nhà gặp may mắn và nhất là tìm được niềm vui. Đi chơi ít thôi, dù sao cũng phải lo học. Coi chừng tình yêu như một làn khói trắng, che mắt tầm mắt của nhỏ và dẫn nhỏ đi lạc đường đấy.

- Anh yên tâm đi, năm nay anh coi, em sẽ đậu cao. Tình yêu sẽ chấp cho em đôi cánh để bay bổng, chứ không phải để cho em hạ cánh đâu.

- Được vậy ta mừng.

- Chiều nay em có hẹn với anh Viễn. Anh đi một mình ra bến xe nhé, em không đưa anh đi được đâu. Tuy nhiên, cứ để mở cửa phòng, em bảo đảm khi anh về mọi đồ vật vẫn y nguyên, căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ.

Phố cười, con nhỏ quay ra và chuẩn bị cho cuộc hẹn hò. Tôi đã sắp

xếp chong đồ đạc vào chiếc va ly. Chút nữa chỉ là một chuyến đi nghỉ hè, nhưng sao tôi cũng ngậm ngùi quá thể. Tôi châm thuốc hút và nhìn quanh căn phòng. Mọi thứ đồ vật ẩn hiện trong mắt tôi bằng một cảm giác khác lạ không giống như ngày thường. Nó vừa mơ hồ mà cũng vừa thực tế. Tôi bâng khuâng nghĩ tới đoạn đường mình sẽ phải đi qua. Cuộc hành trình không dài lắm, Sài Gòn cách Long Khánh chẳng bao xa, nhưng tôi chưa hình dung được cuộc sống ở nơi đó ra sao. Một vài lần đi Đà Lạt, xe có chạy qua đó nhưng tôi chỉ nhìn thấy được cây cối, đất đồi, và không khí khác một chút với Sài Gòn. Vậy thôi. Nhưng bây giờ tôi lại sắp đặt chân tới đó. Tôi liên tưởng sẽ gặp Trần thông dong trong vườn cà phê. Hưởng ơì mà có khùng không khi quyết định tới chỗ xa lạ đó. Tôi mỉm cười trước câu hỏi đặt ra cho mình. Và tôi lắc đầu mỉm cười. Quả thật tôi cũng không thể hiểu nổi mình như thế nào. Tôi chỉ thấy cần thiết phải đi xa thành phố này một ít lâu.

Mọi việc chuẩn bị xong, tôi bỗng nảy ra ý định viết cho Kiều Mơ một bức thư. Tôi ngần ngại một lúc rồi ngồi vào bàn viết.

Kiều Mơ thân mến,

Người bạn nhỏ của tôi ạ, bây giờ tôi đang sửa soạn lên đường rời bỏ thành phố. Trước khi đi, tôi chưa hề có ý nghĩ viết thư cho em để trả lời bức thư hôm nọ em viết gửi cho tôi. Tánh tôi từ xưa nay vẫn thế, rất lười viết thư. Nhưng bất ngờ làm sao, khi chuẩn bị lên đường rồi lại nảy ra ý định viết thư cho em. Và thế là lần đầu tiên tôi bỏ được tính lười biếng. Một việc cũng đầy thú vị và phiến hà.

Tôi không khỏi nhớ lại câu chuyện đã qua. Một dịp tình cờ nào đó đã đưa tôi tới gặp em và chúng ta quen nhau thật nhanh chóng. Em đến với tôi thật kỳ lạ mà cũng thật bình thường. Em vừa là một cô bé con,

đồng thời cũng vừa là một người bạn lớn. Giống như em đã gọi tôi là "người bạn lớn" của em vậy. Một ít kỷ niệm đã khiến khi ra đi, dù muốn dù không tôi cũng phải nhớ về em. Và chắc chắn một điều, em cũng sẽ nhớ về tôi chứ làm sao mà không được ?

Thế thì, tôi mong rằng, dù như bức thư em đã viết cho tôi. Bằng cách nói nào đi nữa, giữa tôi và em cũng có một khoảng cách nói bằng không gian và thời gian. Người ta từng đi qua rất nhiều cây cầu trong đời mình, mỗi bước chân đều vang vọng buồn vui. Ở đây chúng ta không có cầu, nhưng chân vẫn bước vào một thứ vang vọng nào khác, ở đó, mỗi vang vọng, mỗi âm vang đều hóa ra sâu thẳm.

Tôi vẫn nhớ một buổi tối bên bờ sông. Nhớ vườn cây ở Lái Thiêu, nhớ hồ tắm ở Thủ Đức. Nhớ nhiều nữa... Em đã rất có lý khi quyết định không gặp tôi nữa, con người ta vốn sợ ngã. Em còn bé quá lại càng phải sợ ngã. Chứ còn tôi, chẳng sợ ngã bao giờ.

Trước mặt tôi và em cả một mùa hè dài ngoẵng đang mở ra. Tôi không biết trong mùa hè này em làm gì. Em sẽ tiếp tục có những chuyến du ngoạn với bạn bè trong vườn cây Lái Thiêu, cùng với Ngũ Long công chúa trượt Patin trên sàn xi măng để ngã, hay lặn ngụp trong hồ tắm. Dù sao tôi vẫn mong cho em học giỏi, và thật ra người ta có muốn tránh mặt nhau cũng không được đâu. Một lúc nào đó tôi sẽ gặp lại em. Có điều lúc ấy... Biết nói với em thế nào nhỉ ?

Người bạn lớn của em.

Tôi!

Mới đầu tôi tính dẫn bức thư trên bàn, viết cho Phó mấy chữ nhờ chuyển bức thư của tôi tới Kiều Mơ, nhưng quả là ngu, nhỏ em tôi đã bao giờ biết đến Kiều Mơ đâu mà nhờ ? Thế là tôi xếp bức thư bỏ vào túi áo, trên đường ra bến xe, tôi đã ghé vào bưu điện bỏ bức thư

rồi đi thẳng ra bến xe.

Tôi lên Trấn vào một buổi trưa, sau cơn mưa to. Đường vào nhà Trấn toàn đất đỏ, tôi xách va ly đi bộ, vừa đi vừa hỏi thăm. May sao cũng có vài người biết được Trấn nên cuối cùng tới được nhà Trấn sau khi đã bỏ lại một đoạn đường dài mà nhìn lại tôi đã chết khiếp. Quần áo tôi toàn một màu đất đỏ, nhưng không khí phải nói là dễ chịu vô cùng. Xung quanh tôi rợp một màu xanh cây lá và mùi hương hoa tỏa ngát trong không gian đầy tiếng ong bay tìm mật.

- Trời ơi, ngọn gió nào đưa mày tới đây ? - Trấn từ trong nhà chạy bổ ra reo lên.

- Ngọn gió nào nữa, ngọn gió buồn tàn thu đưa tao tới đây Gớm, ở một nơi thơ mộng dữ mà đường đi thật khó khăn.

Trấn nhe răng cười:

- Khó khăn như nói lời yêu em vậy. Thôi, đừng có than thở nữa "má ơi". Đến đây thì ở lại đây, bao giờ bén rễ cây xanh mới về.

- Mày ở có một mình ? - Tôi nhìn quanh căn nhà bày biện rất sơ sài của Trấn và hỏi.

- Chứ mày tưởng tao đang ở với một cô gái... người dân Cheóreo nào sao ?

- Ở đây mà ở một mình... buồn chết.

- Tao sợ đàn bà như sợ cơm nếp nát. Đừng có xúi dại mà hại nhau bạn ơi.

Tôi đặt chiếc valy xuống đất cười cười. Trấn ngắm tôi một hồi rồi la lên:

- Mày dơ dễ sợ, đi đường mà làm như đi bắt cá. Thôi tắm một cái cho khỏe, tao dọn cơm ăn. Sau đó tha hồ tâm sự. Tao nghĩ sau bao ngày xa cách sẽ có khối chuyện để tâm sự. Đúng không ?

- Đúng cái mốc xì. Tao chẳng có chuyện gì để tâm sự với mày cả. Có điều tao thấy mày bây giờ tiếp tục yêu đời, ham sống và chán lấy vợ là tao vui rồi. Chứ hôm nào nhìn thấy mày chết hụt trong nhà thương, tao nản quá chừng.

- Thôi đừng nhắc lại chuyện xưa nữa, ra giếng sau nhà mà tắm đi cha.

Trần bẽn lễn, rồi giục tôi.

- Coi vậy chứ không sao, ngâm chừng một ngày, giặt hết một ký xà bông bột thì ra. Đất ở đây tốt khỏi chê mày ơi, cây tao trồng... một tuần lễ là có trái.

- Thôi đừng có ba xạo.

Tôi xách chiếc thùng con bước ra sau nhà tìm cái giếng. Tay Trần cũng thơ mộng ra phết, xung quanh nhà chỗ nào trồng được thứ hoa gì anh ta đều trồng tốt. Cho nên khắp nơi chỗ nào cũng thấy hoa và mũi hít toàn một mùi hương dễ chịu. Ở đây chẳng mấy chốc mà tôi sẽ thành... thánh. Cái giếng rất sâu, có đến năm thước là ít, đứng trên thành giếng bằng xi măng xây cao ngang ngực tôi thòng cái thùng con có cột dây xuống để mức nước mà cứ ngỡ sợi dây sẽ rơi mất tăm. Sau lưng tôi là một giàn mướp đang ra hoa chứ chưa có trái : Những cái hoa mướp to, vàng chói, run rẩy trong cơn gió và chập chỡn trên những cánh hoa là mấy chú ong bầu to bằng ngón tay cái, đen như hòn than đang tìm hút mật.

Tôi cũng kéo được những thùng nước lên xối vào người. Nước ở đây quả thật là mát. Tôi kỳ cọ cho sạch bụi đường. Trong khi đó Trần đang xào nấu gì trong nhà mà mùi thức ăn bốc lên sực nức cả không gian làm tôi thấy đói bụng cồn cào.

- Mày đang nướng khô rồng hay sao mà thơm thế ?

Tôi cười hỏi Trấn.

- Khô rỗng thì hơi quá đáng, nhưng ở đây mà muốn ăn khô gì cũng có. Cái mùi mày đang nghe là mùi của khô đông đấy.

- Khô đông là khô gì ?

- Một chút mày ăn sẽ biết. Bảo đảm khô rỗng cũng không ngon bằng.

- Tao chưa thấy con đông bao giờ.

- Mày cứ ở dưới thành phố tối ngày mắt cứ dán lên màn ảnh xem video lậu chiếu phim ma quái thì còn nhìn thấy gì trên cõi đời này nữa.

- Thôi mày ơi đừng có xuyên tạc. Phim hay bây giờ chiếu lên kên ở mấy rạp lớn, không có thì giờ đi xem, hơi đâu lên coi video lậu cho bị móm.

- Mày thấy nước giếng ở đây thế nào ?

- Mát lắm.

- Ngọt nữa, mày thử uống một thùng coi.

Tôi cười khan :

- Tao có tự tử đâu mà mày bắt tao uống tới một thùng nước.

Trấn bị tôi chọc quê nên nó im re. Nghe lời Trấn tôi đưa cái thùng lên miệng thử uống một ngụm nước. Mới đầu tôi tưởng mình đang uống nước dứa xiêm, đúng, nước ở đây ngọt thật. Đó là một hạnh phúc cho những người đi làm rẫy, vì nếu gặp một vùng nước mặn quanh năm thì coi như tiêu tòng.

- Khỏe khoản rồi, bây giờ tao đang đói bụng.

Tôi vừa ngồi xuống mâm cơm Trấn đã bày ra sẵn trên bàn vừa cười vừa nói. Chúa ơi, cái thằng ở nơi heo hút này mà sao tài ba như một bà nội trợ ở sát chợ Bến Thành. Trấn đã làm tôi ngạc nhiên trước một mâm cơm hết sức thịnh soạn. Đặc biệt có món khô đông bay

mùi thơm nức mũi.

Trấn rót một ly rượu óng ánh sắc vàng như mật đầy cho tôi rồi nói:

- Ở đây không có rượu Tây rượu Tàu, không có bia lên men hay lên cơ. Nhưng thứ rượu mít này mà tha hồ uống. Tao làm được một cái khác đây. Rượu mít này ngày uống cũng chẳng khác gì rượu Tây đâu.

Tôi cầm ly rượu ngửi thấy mùi thơm và nghe được vị ngọt.

- Mà ở có một mình mà cần gì uống rượu ?

- Đôi khi cần phải giải sầu chớ bạn. Có mà lên đây tao thiệt vui.

Uống đi, trăm phần trăm.

Tôi nốc cạn ly rượu mít. Phải công nhận Trấn cất rượu thiệt ngon, nhưng đối với tôi như vậy là nặng "đô". Sau ly rượu mất. tôi nóng bừng, nghe mạch máu đập loạn lên và buổi chiều núi rừng Long Khánh trở nên quỳn rũ như thiên nhiên Đà Lạt.

- Mà ăn thử miếng khô đông coi có ngon không. Kẻo lạ nói bạn bè nói láo.

Trấn xé đưa cho tôi một miếng khô đông ướp sả ớt đã nướng chín với ngũ vị hương. Miếng khô vàng lừm, ngon tuyệt cú mèo mà lần đầu tiên tôi mới được nếm.

- Con đông là cái thứ con gì, bộ nó ở trong rừng giống như con.. nai ấy à ?

Trấn cười ngất:

- Con đông nó nhỏ xíu giống như con... kỳ không vậy Hường ơi. To lắm cũng chỉ bằng nửa cườm tay của mà thôi chứ làm sao bằng con nai được, dù rằng nai còn ở trong bụng mẹ cũng vậy.

Rõ ràng tôi bị quê cơ. Hóa ra mình ở thành phố rồi cái gì cũng trở nên khù khờ hết, đến con đông tôi cũng chẳng biết nó ra sao.

- mà làm sao bắt nó ?

- Dễ lắm, tao làm một cái bẫy thòng lọng để sẵn trong miệng hang, mỗi sáng chú dông dưới hang bò lên kiếm ăn, chân ngo nguậy vướng vào thòng lọng là a lê hấp, cổ anh chàng bị cái thòng lọng siết chặt lại. Tuy mạnh, nhưng sau một lúc giãy giụa, anh chàng chỉ còn cách nằm thờ đốc chờ mình tới thộp cổ đem về xẻ thịt. Dễ dàng vậy thôi.

- Hình dáng nó ra sao ?

- Y hệt như con kỳ nhông sống trong bụi cây, có điều anh chàng này thì làm hang sống dưới đất. Một con thì thăng thiên, một con thì độn thổ. Mà cứ nhớ như vậy là được.

- Nhưng ăn vô có.. cảm không đó ? Mà có hỏi thăm người ta từng sống ở đây lâu đời chưa, tao sợ cảm lắm.

- Bảo đảm, ăn vào khỏe khoản, lại bổ đủ thứ, chẳng cảm mà trái lại mà sẽ nói như điên.

- Trời.

- Đừng có kêu trời. Cứ nhâm nhi đi rồi mọi sự sẽ trở nên hưng phấn. Bao nhiêu nỗi sầu đời sẽ tiêu tan ra mây khói. Ở đây tao thường làm bạn với rượu mít và thịt dông, chuyện vợ con đã coi như là hạt bụi. Trấn lại rót rượu vào ly, tôi với nó cùng uống. Buổi chiều Long Khánh xuống dần và không hiểu sao cơn mưa ngỡ tạnh hẳn lại trút xuống ào ạt. Gió lạnh thốc vào căn nhà trống, Trấn phải đóng cửa lại và đốt ngọn đèn dầu leo lét.

Tôi hỏi một câu ngây ngô:

- Ở đây không có điện sao ?

- Mà đúng là dân thành phố về quê. Ở chôn heo hút này làm gì có điện. Ngon xài điện bình ắc quy cũng sang chán, nhưng tao chưa

sắm.

- Sao không sắm.

- Chưa có thì giờ. Vả lại mình tao thì cần gì điện với đóm.

- Đèn dầu leo lét như vầy mà không sợ sao ?

- Sợ gì mới được chứ ? - Trấn trợn mắt hỏi tôi.

- Sợ cọp.

- Ở đây không có cọp. Nhưng dù có cọp tao lại càng khoái, vì có việc làm cho tao đỡ buồn.

- Mà làm gì ?

- Xỉa răng cọp chứ làm gì.

Hai người phá ra cười. Tiếng cười trong cơn say trở nên sáng khoái lạ ùng. Tôi im lặng ngó Trấn, thằng bạn của tôi đã thay đổi quá nhiều. Sau trận tự tử nó trở nên yêu đời hơn. Và có thể, nó yêu đời hơn cả tôi nữa.

- Ê, bố già. - Tôi hét lên sau khi nốc một ly rượu.

- Gì đấy bạn đời ?

- Nếu lỡ tao buồn, tao ở đây luôn được không ?

Trấn nhướng mắt:

- Mà thất tình à ?

- Đã bảo không bao giờ có chuyện đó.

- Vậy có sao mà chán Sài Gòn ?

- Ở, tại tao buồn, thế thôi.

- Mà muốn ở tới già cũng được. Nhưng mà không khí ở đây không làm cho mà già đâu. Nó làm cho chúng ta trẻ lại nữa là khác.

- Nhưng tao cũng phải có một việc gì để làm chứ. Chẳng lẽ ăn ở không, đi ra đi vô chờ mà như con gái chờ chồng sao ?

- Điều này có khó gì đâu. Ngày mai mà sẽ tập sự đi bắt dồng, hay

theo tao đi hái cà phê. Thiếu gì chuyện vui, kể cả việc mày muốn "cua" một cô thôn nữ nào đó, ở đây cũng dễ dàng.

- Thôi cha, đừng có giỡn. Tôi không ham chuyện đó đâu. Chính vì chuyện đó mà tôi đang buồn thúi ruột đây.

- Ha ha... hóa ra mày thất tình, vậy mà cứ chối đây đây. Bây giờ thì lòi đuôi rồi ghen con.

Tôi ngỡ ngàng quá, nhưng không còn đỡ mặt được nữa, vì mặt tôi sau khi uống mấy ly rượu đã đỏ như mặt trời rồi. Tôi chỉ còn biết ngó Trán, và thảm trách tại sao trong đời này lại có một cô bé khó chịu như... Kiều Mơ.

Một ngày mới của tôi ở vùng đất Long Khánh bắt đầu bằng những tiếng chim hót từ khắp mọi nơi vọng lại. Trời sẽ lạnh, và sương mù lướt thướt trên lá cây. Những vạt nắng đầu ngày óng ả lướt qua màn sương chưa đủ sức làm sáng nền trời, nhưng sống trong khung cảnh thiên nhiên như thế này thật tuyệt vời. Tôi theo Trán đi thăm bẫy và bắt những con dông.

Trán vừa đi vừa huýt sáo hỏi tôi với vẻ ân cần :

- Đêm qua mày ngủ ngon không, Hưởng ?

- Không ngủ ngon cũng không được.

- Tại sao ?

- Tại mấy xí rượu mít của mày và khô thịt dông thơm quá chừng.

- Mày ở đây chừng ba tháng tao nuôi, bảo đảm khi về sẽ mập ít nhất 10 ký lô.

- Tao đâu có khoái mập.

- Mày ốm nhom, ngó kỳ lắm, y như một thằng xì ke. Rán ăn uống nhiều vô, mập lên vài ký cho nó đẹp trai.

Trán bỗng bỏ ngang câu chuyện, vội nhảy tới chỗ cái bẫy dông , và

chưa bao giờ tôi thấy Trấn nhanh nhẹn và tài nghệ như vậy. Với hai bàn tay ảo diệu như làm xiết. Trấn tóm cổ được một con dông to bằng bắp tay, mình mẩy rần ri mới nhìn tôi đã phát rét.

Nhìn con dông đã bị Trấn trói gô cổ lại, đang giãy giụa. Tôi hỏi:

- Nó có cắn không ?

- Con gì không cắn ? Ăn thua mình chủ động bịt miệng nó lại trước. Tao đã thộp cổ nó như vậy làm sao nó há miệng ra cắn được. Cầm đi Hưởng.

Tôi lùi lại, mặt mày tái mét khi Trấn dúi con dông vào tay tôi. Trấn cười khà khà:

- Đàn ông gì mà nhát còn hơn đàn bà. Mày phải chụp liền. Đã bảo nó không còn cắn được nữa đâu.

- Nhưng mình mẩy nó thấy ớn quá.

- Con này mà ăn nhằm gì, rồi hôm nào mày sẽ coi tao bắt rắn.

- Thôi Trấn ơi mày đừng có khùng quá, tao chưa muốn chết vì rắn cắn ở tuổi này đâu. Còn mày muốn tự tử nữa thì thiếu gì cách, chứ việc gì phải đưa đầu cho rắn cắn.

- Ở đây tao không sợ... con gì cả mới sống được. Nhát gan như mày chắc cuốn gói sớm, con ạ.

Tôi bị Trấn nói chạm tự ái, bực quá tôi gớm gớm nhìn con dông đang giãy giụa dưới đất. Tôi bặm môi chụp vào cổ nó, mặc cho nó vẫy vùng, tôi cầm con dông giơ cao lên, khoe với Trấn:

- mày coi nè, tao cũng dám bắt dông như thường.

- Được lắm. Hãy cầm tiếp một con nữa.

Và không hiểu Trấn bắt được con dông thứ hai từ bao giờ, nó ném tới trước mắt. Tôi. Con này coi bộ nhỏ hơn, nhưng dữ tợn. Da của nó lại ánh sắc vàng. Con dông trợn cặp mắt đỏ nhìn tôi, cái bụng thoi

thóp thờ. Tôi cà lăm hỏi Trấn:

- mà.. cột cổ nó chưa ?

- Chưa, nhưng tao bung đầu mạnh lắm. Con đông đó đang chấn thương sọ não. Nó "mát" rồi không sao đâu.

- Trời, nó "mát" làm sao toa dám bắt. Nó cắn một cái thì rồi đời.

- mày thộp cổ nó đi, kẹp chặt vào, bảo đảm nó không cắn được. Lúc đó mày chỉ việc lấy dây cột nó lại. Dễ ợt.

Nhưng luýnh huýnh chụp hụt, con đông chạy mất. Rất may nó không cắn được tôi. Nhìn đông phóng vút vào bụi cây. Trấn cự nự tôi một hồi. Nó nói:

- Mày bắt đông không được thì làm sao "bắt" con gái. Nhiều đứa con gái còn dữ tợn hơn đông.

Tôi phản đối:

- Con gái hiền khô. Mày đừng có xuyên tạc sự thật.

- Ở đời tao chưa gặp đứa con gái nào mà hiền khô như mày nói. Tao đã trải qua kinh nghiệm xương máu vì đã từng bị con gái quay như dế.

- Trấn nói cũng đúng, ít ra là đúng với trường hợp của nó. Tôi nghĩ không nên cãi lại một người đã quá đau khổ vì đàn bà. Do đó tôi nhìn Trấn bằng ánh mắt thông cảm.

Trấn chớp nhanh mắt, nói:

- mày đừng có thương hại tao. Trên đời, không có cái gì nhục bằng ánh mắt thương hại.

Tôi đá một cục đất văng vào bụi cây, nhìn Trấn nói:

- Đừng nghĩ thế ông bạn đời ơi. Mày đừng cảm lắm Trấn ạ. Nội cái việc mày dám bỏ Sài Gòn lên đây làm lại cuộc đời cũng đủ để tao phục rồi.

Tôi trói cổ con đông lại, cho nó nhập vào một xâu với những chú đông kém may mắn khác đã bị Trấn bẫy được. Trò chơi này cũng khá thú vị, nhưng bắt đông nhiều quá cũng có tội. Do đó tôi bảo Trấn:

- Thôi, bao nhiêu đây cũng đủ rồi. Ít ra món đông phơi khô cũng đủ ăn trong vòng một tuần lễ. Mà bắt nhiều quá không sợ tuyệt giống sao ?

- Không bao giờ, hình như cái giống đông nó sinh ra từ đất hay sao ấy. Nhưng thôi, hôm nay như vậy cũng đủ rồi.

Trấn và tôi ngồi nghỉ dưới bóng cây. Hai đứa hút thuốc, Trấn ngửa cổ nhả từng ngụm khói thành những vòng tròn cho bay vào không khí lành mạnh của buổi sớm mai. Tôi cũng rít mấy hơi thuốc, cảm thấy có vị tê trên đầu lưỡi. Dù sao đối với tôi cũng là đầu một ngày mới ở nơi chốn xa lạ này, điếu thuốc nhắc cho tôi nhớ một thoáng kỷ niệm lướt qua, giống như chiếc lá chết rơi trong màn sương.

- Bây giờ tao đâm ra yêu cỏ, yêu cây, yêu thiên nhiên. Nhất quyết tao phải là ông chủ của một mẫu cà phê. Rồi mày sẽ thấy.

- Mày sẽ làm gì với một mẫu cà phê đó ?

- Tao sẽ ra công chăm bón, tưới nước, chờ mùa hoa cà phê nở và chờ đợi ngày hái trái. Tao sẽ làm giàu.

- Dĩ nhiên, tao rất muốn thấy mày làm giàu. Và nếu có ngon hãy cưới một con vợ khác để hủ hỉ chốn núi rừng hiu quạnh này.

- Tao không nghĩ tới chuyện ấy đâu. Đã bảo tao rất sợ phụ nữ. Càng tránh xa họ ra càng tốt bấy nhiêu.

- Tao sợ mày tránh mà vẫn không được. Rồi có ngày mày cũng sa bẫy thôi con ời.

- Tao đã bẫy được những con đông khôn thần sầu quỷ khốc, chắc chắn tao sẽ chẳng bao giờ sa bẫy đâu.

Tôi và Trấn đứng lên quay trở về. Nắng đã lên cao nhưng không đủ xua tan hơi lạnh của rừng. Tôi xách một xâu đông và thỉnh thoảng nhìn những con vật kỳ lạ ngộ nguậy, tôi nghĩ mình đang nằm mơ. Hoặc tôi là kẻ mộng du, đang đi lang thang giữa rừng núi Long Khánh. Tôi huýt sáo miệng theo một bài hát, tiếng huýt sáo của tôi hòa vào tiếng chim rừng vang thật xa.

Kiều Mơ

Chương 9

Tôi đang thả hồn theo một cơn mơ đẹp tuyệt vời bỗng dưng có ai đó đá vào chân tôi một cái mạnh, khiến tôi choàng tỉnh. Khi mở mắt ra, tôi thấy Trấn đứng nhăn răng cười.

- Thôi, tỉnh giấc mơ hoa đi mày, có khách từ Sài Gòn tới chơi.

Tôi hét hồn:

- Ai vậy ?

- Hai đứa con gái.

Tôi lờm Trấn:

- Thôi, đừng có giỡn. Ở chốn khỉ ho cò gá này con gái nào tới tìm. A, hay là mày ở lâu trên này rồi gặp hồ ly tinh hóa thành các cô gái đẹp như trong truyện liêu trai ?

- Ừa, có lẽ là hồ ly tinh thật.

- Có xưng danh tánh chi không ?

- Không.

Tôi cười:

- Trấn ơi, mày đừng có giỡn dai như vậy. Thiếu gì chuyện giỡn, tao đang ngủ và đang nằm mơ. Một giấc mơ tuyệt. vờ bồng dưng bị mày phá đám. Con người ta ít khi có được một giấc mộng đẹp, thế mà màyỡ phá, giấc mơ không tới hai lần. Mày nghe chứ ?

- Thì tao đền cho mày một giấc mơ khác, ra mà tiếp hai đứa con gái đẹp mê hồn kia đi.

- Đẹp mê hồn thì chỉ có hồ ly tinh thôi.

- Tao không biết, tao chán con gái lắm rồi. Tao giao nhà cho mày luôn.

Trấn nói xong, cặp đôi mắt sầu đời của nó xuống và quay đằng sau bước. Tôi cười, đưa tay lên dụi mắt nhìn ra một khoảng không gian đầy nắng. Tiếng ve râm ran báo cho tôi biết bây giờ đang là buổi trưa. Như vậy là tôi đã ngủ được một giấc ngon lành, giấc mộng đẹp vừa tan, tôi cũng quên rất nhanh.

Tôi nghe có tiếng cười khúc khích phía trước nhưng không đoán được là ai. Tôi ra sau giếng kéo nước rửa mặt thật nhanh và vòng ra khoảng sân trước nhà. Ngạc nhiên làm sao tôi thấy nhỏ em đi cùng với Kiều Mơ, hai đứa con gái Sài Gòn chắc lạ lùng trước thiên nhiên hùng vĩ mà lần đầu tiên trong đời mới thấy được, cho nên cứ mãi mê ngắm cảnh chuyện trò trong tiếng cười dòn tan. Còn tôi thì khỏi phải nói, ngạc nhiên đến tròn mắt vì sự xuất hiện của Kiều Mơ. Đúng là tôi đang nằm mơ, hay gặp lại người trong giấc mơ ?

- Ô, mới đi có mấy ngày mà coi anh ta lạ ghê.

Nhỏ Phở quay lại thấy tôi, nó reo lên và nhìn tôi như người từ cung

trắng mới xuống. Còn Kiều Mơ thì chớp mắt ra vẻ xúc động, đứng nép dưới một tàn cà phê, mặt đỏ bừng vì ngượng.

- Ủa, sao hai người lại quen nhau ?

Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Kiều Mơ tới nhà mấy lần, nói hết chuyện với em rồi. Con gái người ta dễ thân nhau và đồng cảm lắm. Kiều Mơ nằng nặc đòi lên trên này tìm anh, và hôm nay hai đứa quyết chí đi tìm.

Tôi chợt nhận ra chiếc xe du lịch màu trắng sữa đậu dưới bóng cây, bác tài xế đứng tuổi đang đi bách bộ với Trấn qua mấy cây cà phê um tùm, có lẽ Trấn đang trở tài giới thiệu khu vườn cà phê của nó.

- Xe của ai vậy ?

- Dĩ nhiên không phải của em rồi.

Phố cười.

- Kiều Mơ mang xe lên rước "ông" về đấy. Tại sao khi không "ông" lại bỏ Sài Gòn mà lên tận trên này. Ông chạy trốn ai vậy ?

Chẳng lẽ tôi nói chạy trốn em, cho nên tôi cười, tôi nói dối bằng một câu tôi chưa hề định trước :

- Tôi chạy trốn... mọi người.

- Xời ơi, mọi người đâu có làm gì cho phải sợ mà chạy trốn. - Phố cười dài, phá đám.

- Trên này đẹp quá. Đẹp hơn cả vườn cây Lái Thiêu phải không "ông" ? - Kiều Mơ hỏi.

Tôi rất ghét cái tiếng "ông" mà Kiều Mơ gọi tôi. Nghe nó có vẻ... xốc hông làm sao thế nào ấy. Nhất là khi Kiều Mơ cố tình nhắc lại những kỷ niệm trong vườn cây Lái Thiêu.

- Ủ, đẹp thật đó, nhưng những người ham vui không thể ở lại đây một giờ.

- Tại sao vậy ?

- Vì ở đây không phải hồ tắm Thủ Đức.

Kiều Mơ hiểu tôi xỏ cô bé, nên nhăn mũi cười:

- Vậy mà em đã ở đây hơn một giờ đồng hồ rồi đó. Trong lúc ông ngủ khò.

- Kiều Mơ đi đâu vậy ? - Tôi giả bộ ngây thơ.

- Đi theo Phó lên đây rước anh về Sài Gòn chứ đi đâu.

- Tôi không về, tôi ở trên này luôn cho tới già.

Tôi nói buông thõng một câu như gã chán đời kinh niên làm Phó phát cười lên:

- Ôi, tội nghiệp ông anh của tôi ghê nơi.

- Ta cóc cần nhỏ tội nghiệp.

- Nhưng dù sao anh cũng phải trở lại Sài Gòn thôi.

- Nhưng ai bắt buộc được ta đâu, khi ta còn muốn đi giang hồ.

- Nhưng chẳng lẽ đám cưới của Phó, anh cũng không về chia vui sao ? - Kiều Mơ hỏi tôi.

Phải nói là tôi ú ớ trước nguồn tin này. Tôi tròn mắt nhìn nhỏ em, nó cười cười, vẻ mặt ngượng ngùng, e lệ làm tôi phát sùng.

Tôi hỏi xẵng giọng:

- Có thật vậy không nhỏ ?

- Thật.

- Đám cưới nhỏ với... ai ?

- Vô duyên, với Viễn chứ còn với ai nữa. Lẽ ra em chưa chịu đâu, nhưng đừng một cái Viễn đưa cha mẹ tới nhà. Và không hiểu sao ba má mình cũng bằng lòng cho đám cưới.

Tôi ôm đầu, rên lên thành một tiếng than:

- Trời đất ơi, tôi sẽ điên lên mà chết.

- Chết nỗi gì, đám cưới vui thấy mồ anh phải về dự chứ sao lại than thở ?
  - Kiều Mơ không biết đâu, thằng đó là bạn của tôi.
  - Vậy thì đáng mừng chứ sao.
  - Mừng nỗi gì - tôi bỗng sùng sộ - chẳng lẽ mai một nó gây lộn với nhỏ Phố, hai đứa đánh nhau, tôi biết về phe ai ?
  - Anh đứng giữa can ra. - Phố cười nói.
  - Thật, nhỏ làm ta bất ngờ quá. Giống y như từ cung trăng rớt xuống vậy. Bao giờ tổ chức đám cưới ?
  - Ngay cuối tuần này, tổ chức ở nhà hàng. Bởi thế ba má kêu anh về để phụ lo.
  - Viễn đâu ?
  - Anh ấy cũng về quê của anh để chuẩn bị rồi.
  - Nhỏ ham vui, làm mùa hè của ta bị gián đoạn. Ta đang sống hồn nhiên với núi rừng, bây giờ trở lại thành phố ồn ào đó ta không thích đâu.
  - Đám cưới xong cho anh trở lên đây lại và cho anh sống tới già. Chỉ sợ rồi anh sẽ không bao giờ lên trên này nữa thôi.
  - Ta muốn đi đâu ta đi, có trời cản.
  - Trời không cản, nhưng có một người cản, được không ?
- Phố háy mắt rồi nhìn Kiều Mơ. Tôi hiểu nhỏ em muốn nói gì rồi. Tôi cười:
- Thằng Viễn nó bị nhỏ xỏ mũi, chứ còn ta, đừng có hòng. Ta chẳng bao giờ đại dột để cho con gái quay như dế đâu.
  - Rồi anh sẽ biết. Thôi, bây giờ anh vào xách va ly trở về Sài Gòn được rồi.
  - Nhỏ ra lệnh cho ta à ?

- Em thay mặt. ba má ra lệnh cho anh, được không ? - Phó vênh mặt đáp.

Tôi nổi sùng:

- Nếu ta không chịu về, chẳng lẽ nhỏ lại bắt trói ta như trói con đông sao ?

Phó ngạc nhiên;

- Con đông là con gì ?

- Con đó thấy ghê lắm, nhưng ta chỉ ví dụ vậy thôi.

Kiều Mơ cười:

- Em cũng chưa nhìn thấy con đông bao giờ, nhưng dù cho nó dữ cách mấy em cũng không sợ. "Ông" đừng có dọa.

- Tôi không dọa mà đúng y boong như vậy đấy.

Tức quá tôi chạy vào nhà mang xâu đông Trấn vừa bắt ban sáng mang ra thả dưới chân hai đứa con gái. Những con đông còn sống nhăn, chúng đang ngo nguậy, màu da rần ri, hoa lá đang biến đổi màu sắc dưới nắng khiến hai cô gái khiếp sợ bỏ c hạy. Tôi cười giòn vì được một dịp trả thù nhỏ em cho bỏ ghét.

- Anh đừng có đùa dai nữa, con đông thấy ghê quá.

Phó đang từ xa nói tới. Tôi cười, bắt chước giọng quảng cáo khô đông của Trấn:

- Coi nó thấy ghê vậy đó nhưng mà thịt của nó rất ngọt rất thơm.

- Ngọt thơm thì anh ăn chứ em không dám đâu. Đừng có quảng cáo mất công.

- Ta đem xâu đông này về Sài Gòn xẻ thịt phơi khô, mai một làm quà đãi khách dự đám cưới của nhỏ, chịu không ?

Kiều Mơ nói:

- Ông dám đãi thì em cũng dám ăn lắm à.

- Thôi mà, đừng có đùa dai nữa, anh mau vô xách va ly về Sài Gòn. Ba má đang chờ ở nhà.

- Nhỏ gấp chứ ta đâu có việc gì phải gấp mà hỏi. Đúng không ?

- Em đã cố tình mang xe lên đây rước "ông" về là chẳng phải chuyện đùa. Nếu "ông" không về, em sẽ giận "ông" suốt đời. Đám cưới Phở xong, em cũng phải đi xa rồi, có lẽ "ông" sẽ chẳng bao giờ gặp em nữa đâu.

Câu nói của nhỏ em thì tôi xem thường, nhưng câu nói của Kiều Mơ khiến tôi rúng động. Tôi nhìn vào đôi mắt quen thuộc ấy giống như có cả một hồ nước dịu vợi.

Tôi hỏi:

- Em đi xa, nhưng mà đi đâu ?

- Xa lắm.

- Tận cùng thế giới chẳng ?

- Cũng gần giống như vậy. Ông không thể biết được chỗ đó đâu.

- Tại sao em lại phải đi ?

- Em phải đi theo gia đình. Em còn nhỏ lắm mà, em đâu có thể lớn như ông và sống một mình được ?

Dĩ nhiên cô bé không thể sống một mình được rồi. Nhưng tại sao lại phải theo gia đình đi xa thì tôi không tiện hỏi thêm, nhưng biết chắc rằng Kiều Mơ không nói đùa.

- Nhanh lên anh Hưởng.

Nhỏ em giục. Tôi thờ dãi quay vào nhà sửa soạn đồ đạc vào va ly.

Trần đội chiếc nón rơm rộng vành từ ngoài nắng bước vào ngưỡng cửa, che ánh sáng thành một cái bóng màu xám. Nó nhìn tôi thu dọn đồ đạc, không nói không rằng, Trần huyết sáo miệng dúi vào valy tôi một gói khô đông, nó cười:

- Quà cho mày mang về thành phố nhậu vào những buổi chiều để nhớ Long Khánh chơi.

- Tao về đám cưới nhỏ em xong tao sẽ lên.

- Bao giờ lên cũng được, ngôi nhà này sẵn sàng đón tiếp mày.

Nhưng tao biết sẽ chẳng bao giờ mày đặt chân lên chốn khỉ ho cò gáy này nữa đâu.

- Tại sao ?

- Đơn giản là mày không lên đây nữa, vậy thôi. Còn chuyện gì thì chính bạn biết rõ hơn tôi.

- Tao chưa biết gì cả.

- Thôi, đừng có làm bộ. Tụi mình già đời hết rồi chứ có phải con nít đâu. Thôi, tạm biệt.

Tôi chưa nói kịp lời nào, Trấn đã bỏ đi. Cái bóng của Trấn mất hút vào vườn cây.

- Thằng cha kỳ cục. Bất lịch sự hết chỗ chê.

Tôi quay lại, nhỏ em đã vào đứng sau lưng tôi từ lúc nào và phê bình Trấn một câu cay độc.

- Tánh nó vậy đó.

- Lúc ở Sài Gòn ảnh đâu có vậy. Bộ lên đây ở một mình ảnh "mát" hay sao ấy.

- Tại nó không thích phụ nữ.

- Phụ nữ ai mà không thích ? - Phở quắc mắt nhìn tôi.

- Nó hận đời sau khi giận vợ.

- Còn anh có hận gì đâu mà cũng làm bộ xa thành phố yêu dấu ?

- Ta hận nhiều thứ lắm chứ.

- Anh là chúa ba xạo.

- Rồi, về Sài Gòn nhanh lên, đừng nói một hồi ta đổi ý ráng chịu.

Tôi xách va ly ra chỗ xe hơi đậu. Chiếc xe bóng loáng phoi cái màu dịu mát trong nắng sớm. Tuy nhiên sự hiện diện của chiếc xe du lịch nơi núi rừng đất đỏ này thật không hợp chút nào, nhưng nếu không có chiếc xe vào tận đây rước, nghĩ tới đoạn đường từ đây ra tới quốc lộ mà phải cuốc bộ tự nhiên tôi nổi da gà.

Tôi được "sắp xếp" ngồi băng dưới với Kiều Mơ. Khi xe chạy ra đường cái, con đường đất đỏ thẳng tắp dưới màu xanh của lá cây là mới đẹp làm sao.

- Phải về sớm hơn dự did.nh thiệt uổng - Tôi than thở.
- Phó nói "ông" thất tình nên mới bỏ Sài Gòn mà đi trốn lên chốn núi rừng này. Ông thất tình ai vậy ?
- Tôi thất tình kinh niên, danh từ y học gọi là thất tình... mãn tính.
- Chữa được không ?
- Chắc là không.

Kiều Mơ cười khúc khích:

- Để rồi em sẽ chữa cho ông khỏi bệnh.
- Em chữa chắc tôi mau chết lắm.

Tôi ngó sang Kiều Mơ hỏi nhỏ:

- Em sẽ đi đâu ?
- Đã bảo là em đi xa, không còn ở đây nữa.
- Đi ngoại quốc à ?
- Em không muốn nhắc tới câu đó, vậy mà ông đã nói ra. Đúng, em sẽ theo gia đình đi xuất cảnh, ở bên đó mấy ông anh của em bảo lãnh.

Tôi bồi hồi trong ít phút. Rõ ràng là Kiều Mơ không nói đùa, nhưng sao câu chuyện của cô bé nói ra lại bằng một giọng điệu tỉnh khô như vậy ? Tôi nhìn ra hai bên đường, chiếc xe lao đi thật nhanh, vượt qua

những vạt nắng, những vùng cây lá xanh tươi. Tôi có cảm giác sương mù đang tan loãng vào khoảng không gian bao la chung quanh. Tự nhiên tôi thở dài đánh thượt một cái.

- Tại sao ông thở dài ? - Kiều Mơ hỏi.

- Vì tôi không thể thở ngắn.

- Ông buồn à ?

- Tôi không được vui.

- Tại sao ?

- xin miễn trả lời.

- Ông dở ẹc.

- Tôi vốn không giỏi giang gì. Ngồi bên cạnh em, tôi lại càng dở hơn. Thôi, chịu vậy chứ biết làm sao bây giờ.

- Ừ, có lẽ ông cũng đừng nói gì, như vậy hay hơn. Dù sao em cũng chưa đi liền đâu, còn ít nhất cũng một tháng nữa.

Tôi nhắm mắt lại. Hình như xe đã ra tới quốc lộ và đang trên đường trở về Sài Gòn.

oOo

Sau đám cưới, Viễn được một số ngày phép và nó đưa Phó về quê để giới thiệu với họ hàng trước khi trở vào quân trường học tiếp. Căn nhà thiếu nhỏ em bỗng trở nên hoang vắng lạ lùng. Dù sao có cái miệng tí lia của nó, ba má tôi cũng đỡ buồn. Nhưng biết làm sao được, ba má tôi than thở - con gái lớn lên thì phải có chồng.

Còn tôi bao giờ sẽ lấy vợ ? Ông bà cũng đã đặt. cho tôi câu hỏi như vậy sao hôm đám cưới của nhỏ em. Nhưng tôi chỉ cười trừ.

Mẹ tôi ca cẩm:

- Cái thằng lông bông suốt đời thôi, tao thấy mày như người ngủ mơ vậy.

- Lấy vợ sớm cũng khổ. Kệ, cho nó lang thang đã đời, chừng nào chán hãy lấy vợ, vì lấy vợ như đeo cái gông vào cổ.

Dĩ nhiên ba tôi bị mẹ liếc xéo một cái dài ngoẵng. Ông hiểu là mình phải im lặng và câu chuyện nên chấm dứt ở giai đoạn sắp bùng nổ một trận chiến tranh.

Chiều hôm nay trời lại vừa đổ một cơn mưa lớn. Sau cơn mưa bầu trời hãy còn mù đục và khoảng sân loang loáng nước. Tôi nằm một mình trong căn phòng vắng lặng nghe cây lá xào xạc trong cơn gió tươm đầy bụi nước mà nhớ Trán lạ lùng. Bây giờ chắc Trán đang khè khà bên chai rượu mít và khô đông nướng thơm phức. Trán có nhớ tôi không ? Tôi ngao ngán trở lại với công việc bình thường là đọc những bức thư thắc mắc từ bốn phương gửi về và tìm lời giải đáp sao cho... ai nấy đều vui vẻ, hài lòng. Trong khi đó thì tôi như chơi vơi trong một nỗi buồn vô hạn.

Tiếng chuông gọi cổng bất ngờ làm tôi choàng dậy. Tôi nhảy xuống những bậc thang lầu như bị ma đuổi để chạy ra mở cổng, bởi vì tôi hy vọng có một thằng bạn thân nào đó tình cờ ghé chơi. Đang buồn, có người bạn thân để đấu láo, nghĩ cũng đỡ buồn quá đi chớ. Nhưng người hiện ra trong cánh cổng rộng mở? Không phải là một tên bạn trai mà lại là... Kiều Mơ.

- Ông ngạc nhiên lắm phải không ? - Kiều Mơ cười hỏi tôi:

- Như từ cung trăng rớt xuống

Tôi đáp với một chút bối rối vì bất ngờ. Kiều Mơ đi vào và nói:

- Em ghé xem ông làm gì trong buổi chiều mưa như thế này.

- Tôi đang nằm khoèo và buồn muốn chết.

- Ông mà cũng biết buồn ư ?

- Bộ em tưởng tôi có trái tim bằng đá xanh hay sao vậy ?

Kiều Mơ khúc khích cười:

- Việc chi mà ông phải buồn.
- Ở nhà một. mình buồn, vậy thôi.
- Bây giờ em tới chơi với ông, nghĩa là ông có hai mình trong căn nhà, vậy đã hết buồn chưa ?
- Tôi cũng chưa biết được.
- Ông không mời em vào nhà à ?
- Ồ... tôi quên. Bây giờ mời em vào trong nhà, nếu như em không sợ trời tối.
- Ông bật đèn ?
- Hôm nay cúp điện.
- Thiệt là xui. Sao nhà ông bị cúp điện hoài vậy ?
- Tôi không hiểu tại sao hôm nay lại cúp điện. Bình thường không có.
- Kiều Mơ ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế sa lông rộng. Cô bé thả hai nhánh tóc đen nằm hững hờ hai bên vai. Chà, hôm nay Kiều Mơ diện áo dài, một chiếc áo dài trắng đúng nghĩa nên làm cho cô bé thánh thiện thập bội.
- Ông nhìn em dữ vậy ?
- Tại em mặc áo dài... lạ quá.
- Xấu òm chứ gì ?
- Không, em rất đẹp.
- Phố có về đây không ông ?
- Không. Sau ngày đám cưới nó theo chồng luôn rồi.
- Như vậy trong căn nhà này chỉ còn mình ông thôi.
- Còn ông bà già nữa chứ.
- Ai nói chuyện đó.
- Ừ, nếu vậy thì coi như chỉ còn mình tôi. Do đó tôi buồn vô cùng.

Kiều Mơ ngậm mấy sợi tóc trong miệng. Nếu tôi làm thầy giáo, chắc hẳn tôi sẽ là Kiều Mơ, vì như vậy là mất vệ sinh. Nhưng rất tiếc tôi chưa phải là thầy giáo, cho nên trước cử chỉ dễ thương đó tôi lại càng thấy Kiều Mơ đẹp hơn. Căn phòng tối mờ mờ, vì vậy bóng Kiều Mơ với chiếc áo dài trắng nổi bật lên một cách rục rỡ.

- Em tới để từ giã ông đây.

- Em đi đâu ?

- Đã báo trước với ông rồi. Em sẽ theo gia đình đi nước ngoài vào cuối tuần này.

- Nhanh dữ vậy sao ?

- Vâng. Thời gian đi nhanh lắm ông ạ. Chính em cũng không ngờ.

Tôi nói với giọng hốt hoảng:

- Em ở lại không được sao ?

- Không. Gia đình bắt em phải đi.

- Em có thể không đi.

- Em còn nhỏ lắm, chưa quyết định độc lập được đâu. Em còn tùy thuộc vào gia đình rất nhiều.

- Như vậy thì buồn quá.

- Tối hôm qua em đã khóc rất nhiều. Ông biết tại sao em khóc không ?

Tôi lắc đầu. Kiều Mơ nói giọng buồn buồn:

- Ông không đoán được à ?

- Con gái bí hiểm lắm, hơi sức đâu mà đoán.

- Ông dở quá.

- Ừ, tôi dở thiệt. Mẹ tôi vẫn chê tôi nhiều thứ, trong đó có việc so sánh giữa tôi và nhỏ em, bà cũng chê tôi thua nhỏ em xa.

- Có bao giờ ông khóc không ?

- Không.
  - Tại sao ?
  - Bởi vì khi tôi muốn khóc, tức là lúc tôi cười. Giữa hai thứ khóc và cười tôi quyết định chọn nụ cười, để làm cho cuộc đời dễ chịu hơn.
  - Còn khi ông không cười được ?
  - Tôi sẽ cười gượng. Cười méo, cười đủ thứ miễn là không khóc. Kiều Mơ chớp mắt, ngược nhìn tôi. Trong phút chốc tôi có cảm tưởng đôi mắt ấy sưng nước, vì nó... buồn quá.
  - Ông còn giận em điều gì không, nhất là bức thư hôm trước em gửi cho ông đó ?
  - Tôi là người mau quên, cho nên chuyện ngày hôm qua tôi không hề nhớ.
  - Ông nói thiệt chứ ?
  - Bộ em tưởng tôi là tay nói dóc chuyên nghiệp sao ?
  - Không phải vậy.
  - Mà bức thư đó em đã viết những gì nhỉ ?
- Kiều Mơ cắn môi:
- Nếu ông quên thì đừng nhớ nữa làm gì.
  - Tôi sẽ không nhớ gì hết.
  - kể cả em ?
  - Không, em thì khác. Em không phải là bức thư.
  - Đối với anh, em là gì ?
  - là con nhỏ đã xô tôi một lần bên hồ tắm và đã làm cho tôi ngã nhào, suýt chút nữa chết đuối.
  - Ông vẫn còn thù em à ?
  - Không, làm sao tôi thù em cho được, kể cả nếu tôi bị chết đuối thật.
  - Em cảm ơn ông rất nhiều.

- Em uống nước đi. Tôi không có bỏ thuốc mê trong nước đâu.

Kiều Mơ cười:

- Nếu có thuốc mê em cũng sẵn sàng uống như thường.

- Em không sợ à ?

- Em chẳng sợ gì cả.

Nói xong, Kiều Mơ bưng tách trà nóng lên uống từng ngụm. Tôi cũng uống một ngụm trà, ngả đầu lên thành ghế nhìn qua khung cửa sổ.

-Sao ông im lặng thế ?

- Tôi biết nói gì bây giờ ? - Tôi nhìn Kiều Mơ đáp.

- Em đi rồi ông có buồn không ?

- Chắc là buồn lắm.

- Ông có nhiều bạn gái lắm mà. Kiều Mơ chỉ là một người bạn nhỏ thôi. Không ai nhớ một người bạn nhỏ của mình cả.

- Tôi khác. Tôi rất ghét những người bạn lớn. Bởi vì họ chơi với tôi bằng đủ thứ lừa lọc. Bạn nhỏ không có vậy.

- Em đã chẳng từng lừa lọc ông là gì ?

- Tôi thích bị em lừa lọc.

- Trước khi em đi xa, ông không thể mời em đi chơi một lần cuối cùng sao ?

- Tôi sợ em bận.

- Không, chiều nay em rảnh, em có thể đi chơi với ông tới khuya.

- Em thích đi những đâu ?

- Đi bất cứ đâu cũng được, miễn đừng ra khỏi thành phố thôi.

- Vậy em chờ tôi mười lăm phút nhé.

Bỏ Kiều Mơ ngồi chờ, tôi phóng lên phòng thay quần áo rồi trở xuống. Tôi nói với cô bé:

- Chúng ta đi.

Đường phố sau cơn mưa mang một vẻ khác lạ, cây lá như tươi đẹp hơn và không khí mát lạnh. Tôi chờ Kiều Mơ đi dưới những hàng cây còn rắc bụi nước. Kiều Mơ ngồi phía sau, đưa bàn tay ra hứng lấy những vụn nước từ trên cao rớt xuống và nói:

- Em đi xa chắc nhớ mãi những con đường đẹp tuyệt vời như thế này.

- bây giờ mình đi đâu đây cô bé ? - Tôi hỏi.

- Đã bảo tùy ông mà.

- Sao em cứ gọi tôi là ông hoài vậy , bộ không còn tên gì khác để gọi nữa sao ?

Kiều Mơ cười khúc khích:

- Tại vì em thích như vậy.

- Đi xa em cũng thích gọi tôi như vậy à ?

- Em ít khi thay đổi thói quen.

Tôi lặng lẽ thờ dài, Kiều Mơ thúc vào hông tôi hỏi:

- Tại sao ông thờ dài ?

- Tôi biết trả lời em thế nào bây giờ ? - Tôi đáp giọng buồn buồn.

- Thôi ông lo chạy xe đi, không khéo đụng người ta bây giờ.

- Em sợ chết lắm hả ? - Tôi âm ỨC hỏi.

- Chết ai mà không sợ.

- Tôi không sợ chết.

- vậy ông cứ chết một mình đi, đừng để em bị xe cán chết, tội lắm.

Tôi đưa Kiều Mơ tới nhà hàng Văn Thánh, khiến cô bé ngạc nhiên hỏi:

- Ông cũng biết chỗ này nữa à ?

- Chỗ nào mà không biết.

- Ông có tới đây với ai bao giờ chưa ?

- Tôi chỉ tới đây với em lần đầu.
- Em không tin lắm đâu.
- làm sao cho em tin bây giờ ? - Tôi hỏi.

Kiều Mơ không trả lời, cô bé nhìn tôi rất lâu với một nụ cười khó hiểu. Tôi chọn chiếc bàn kê dưới bóng một cây dừa đang múa những tàu lá xanh tươi trong khoảng không gian sũng nước.

- Chúng ta phải ăn một cái gì, nếu không sẽ đói bụng.
- Sao ông biết em đói bụng ?
- Bởi vì tôi đang đói, cho nên tôi nghĩ em cũng đói theo tôi.
- Vậy ông gọi thức ăn đi, và nhớ đừng quên gọi cho em chai bia.
- Em lại muốn cụng ly với tôi à ?
- Lần này chắc em say trước ông quá.
- Kệ, trước khi chia tay nhau, tôi cũng muốn say một lần cuối cùng.
- Ông nói buồn quá vậy. Em đi rồi em cũng sẽ quay về thăm ông mà.
- Nghìn trùng xa cách, ai dám tin lời em nói.
- Ông không tin thì ông buồn rán chịu , chứ em nói rất thành thật.
- Con gái nói khó tin lắm.
- Sao ông thù phụ nữ quá vậy ?
- Ờ... có lẽ tôi bị lây tên bạn thân bị vợ bỏ.
- Em có bỏ ông đâu ?

Thức ăn được dọn ra, một bữa cơm Việt Nam đúng nghĩa với canh chua cá lóc và cá rô kho tộ. Trước ckhì Kiều Mơ đi xa tôi cố ý đãi cô bé hai món này để cho cô bé nhớ mãi. Nhưng nếu sang bên kia, cô bé có nhiều thức ăn ngon, lạ miệng hơn, cô bé lỡ có quên thì tôi cũng đành chịu.

- Ôi, ngon quá.

May sau khi tôi gắp thức ăn bỏ vào chén cho Kiều Mơ, cô bé thốt

lên tiếng khen rất vui. Tôi hỏi:

- Sao chưa ăn mà em khen ngon ?
- Chưa ăn mới ngon chứ, ăn rồi còn nói làm gì.

Có lẽ tôi phải hiểu câu nói của Kiều Mơ theo hai nghĩa.

Kiều Mơ

Chương Kết

Bầu trời thật u ám, tôi có mặt ở sân bay Tân Sơn Nhất từ lúc sáng sớm, nhưng thật khó khăn mới tách được Kiều mơ ra khỏi đám bạn bè đông lúc nhúc của cô bé. Nhiều lúc tức quá, tôi đã hỏi Kiều mơ một cách không hài lòng:

- Tại sao em có nhiều bạn bè quá vậy ?
- Như thế là ít đấy, tụi nó chỉ tới đưa em có... phân nửa. Nếu bạn bè của em tới đầy đủ, có lẽ chật cả phi trường luôn.
- Nói chuyện được với em chừng mười lăm phút thật là khó.
- Em biết làm sao bây giờ, tụi nó thương em mới tới đưa tiễn. Chẳng bao lâu nữa em xa đám bạn thân từng chia nhau ly nước, cái bánh cuốn bò bía. Ông nỡ trách em sao đành ?
- Tôi cũng có quyền... ghen với bạn bè của em vậy. Thời gian bay qua nhanh hơn muối, mà bạn bè cứ vây miết lấy em không để tôi tự do trò chuyện với em chút nào.

- Em sẽ biên thư về thường xuyên để thăm ông.
- Chừng đó hẳn hay, bây giờ tôi muốn được ngồi gần em, nói chuyện với em trước giờ chia tay.
- Thì ông nói đi, bây giờ em được tự do rồi. Nhưng ông nói nhanh lên để tụi nó lại kéo đến nữa.

Tôi trở nên mơ mộng dị thường:

- Ước chi bây giờ chỉ còn lại có hai ta.
- Để làm gì ?
- Để tôi... hôn em một cái , trước khi mình chia tay.

Kiều Mơ lắc đầu, ngượng ngùng nói:

- Thôi, em chả dám đâu, dù rằng chỉ có một mình em với ông trong phi trường này.
- Sáng nay trời u ám quá. Tôi mong cho phi cơ đừng cất cánh.
- Để làm gì ?
- Để em ở lại với tôi.
- Nhưng rồi em cũng phải xa ông, không còn cách nào khác đâu.
- Cô bé biết không, tôi chưa bao giờ nằm mơ, thế mà hồi tối này tôi đã nằm mơ thấy em.
- Thôi, ông đừng có xạo.
- Tôi mà xạo cho chiếc phi cơ... chết máy tại phi trường đi.
- Ông thề khôn quá trời. Nhưng rất tiếc phi cơ chẳng bao giờ chết máy đâu.
- Đồng hồ điện tử còn có khi chết máy vì hết pin, huống gì phi cơ.

Kiều Mơ cười:

- Ông đúng là dân... liều mạng.
- Tôi liều mạng khi yêu em.
- Trời ơi, tại sao bây giờ ông mới nói ra điều đó ? - Kiều Mơ kêu lên

hốt hoảng.

- Em sợ tôi yêu em à ?

- Không phải, nhưng ông làm em... bất ngờ quá. Vài giờ nữa em lên phi cơ rồi. Chúng ta phải giã từ nhau thôi.

- Một cú giã từ thật tuyệt vời phải không. - Tôi đau đớn và cay đắng rên lên.

- Em hứa sẽ nhớ mãi ông cho đến khi nào em già cõi, rồi chết như con chim trong gió bão.

- Tôi chẳng muốn em chết tí nào. Em cứ sống trăm năm, ngàn năm, vậy thôi.

- Ai già mà khỏi phải chết ?

Ngâu Hoa, bạn thân của Kiều Mơ bỗng từ trong đám đông chạy bỏ tới phá đám:

- Trời ơi, hai người kéo nhau ra nói chuyện riêng bắt mọi người phải chờ muốn chết.

Kiều Mơ lúng túng giải thích:

- Không phải chuyện riêng.

- Chứ chuyện gì ?

- Chuyện của hai người - Tôi tức khí đáp.

- Anh Huởng bữa nay làm gì mà cau có thế ? - Ngâu Hoa háy mắt trêu tôi.

- Làm một người đưa tiễn một người.

- Có ngâm bài Tống biệt hành không ?

- Tôi... tống cho cô bé một quả đấm thôi sơn bây giờ. Tự nhiên tới phá đám.

- Mọi người đang đợi Kiều Mơ, anh chỉ là một người của đám đông. Một người thì chẳng là gì hết.

- Ngâu Hoa đi lại nói chuyện với mấy bạn giùm mình , chút xíu nữa mình tới. - Kiều Mơ van bạn.

- Không được, tụi nó kéo tới ngay bây giờ.

- Thôi em cứ đi tới với các bạn của em đi, anh ngồi đây một mình cũng được.

Hình như lần đầu tiên tôi xưng "anh" với Kiều Mơ, khốn khổ thay lại là lần chia biệt. Kiều Mơ xúc động chớp nhẹ đôi mắt, mặt cô bé ửng hồng, và một thoáng Kiều Mơ không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh ngồi một mình ở đây có buồn không ? - Kiều Mơ bối rối hỏi.

- Anh chờ em trở lại.

- Vâng, em sẽ quay lại với anh trước giờ máy bay cất cánh.

Kiều Mơ đi theo cô bạn gái và mắt hút vào giữa đám đông. Tôi ngồi thờ ra, không biết làm gì hơn, tôi lấy thuốc ra châm lửa hút. Khói thuốc hôm nay có vị đắng, nó làm tôi tái tê đầu lưỡi, và chơi voi trong một cảm giác trống trải đến ghê người, mặc dù xung quanh tôi có cả một đám đông nhốn nháo đưa tiễn thân nhân của họ.

Tôi nối tiếp một điếu thuốc khác, cũng vừa lúc Ngâu Hoa trở lại. Tôi rít dài một hơi thuốc ngược nhìn Ngâu Hoa hỏi với giọng nhão nhè:

- Kiều Mơ đâu rồi ?

- Em thành thật chia buồn với ông - Ngâu Hoa vừa rón rén ngồi xuống cạnh tôi vừa nói.

- Tại sao ?

- Kiều Mơ không quay lại với ông được đâu.

Tôi hét lớn:

- Tại sao ?

- Ông đừng hét âm ỉ như vậy, người ta tưởng ông... khùng rồi biết đâu công an sẽ chẳng bắt ông. Xin hãy bình tĩnh lại.

Tôi ném điếu thuốc, nói cộc lốc:

- Rồi. Tôi đang bình tĩnh đây.
- Sao bàn tay ông còn run quá vậy ?
- Ờ... nhưng chẳng ăn nhằm gì đâu.
- Kiều Mơ gọi lời xin lỗi ông và nói lời từ biệt. Từ bây giờ nhỏ ấy phải ở trong phòng cách ly để chờ phi cơ cất cánh, không thể quay lại nói chuyện với ông được đâu.
- Trời ơi.
- Tại sao ông kêu trời ?
- Chẳng lẽ tôi kêu tên cô bé sao ?
- Ông cứ kêu tên em, chẳng sao cả, nhưng đừng kêu trời. Vì như vậy nghe thấy ghê quá.
- Tôi sẽ tới đập tan cửa kiếng ở phòng cách ly để được nói chuyện với Kiều Mơ.
- Chúa ơi, ông đừng làm như vậy.
- Tôi dám làm lắm à.
- Em van ông. Bây giờ không ai được quyền vào phòng đó cả. Em cũng buồn lắm chứ bộ.
- Nhưng em làm sao buồn bằng tôi.
- Có thể như vậy lắm, nhưng cũng không vì thế mà ông làm chuyện rồ dại. Người ta sẽ bắt ông ngay.

Tôi hét lớn:

- Tôi cóc sợ.
- Nhưng em sợ.
- Chẳng liên quan gì tới cô bé.
- Sao không, rất có liên quan là khác, vì em là người quen của ông, nếu ông làm như vậy em sẽ bị liên lụy. Hơn nữa từ bây giờ trở đi em

nhận trọng trách của Kiều Mơ giao phó, em có trách nhiệm đối với ông.

Tôi há hốc mồm, ngạc nhiên:

- Trách nhiệm gì ?

- Em thay thế Kiều Mơ làm bạn với ông, chia xớt vui buồn với ông và đừng để ông... nổi khùng bất tử.

- Tôi không đồng ý.

- Vô ích, vì em được Kiều Mơ ủy nhiệm, em nghe lời bạn của em chứ không nghe lời ông.

- Rồi cô làm gì tôi ? - Tôi trợn mắt hỏi.

- Em chẳng làm gì cả, chỉ khuyên ông bình tĩnh, ít ra là trong giờ phút này. Em nghĩ là chúng ta nên ra về, chút xíu nữa máy bay cất cánh, ở lại đây nhìn thấy phi cơ bay lên trời mang theo Kiều Mơ ông sẽ...

Tôi xãng giọng:

- Đừng tưởng tôi sẽ khóc như con nít.

- Ông không khóc, nhưng em khóc.

Có tiếng của cô tiếp viên phát ra từ trong máy phóng thanh mời mọi người ra phi cơ để chuẩn bị cất cánh. Tôi và Ngâu Hoa đứng bật dậy chạy nhào về phía phòng cách ly, qua lần cửa kính tôi chỉ thấy cái bóng nhỏ nhắn của Kiều Mơ và màu áo vàng của cô bé rực rỡ như một đóa hoa nở trong nắng. Kiều Mơ đôi mắt đỏ hoe, đưa bàn tay vẫy vẫy. Ngâu Hoa vẫy lại, còn tôi thì đứng chết trân. Một lúc sau tôi không thấy Kiều Mơ đâu nữa, phòng cách ly trống trơn và rồi chiếc phi cơ cất cánh bay lên bầu trời mờ đục, nó mất dần trong mắt tôi.

- Mình đi về, ông.

Tôi quay lại, bắt gặp đôi mắt của Ngâu Hoa nhìn tôi đầy vẻ thương hại.

- Cô bé về trước đi. - Tôi nói.
- Ông làm gì ở đây ?
- Tôi muốn ngồi lại một mình.
- Thôi, đừng có.. khùng. Em cũng sẽ ở lại với ông cho đến khi nào ông về thì thôi.
- Cô bé đừng có... khùng.
- Em rất bình tĩnh.
- Tại sao em cứ theo tôi phá đám hoài vậy ?
- Ông muốn biết tại sao thì hãy đọc thư này. Đây là bức thư của Kiều Mơ nhờ em chuyển lại cho ông khi nào phi cơ cất cánh.

Tôi nhận bức thư từ trên tay của Ngâu Hoa. Những dòng chữ mực tím như nhảy múa trước mắt tôi. Đọc xong bức thư dài bốn tờ giấy phơi luya, tôi từ từ nhắm mắt lại.

Giọng Ngâu Hoa nhỏ nhẹ:

- Ông hiểu cả rồi chứ ?

Tôi gật đầu.

- bây giờ ông bằng lòng theo em ra về chưa ?

Tôi lặng lẽ đứng lên đi theo Ngâu Hoa như một đứa trẻ con. Thật ra khi Ngâu Hoa hỏi tôi "Ông hiểu cả rồi chứ " , tôi đã gật đầu bừa, vì cho tới bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao Kiều Mơ lại viết cho tôi bức thư với những lời lẽ kỳ dị như vậy. Càng kỳ dị hơn khi Kiều Mơ nhấn mạnh một điều - Từ bây giờ Ngâu Hoa sẽ thay thế em làm người bạn nhỏ của ông, dù ở xa xôi muôn trùng, ông thấy Ngâu Hoa là như đã thấy em rồi vậy.

Tôi đang di chột kêu lên:

- Trời ơi, tôi có cách nào quên em được hử Kiều Mơ ?

Nhưng tiếng kêu của tôi hòa vào trong tiếng nói ồn ào của mọi người

đổ xô ra cổng sân bay. Còn Ngâu Hoa chẳng hiểu cô bé có nghe
thấy gì không mà bỗng nở nụ cười khó hiểu. /.

Từ Kế Tường